

Trần Thị Bảo Châu

Không Quên Kỷ Niệm

Chương 1

Ra khỏi điểm Internet, Phan bước vào quán cà phê bằng những bước chân đá tảng nặng nề:

Không một email nào cho anh cả đầu đã hơn mười ngày mong đợi rồi.

Người ta bận gì dữ vậy chứ?

Buông mình xuống ghế, Phan phớt lờ cái nhìn tinh quái của Hạo, anh gọi cà phê đen không đường.

Hạo buột miệng hết sức vắn vẽ:

– Mà y định tự gặm nhấm bằng những giọt nước mắt của đêm đen à?

Phan so vai:

– Tao cần tỉnh táo để làm việc. Chỉ thế thôi! Mà y có đem mẫu cho tao xem không?

– Trong cặp đây ông tướng. Cứ thư thả nhấm nháp cà phê đã.

Phan lắc đầu:

– Tao muốn coi mẫu trước.

Vươn tay lấy chiếc cặp để ở cái ghế trống. Hạo lấy ra một số mẫu thiệp làm thủ công đưa cho Phan.

– Hạo ... tiếp thị sản phẩm:

– Tao thấy được lắm đó. Tụi Tây rất thích loại thiệp làm tay này. Tinh tế, sang trọng công phu, độc đáo chứ không kiểu đại trà như mình làm hồi đó.

– Chắc giá tiền không rẻ chút nào.

– Đương nhiên vì đây là nghệ thuật mà.

Phan nheo nheo mắt trước một tấm thiệp chỉ có chiếc lá ép khô được tô thêm màu đặt trên nền giấy đỏ. Phiến lá có hình trái tim trông hay hay, nó gợi người ta nhớ cái gì đó không rõ.

Anh buột miệng:

– Ai làm những mẫu thiệp này vậy?

Hạo từ tốn:

– Em tao! Nó làm chơi nhưng tao thấy lạ nên mới mang cho mày xem.

Phan nói ngay:

Phong cách này đâu phải của thằng Nguyên.

Hạo lắc đầu:

– Không phải thằng Nguyên. Nó đâu có rảnh.

– Vậy là ai?

– Nhỏ Cà Na.

Phan tỏ vẻ ngạc nhiên:

– Nhỏ Cà Na ... có nghề vậy sao?

Rồi anh tủm tỉm cười khi liên tưởng đến con nhóc tóc ngắn cũn cỡn mỗi lần anh tới nhà Hạo, nó đều chạy ra mở cổng, Khoảng mấy năm nay anh không gặp, không biết Cà Na giờ thế nào, cô còn đẹp ngắt như trái cà na không.

Giọng Hạo có vẻ tự hào.

– Chắc là do gen di truyền, nhà tao ai cũng có đủ mười hoa tay. Đa tài chỉ khổ, bởi vậy dù nhỏ Cà Na rất mê, tao cũng không để nhô thi vô Mỹ Thuật.

Phan tò mò:

– Vậy bây giờ nhỏ Na học ngành nào?

Hạo buông một tiếng thật gọn:

– Luật.

– Ủng quá! Theo Mỹ Thuật, Cà Na sẽ thành công. Tao tin là vậy, dù con nhỏ có lố chốc vô tư chớ không cô vẽ gì mơ màng, lãng mạn.

Hạo cười cười:

Lâu rồi mày không gặp nên mới nói thế Cà Na bây giờ điệu lắm, nó hồng giống một thằng đực rựa như trước kia đâu.

Phan gật gù:

– Phải vậy thôi, dầu gì con nhỏ cũng là sinh viên rồi mà. Đã có anh chàng nào chết mệt vì em chưa?

Hạo chép miệng:

– Ôi dào! Thì cũng thấy nó nấu cháo điện thoại tối ngày, cũng có đưa đưa đón mỗi bữa, nhưng có chết mệt hay không chi trời biết.

Phan uống một ngụm cà phê rồi nói:

Cứ bảo Cà Na làm thêm thiệp, tao sẽ nhờ mẹ tao bán hộ. Nhưng đây phải là hàng độc quyền của shop nhà tao.

– Ok! Con bé đang cần tiền để sắm sửa đầu năm học. Nó sẽ làm cật lực cho mà xem.

– Mùa này chuẩn bị thiệp Noel, thiệp Tết Dương Lịch là vừa rồi, bảo nhỏ Na cố lên, nếu không cơ hội kiếm tiền sẽ qua đây.

Nhìn đồng hồ, Hạo nói:

– Tao phải đi thôi. Mày trả tiền cà phê nhé!

Phan phát tay:

Tối giờ ... rước em thì cứ biến. Tao ngồi một mình cũng đâu có chết.

Vậy thì cứ tự nhiên ngồi ... nghe gió mưa đi về. Tao ... thắng đây.

Phan xóc mấy tấm thiệp. Anh thấy thích chúng thật sự. Trước đây nhiều

năm, Phan và Hạo cũng từng gò lưng làm thiệp, những tấm thiệp của con trai thô mộc chứ không tỉ mỉ, mềm mại như những tấm thiệp này.

Phan lại ngắm phiến lá khô trên nền giấy đỏ. Hồn anh chợt ngân nga câu hát Lá khô vì đợi chờ cũng như đời người mãi âm ứ Anh không phải lá lá nhưng anh cũng đang héo khô vì đợi chờ đây.

Anh khẽ lắc đầu như thảm xua đi những suy nghĩ vừa thoáng qua. Anh uống cà phê để tỉnh táo làm việc chứ không để thức và gặm nhấm nỗi cô đơn của chính mình.

Phan nhìn qua ô cửa kính. Ngoài kia chiều đã về và đêm đang chập chờn đến.

Điện thoại vang đến hồi thứ năm rồi nhưng ba anh em Hạo vẫn bình chân như vại mắt dán vào ti vi.

Cuối cùng Nguyên lên tiếng:

– Điện của mày đó Cà Na.

Hồng dám đâu. Bạn em đã gọi hết rồi, giờ này tụi nó không Alô nữa. Em dám cá đó.

Thì mày nghe xem ai gọi, cần gì phải cá cược. Anh nghe đi. Em lười động đậy lắm?

Chịu hết xiết. Hạo ra lệnh:

– Con Na nghe điện, nhanh.

Đứng lên, Cà Na giậm chân:

Lúc nào cũng là con Na. Ăn hiếp người ta vừa thôi chứ.

Nguyên để thêm vào:

– Làm em là để bị ăn hiếp. Đó là chân lý Hiếu chưa?

Cà Na âm ỨC nhắc ông nghe:

– Alô? Alô! Chú hỏi ai ạ?

Trán cô nhíu lại:

– Dạ chú lộn số rồi ạ.

Cà Na vừa gác máy đã nghe hai ông anh đồng thanh:

Họ hỏi ai mà mày bảo lộn số Cà Na lơ lửng:

Không một ai trong nhà mình hết.

Hạo gắt:

– Nhưng mà hỏi ai? Phải có tên cụ thể chứ.

Cà Na vênh mặt lên:

– Bà Tám bán bún bò Huế. Anh có quen không?

Nguyên cười hì hì:

– Là mẹ vợ tương lai của Hai Hạo mờ, sao lại hông quen. Nhỏ này hỏi ngộ thiệt:

Mặt Hạo cau lại:

– Ăn nói linh tinh. Im lặng đề coi có vô độ không. Tụi bây lắm điều quá!

Cà Na lầu bầu:

Tự nhiên bị mắng lảng nhách. Điện thoại lại reo. Cà Na khoanh tay, môi mím chặt, chân gác lên ghế không nhúc nhích còn Nguyên thì thản nhiên nhíp giò kiêu của người không nghe, không thấy, không biết trông thật dễ ghét.

Đi về phía bàn để điện thoại, Hạo nói:

Nếu tìm hai đứa bây là tao cắt đó. Nhắc ông nghe lên, anh nghiêm giọng:

– Alô ...

Bên kia đầu dây, Phan cầu nhàu:

– Mày hả? Sao để chuông reo lâu thế?

Hạo ậm ự:

– Tao có đứng kế điện thoại đâu mà nhanh. Với lại tao đang coi đá banh nên hơi lười nhắc máy. Nhưng chuyện gì? Sao lại gọi vào giờ thiêng này?

– Nói Cà Na làm độ một chục thiệp sinh nhật dành cho con trai, một chục

dành cho con gái càng sớm càng tốt. Nhớ phải ẩn tượng nhen ... Tất nhất là không đụng hàng ...

– Có nó đây nè. Mày nói trực tiếp đi.

Giọng Phan cộc lốc:

– Thôi! Tao bận lắm!

Hạo chưa kịp hỏi thêm, đã nghe tiếng ọ.ọ. Anh chợt bức kiêu nói chuyện của Phan.

– Hừ! Nó làm như mình là nhân viên của nó không bằng. Cái thằng ưa không vô. Hạo nhìn Cà Na:

– Anh Phan bảo em làm một chục thiệp sinh nhật cho con trai, một chục cho con gái thật ẩn tượng và không đụng hàng.

Cà Na hỏi:

– Bao giờ giao cho anh?

Hạo gãi ót:

– Anh không hỏi, dĩ nhiên càng sớm càng tốt.

Cà Na ngập ngừng:

– Chẳng biết mớ thiệp cũ ra sao rồi nữa. Phải thu vốn mới tái sản xuất được chứ.

Hạo khoát tay:

– Cần ... mấy đồng? Tao đưa cho.

Nguyên chép miệng:

– Chà Hai Hạo hào phóng dữ ta.

Hạo nhún vai:

– Tao chỉ hào phóng với những đứa siêng năng, chăm chỉ thôi.

Nguyên tiếp tục nhíp giò:

– Nghe chưa Cà Na, cô lên để nhận vốn xoá đói giảm nghèo của đại gia Hạo.

Cà Na nhăn mặt:

Đây là chuyện của em với anh Hai.

Anh không liên quan, làm ơn đừng châm chọc mà.

Nguyên tỉnh queo:

Tao ủng hộ hai người chó đâu có châm chọc. Chậc! Hai đội này có bán độ không mà đá chán thế chứ!

Cà Na đứng lên, Nguyễn nheo mắt:

– Sao vậy?

– Em không coi nữa. Đá dở ẹt.

– Cứ coi tiếp xem sao. Nếu sợ làm thiệp không kịp, đưa lười bléng là anh Ba đây sẽ giúp cho vài mẫu thật siêu ấn tượng.

Cà Na reo lên:

Tự anh nói đó ghen.

Nguyễn ưỡn ngực:

– Kẻ có công, người có của. Anh ba chỉ có ý tưởng ý tưởng là thứ vốn khó định giá nhất Có anh mày design, bảo đảm thằng cha khó chịu Phan sẽ lé mắt.

Hạo khịt mũi:

– Dao to búa lớn vừa thôi.

– Tui nói thiệt chó dao to gì ông. Thời mình làm thiệp chung với lão Phan, lão không nể tui là gì?

Hạo thủng thà thủng thỉnh:

– Mỗi người có một phong cách riêng.

Phan đang chằm cách của Cà Na, mà chen vào chỉ tổ hư bột hư đường.

Nguyễn xùi xuống:

– Ôi dào! Lão Phan khó chịu quá, ai thêm làm ăn với lão. Chỉ là thiệp sinh nhật thôi mà, có phải tác phẩm gì vĩ đại, để đòi đâu, bày đặt phong cách này nọ.

– Khó mới nên việc, làm phải như mày chả ra tích sự.

Nguyên nhíp giò:

– Chuyện đó còn xét lại à! Mà nè ông Phan với con bé Phương Thùy ra sao rồi?

Cà Na chớp mi, tự nhiên cô tò mò muốn nghe câu trả lời. Cô muốn biết tí tí về Phan, một trong mấy ông bạn của anh Hào, người mà trước đây cô hay nhìn trộm mỗi khi anh ta tới nhà chơi, người lúc nào cũng chỉ xem cô là con nhóc không hơn không kém. Giọng Hạo lơ lửng:

– Hồi đó thế nào, giờ vẫn thế thôi!

– Con nhỏ đi học ở Sinh, nghe nói dạo này chảnh lắm, đã chắc gì "Hồi đó thế nào, giờ vẫn thế đó".

– Mày biết nhiều quá sao còn hỏi tao?

Nguyên xoa cằm:

– Tui kiểm tra thông tin ấy mà.

Cà Na hỏi tới:

– Thông tin của anh ra sao?

Nguyên không trả lời mà gào lên:

– Vào! ối:

chời ...i ...i ... ời,...i ...i ...

Rồi tới Hạo văng tục:

– Mẹ nó! Đá như hạch.

Cà Na nuốt nước bọt, cô nhắc Nguyên:

– Trả lời em đi chứ?

Vẫn còn tức cú đá lệt lười của Totti, Nguyên trả lời nhát gừng:

– Nhỏ Phương Thùy đang cặp một tay người Singapore, chắc nó ở bên đấy luôn rồi.

Hạo nhướn mày:

– Đúng hông đó?

– Sao lại không? Em thằng Mẫn học cùng trường, ở cùng phòng với nhỏ Thùy mà.

– Mà y tin làm chi mấy con bé chuyên đi buôn dưa lê ấy.

– Tin hay không đâu phải là vấn đề, điều cần quan tâm là có dưa lê nên mới có người buôn kẻ bán. Để rồi ông xem thằng cha Phan sẽ hát Thương một người ở xa, một mình đôi mắt đỏ cho mà coi.

Cà Na chổng cằm:

Vậy thì hơi bị tội nghiệp cho ông Phan, chắc ổng buồn lắm.

Từ trên lầu, bà Hằng bước xuống:

– Na! Gọi điện xem ba mà y ở đâu?

Na nhảy nhóm:

– Trời ơi! Cho ba mắng con hả.

Bà Hằng cương quyết:

Mắng cũng phải gọi.

Cà Na rầu rĩ nhắc máy. Cô nhấn số di động của ba mình rồi nói:

– Ngoài vùng phủ sóng mẹ ơi!

Bà Hằng hậm hực:

– Vậy đó! Giờ này vẫn chưa thấy tăm hơi.

Nguyên cười cười:

Còn sớm mà mẹ.

Bà Hằng gắt gỏng:

Sớm cái đầu mà y. Gọi điện cho vợ bác Phú xem ổng về chưa rồi hỏi thăm ba mà y luôn.

Nguyên xua tay:

– Thôi! Con không gọi đâu. Làm như vậy mất uy tín ba. Lâu lâu ba mới đi một bữa, mẹ đã rồi lên.

Bà Hằng ngắt ngang lời Nguyên:

Không dập ngay từ đầu để lúc thành thói quen, ông sẽ đi luông tuồng, ai mà chịu nổi.

Hạo lên tiếng:

– Mẹ lo xa quá. Ba đâu thuộc tuýp người sống buông thả, sa đà.

Bà Hằng lừ mắt:

Chúng bây chỉ giỏi bênh ông.

Nguyên cười hì hì:

– Đâu có! Tụi con thuộc phe mẹ mà.

– Hừm! Đừng bẻm mép! Nếu thuộc phe mẹ thì gọi điện tìm ba đi. Mà hỏi Bảo Anh ấy Cà Na le lười:

– Con bó tay! Giờ này nó ngủ rồi.

Dứt lời cô nhón chân ... mà về phòng mình. Ngồi trước bàn, Cà Na xóc lại những xấp giấy khổ A bốn đủ màu rồi mơ màng.

– Cô sẽ lâm những tâm thiệp theo cách nào đây? Lòng băng khuâng Na nhớ tới những lời anh Hạo và anh Nguyên nói với nhau về Phan. Cô chợt thấy buồn mà chẳng biết vì sao. Nhỏ Bảo Anh nhận xét cô là đứa giỏi thường vay khóc mướn, nhưng vì ở chung với hai ông anh tánh quá sức đàn ông nên miết rồi cái.

sự khóc mướn nó lặn vào trong. Thoạt nhìn ai cũng tưởng Na cứng rắn, khô khan. Sống gần rồi mới biết, chất chứa trong hồn Na là cả một trời mơ mộng viễn vông, phát phơ, lãng mạn, nhưng gia đình cô đã mấy ai biết. Với ba mẹ, hai ông, anh, Cà Na vẫn còn bé bỏng lắm, ngu ngơ lắm. Với cuộc đời, cô là bé choàng khăn đỏ lúc nào cũng lo sợ bọn sói quỷ quyết bắt nạt, nuốt chửng. Nhìn chung, gia đình Cà Na hạnh phúc. Ba mẹ đầm ấm, anh em cô ngoan hiền, không biết đua đòi ăn chơi. Bạn Na, khỏi đưa ao ước có một gia đình như thế.

Giọng anh Hạo vang lên:

– Anh bảo nè Na.

Cà Na chạy ra mở cửa phòng. Hạo chìa cho cô mấy tờ một trăm:

– Vốn đây!

Na cười toe:

Cám ơn anh Hai. Hy vọng một vốn bốn lời.

Hạo gõ đầu cô:

– Nghèo mà ham! Dù em làm chơi, nhưng nghề chơi nào cũng lắm công phu.

Phan đòi hỏi sản phẩm chất lượng, dù đó chỉ là cái thiệp bé hơn bàn tay. Nếu ý tưởng độc đáo. Một vốn có thể bốn chục lời hổng chừng. Cà Na kêu lên:

– Ý tưởng ... lợi hại vậy sao! Chà anh Ba có góp vốn thiệt không, hay ông chỉ nói cho đã miệng.

Hạo hất hàm:

– Tự lực là chính đi! Nếu không đủ bản lĩnh thì dẹp ... chớ đừng chờ ý tưởng của ai khác.

Cà Na giấy nẩy:

– Anh coi thường người ta quá. Còn lâu em mới đẹp.

Hạo tùm tùm cười rồi bước đi, Cà Na trở về ngồi ở bàn. Miệng hát thật khê như sợ người khác nghe rồi đoán được suy nghĩ của mình, cô nghiêng đầu nhìn tờ giấy màu lá cây già. Cô sẽ đặt trên nền màu lá này một chú chuồn chuồn ớt đỏ. Chú chuồn chuồn sẽ đậu trên ngọn lúa mì vàng rơm, trên đôi cánh mỏng manh của nó sẽ có hàng chữ Happy birthday thật mềm mại, lả lướt. Tấm thiệp này có thể dành cho đàn ông, cũng có thể dành cho phụ nữ. Nhưng nó sẽ rơi vào tay ai? Cà Na không thể nào biết được. Điều đó có quan trọng gì khi cô muốn đùa chơi với sắc màu, hình mảng. Đùa chơi và được trả tiền, đúng là thích.

Cà Na cười một mình. Dưới nhà hai ông anh cô tiếp tục hò reo theo nhịp lặn của quả bóng, mẹ tiếp tục bồn chồn trông ba và cô tiếp tục đắm mình vào sắc màu hình mảng.

Mai Duyên nhón chân cho cao để tìm An Hoài. Con nhỏ này có gởi xe mà cũng lâu lắc. Chẳng lẽ bây giờ Duyên trở ngược ra bãi xe tìm Hoài.

Đi tới đi lui trước tam cấp của khách sạn Thiên Đường, Duyên sát ruột muốn chết.

Đang làm bầm ... chửi rửa, Duyên thấy An Hoài, con bé bước tới với gương mặt đắm chiêu nghĩ ngợi.

Duyên cầu nhàu:

– Tưởng mày ngủ gục ngoài bãi xe rồi chứ!

An Hoài chép miệng:

Tao vừa gặp chuyện có đang ngủ gục cũng giật mình tỉnh dậy. Chuyện gì dữ vậy?

Không trả lời, Hoài xòe tay phải cho Duyên xem. Mai Duyên nhìn vào lòng bàn tay Hoài rồi nhìn cô:

– Là cái thẻ xe ... Mày cất đi chớ đưa tao làm chi.

Xòe tay trái ra, Hoài cười tủm tỉm:

Tao cất thẻ này, mày cất thẻ kia để khỏi lộn.

Mai Duyên ngơ ngác:

– Là sao? Hồng hiệu? Sao một xe mà tới hai thẻ?

An Hoài ấn vào tay Duyên cái thẻ xe bên tay phải:

– Một thẻ là xe mình, mày giữ đi. Cái thẻ tao giữ là xe của người khác.

Duyên khẽ cau mày:

– Của ai mới được chứ!

– Tao nhật được, của ai tao đâu biết.

Mai Duyên hỏi tới:

– Sao mày không đưa người ở bãi gọi xe để họ trả cho người bị mất?

An Hoài tăng tăng cái thẻ trên tay:

– Lúc này tao định đưa rồi, nhưng thấy gã trông xe gian manh quá. Tao sợ gã sẽ thủ tiêu luôn xe chớ không trả lại khổ chủ.

Là xe Dylan đó chớ không phải thường thường bậc trung ... quốc như xe mình đâu.

Duyên lại hỏi:

– Sao mày biết là xe Dylan?

Hoài hiu hiu tự đắc:

– Bãi gọi xe đâu bao nhiêu chiếc nhưng chỉ toàn xe xịn, dựng kế xe mình là chiếc Dylan, tao so sánh thẻ rồi. Chắc! Y ... bốc luôn! Ai mà hậu đậu hết ý, làm rơi thẻ ngay xe, khác nào cho không biếu không thiên hạ chân đi của mình.

Duyên thắc mắc:

– Mày tính làm gì với cái thẻ xe đó?

An Hoài từ tốn:

– Trả lại chủ nó.

– Bằng cách nào? Chả lẽ nhờ khách sạn:

Alô" lên?

Khẽ cười đắc ý, Hoài nói:

Cách khác cơ. Nhưng cứ vào xem tranh đã.

Hai đứa bước vào đại sảnh rồi rẽ trái. Sát vách tường cần đá eảm thạch trắng là một loạt tranh do thiếu nhi vẽ được đóng khung treo thật trang trọng.

An Hoài reo lên:

– Đẹp quá! Anh Nguyên thật chí lý khi bảo tao vào đây xem tranh.

Mai Duyên bước theo An Hoài:

– Nhắm mày sẽ lút ra được ý tưởng gì khi xem tranh con nít vẽ?

An Hoài im lặng, cô say sưa ngắm những bức tranh ngồn ngộn sắc màu vui tươi, hồn nhiên đặc trưng của trẻ con với tất cả thích thú.

Hồi bé, Hoài cũng tới nhà thiếu nhi học vẽ, những tranh vẽ của cô luôn được thầy khen, nhưng hồi đó chưa có các cuộc thi. Nhanh cọt non, Nét vẽ xanh như bây giờ nên học trò vẽ xong rồi thôi. Hoài không mơ thành họa sĩ, cũng không mộng thành kiến trúc sư khi thấy hai ông anh theo nghiệp kiến trúc học hành cực khổ quá.

Bây giờ tập tành kiếm tiền bằng cách làm thiệp, An Hoài mới thấy đường như cô rất mê nghệ thuật tạo hình, dù cô đã bỏ học vẽ từ lâu lắm rồi.

Phòng trưng bày không bao nhiêu người xem nên Hoài và Duyên tha hồ thoải mái.

Hoài nhìn rất lâu, rất kỹ mỗi bức tranh khiến Duyên sết ruột kéo cô đi.

Mai Duyên cầu nhậu:

– Tao có thấy gì độc đáo đâu mà mày đứng ì ra nhìn thế.

Mày không thấy nhưng tao thấy.

Rồi cô tiếc rẻ:

– Phải chi mang máy theo chụp nhì.

Duyên bầu vai Hoài:

– Nhìn cuối phòng kia!

Tò mò, Hoài hướng mắt về phía Duyên chỉ ở đó có một anh chàng đang vác máy chụp những bức tranh hết sức say sưa.

Mai Duyên chép miệng:

Coi bộ tư tưởng lớn gặp nhau rồi. Gã đó cũng mê tranh con nít vẽ như mày.

Tự nhiên chân An Hoài bước về phía cuối phòng trưng bày, cô tò mò muốn biết gã ta đang chụp những bức tranh nào.

Đó là những bức tranh vẽ thiên nhiên hết sức ngộ nghĩnh. Trong tranh có những con bò ngộ nghệ, những con gà mái to bằng con .. chó nhưng trông

vẫn hết sức thật và sống động.

Duyên thì thảo vào tai Hoài:

– Trông gã ta cũng phong độ quá chứ!

Hoài nheo nheo mắt. Cô bắt gặp vẻ tự tại ung dung của một gã có gương mặt đàn ông đẹp nhưng rất sành đời ánh mắt sáng đầy thông minh của gã hướng về cô và Duyên như đang thăm soi ước lượng khiến Hoài phải chớp mi.

An Hoài nhún vai bảo:

– Vào đây xem tranh, chớ không phải xem người. Nhưng nếu cần đưa ra một nhận xét, tao chỉ có một từ:

Chảnh! Mai Duyên bật cười, tiếng cười của Duyên vang lên trong gian phòng trống.

Cô giật mình đưa tay che miệng đúng lúc gã ... chảnh lia máy về phía hai cô bấm liên tục mấy bô.

An Hoài phản ứng ngay:

– Ủa! Chưa hỏi ý người ta mà đã chụp hình. Sao kỳ vậy?

Giọng gã phó nháy tỉnh rụi:

– Nếu đợi hỏi ý, cô bé đã cười xong rồi, còn gì nữa để chụp. Nhưng dầu sao tôi cũng xin lỗi đã quá đường đột.

Mai Duyên ngọt ngào:

– Em hiểu mà? Anh đâu cần xin lỗi.

An Hoài tiếp tục bắt bẻ:

– Hiểu thì có hiểu, nhưng bọn này không thích làm người mẫu kiểu bất đắc dĩ như vậy đâu. Ai biết anh chụp hình người ta với mục đích gì?

Gã phó nháy nhún vai:

– Thấy hay hay thì chụp cho vui, chứ mục đích gì, các bé khó tánh quá!

An Hoài lạnh lùng:

Gặp trường hợp này đâu thể dễ được.

Dứt lời Hoài kéo Mai Duyên đi. Con bé quay lại nhìn gã chụp hình với vẻ thông cảm khiến Hoài bực mình.

Cô chì chiết:

– Mày bị bỏ bùa rồi ... Cái thằng cha không thể ưa mà mày lại lưu luyến.

Duyên nói:

Tao thấy anh ta cũng biết điều khi đã xin lỗi mình.

An Hoài bĩu môi:

– "Thấy hay hay thì chụp cho vui". Mày không thấy câu nói ấy quá đáng sao?

Duyên vẫn bênh vực:

Những người săn ảnh luôn phải biết chớp thời cơ, mày nên thông cảm hơn là trách họ. Máu nghệ sĩ của mày khô cả rồi hả?

An Hoài làm thinh, cô hậm hực liếc về phía gã chụp hình và thấy gã đang tiếp tục công việc một cách cẩn mẫn.

Mai Duyên có phần đúng, vừa rồi Hoài đã phản ứng quá gắt.

Giọng dịu hẳn xuống, Hoài nói:

– Tao sợ mình gặp kẻ xấu thôi. Anh Hạo bảo con trai bây giờ chả ai hiền từ hết. Duyên kêu lên:

– Trời ơi! Ông Hạo là trùm đa nghi nhắc tới ông là tao ớn rồi. Trong mắt "kiến trúc sư, của ông Hạo, hết thầy đàn bà con gái đều là Hồ Ly, còn đàn ông con trai đều là chó sói, trong đám sói ấy dám ông là sói đầu đàn lắm đó.

An Hoài bênh anh mình:

– Anh nói thế cũng vì muốn tốt cho em ông dọa em út thì có. Ngoài mấy đứa con trai học chung từ phổ thông tới giờ mày đã dám quen ai khác đâu. Hừ!

Chắc lại sợ chó sói? Mày đã đọc quyển Hoài niệm sói" chưa? Nếu chưa mày nên đọc để thấy Sói chỉ còn trong hoài niệm, đời nay đốt đuốc giữa ban ngày cũng chả kiếm ra sói.

An Hoài bướng bỉnh:

Sói hoang dã trong thiên nhiên thì khó tìm ra, chó sói đã được thuần hóa thì nhiều. Dầu sao tao vẫn tin anh Hạo có lý. Mai Duyên có vẻ thách thức:

– Vậy theo mày gã kia là sói à? Nếu đúng thế, tao sẽ san bằng được con sói ấy. Rồi mày xem hấn là sói hay là thỏ.

Hoài tròn tròn mắt:

– Mày. mày định làm gì?

Mai Duyên âm ự:

Cứ bình tĩnh mà xem chó đừng hỏi.

Duyên bước trở lại chỗ gã chụp hình đứng lúc nãy nhưng mới vừa tức thời đó, gã đã biến đâu mất.

Mai Duyên đảo dác tìm:

– Ủa! Mới đây đã tàng hình rồi. Lẹ thiệt ta.

An Hoài tủm tỉm:

– Chắc hấn nghe mày đòi săn, hấn sợ quá chạy về rừng rồi.

Mai Duyên bẽ lại:

– Hấn sợ. mồm mép của mày thì có.

Người gì đâu bà chằn! Uổng thật, hấn trông hay hay.

An Hoài liếm môi:

– Chằn mới không bị ăn hiếp. Dứt lời Hoài đứng đỉnh chấp tay sau lưng xem tranh tiếp trong khi Mai Duyên nôn nóng, sốt ruột đòi về.

An Hoài bí mật:

– Tao đang chờ một người nên chưa về được đâu.

Duyên ngạc nhiên:

– Mày chờ ai?

Không trả lời, Hoài cầm cái thẻ xe đưa lên.

Mai Duyên tò mò:

– Làm sao mày biết họ là ai mà chờ?

An Hoài phớt tình:

Rồi mày sẽ thấy. Đừng thắc mắc, cứ từ từ xem tranh.

Mai Duyên cầu nhàu:

– Chán chết được!

Phòng tranh có thêm mấy người vào. Đó là một tốp học sinh cấp ba thuộc một trường chuyên nổi tiếng ở gần khách sạn. Bọn chúng ồn ào, vui nhộn chứ không lặng lẽ như Duyên và Hoài. Tới lúc này Duyên chịu hết siết rồi, cô nàng ôm túi xách, ngắm mấy bình hoa to cắm thật đẹp trong sảnh như một cách phản đối ngầm bạn mình. An Hoài nhìn đồng hồ. Cô cũng đâu thể ở đây hoài được, nhưng về lúc này thì dờ.

Mai Duyên đài giọng chế diễu:

– Coi bộ kế hoạch Chờ một người của mày bị phá sản rồi. Ngoài bọn nhóc này ra, có ai nữa đâu? Tất nhất là giao thẻ xe lại cho người giữ.

An Hoài thần nhiên:

– Chờ đợi phải cần sự kiên nhẫn, hơn nữa tao vẫn chưa xem hết tranh.

– Cứ tranh tranh hoài, nghe mắc., ớn. Sao hồi đó mày không học vẽ để thi vào mỹ thuật nhỉ?

An Hoài chưa kịp trả lời thì có một dáng đàn ông bước vào sảnh.

Hoài buột miệng:

Chắc là người này.

Nhưng liền tức thì Hoài thất vọng vì nhận ra đó là gã chụp hình lúc nãy.

Mai Duyên cười toe toét:

Sói đồng hoang trở lại rồi. Mày xem tao bắt sói nè!

An Hoài tò mò:

– Mày bắt sói bằng gì?

– Nụ cười! Chẳng phải lúc nãy hấn vì chụp hình tao cười mà đụng độ với

mày đó sao?

– Nhưng mà ...

Duyên điệu hạnh vén tóc qua một bên:

Nhưng gì mà nhưng. Mà xem hấn đang dáo dác tìm tao kìa.

An Hoài không nghĩ như Duyên, cô lóe lên một suy nghĩ riêng nhưng chỉ im lặng nhìn nhỏ bạn đi về phía gã chụp hình.

Mai Duyên tự tin và dạn dĩ hơn Hoài rất nhiều. Ngoại hình con bé xinh xắn, dễ thương. Với chiếc răng khểnh làm duyên và vóc dáng cao ráo như người mẫu, Duyên luôn tự hào có nhiều đuôi bám theo. Bữa nay cũng đâu ngoại lệ, này giờ chắc Duyên đang tức vì Hoài dám cắt đuôi của nó. Thôi thấy kệ, mặc Duyên làm gì thì làm, Hoài nên phớt lờ cho xong, cô rất ngại trò chuyện với người lạ.

Quay mặt đi, An Hoài bước theo bọn nhóc học sinh, cô muốn Mai Duyên biết cô không ủng hộ nó. Nhưng mới bước mấy bước, Hoài đã nghe có người gọi:

– Cà Na!

An Hoài không ngạc nhiên lắm khi người gọi cô là gã chụp hình dễ ghét.

Lúc này cô đã phán đoán đúng khi thấy gã quay lại và dáo dác tìm.

Ra về ta đây một chút, Hoài buông giọng lạnh nhạt:

– Anh gọi tôi?

Cô nhận ra vẻ lúng túng trong đôi mắt hơi xéch của gã. Nhưng vẻ lúng túng ấy chỉ thoáng qua trong tích tắc, gã lấy lại ngay vẻ ngạo mạn vốn có:

– À! Tôi đã tìm thấy ... à không, tôi đã nhận được tờ giấy nhắn tin của em dán trên yên xe.

An Hoài khoanh tay:

– Vậy cũng đâu đủ chứng minh anh là chủ chiếc xe đất tiền ấy?

Mai Duyên chen vào:

– Đừng làm khó anh ấy mà Hoài. Gã đàn ông dịu giọng:

– Tôi sẽ chứng minh mình là ai.

Lấy bóp ra, gã đưa An Hoài xem chứng minh thư, bằng lái xe, giấy chủ quyền xe.

Hoài đọc thấy tên Trần Hoàng Ninh trên cả ba thứ giấy tờ trên.

Trong lúc cô xem giấy tờ, Mai Duyên tỏ vẻ ân cần hơn mức bình thường:

– Tánh bạn em xét nét lắm. Anh đừng buồn ghen ... Thật ngại quá!

Gã tên Ninh ngọt như đường:

– Cà Na kỹ như thế là đúng. Tôi vui vì được người tốt giúp đỡ chứ sao lại buồn.

Liếc Ninh một cái đầy ác cảm, Hoài trả lại giấy tờ và cái thẻ xe cho anh ta.

Ninh nói:

– Cảm ơn em.

An Hoài lạnh lùng:

– Không có chi! Nhật được của rơi, tìm người để trả là bài học đạo đức ở cấp một.

Tôi vui vì đã có dịp thực hành bài đã học. Ninh ngập ngừng:

– Trong khách sạn này có một bar nhỏ.

Tôi rất chân tình mời hai em thưởng thức món cocktail đặc biệt của bar.

An Hoài từ chối ngay:

Tôi rất tiếc vì tới giờ chúng tôi phải về rồi.

Mai Duyên cầu nhẹ vào tay Hoài nhưng cô phớt lờ như không hiểu thâm ý của nó. Ninh xiu mặt xuống:

– Đúng là tiếc thật. Tôi rất muốn làm bạn với hai em ... Cà Na và ... và.. –

Mai Duyên!

Vừa tự giới thiệu mình, Duyên vừa cười thật tươi Nhưng Ninh chẳng để ý tới nụ cười khoe răng ấy. Anh ta trầm giọng:

– Chúng ta sẽ gặp lại nhau ... Tôi mong như vậy.

Mai Duyên tiếp tục khoe rằng:

– Em cũng mong thế. Nhưng bao giờ và ở đâu là tùy ở anh.

An Hoài tức điên lên vì câu đùa đầy của Mai Duyên. Cô nhìn Ninh:

– Xin phép anh. Tôi phải về đây!

Rồi mặc kệ Duyên, An Hoài bước thật nhanh. Ra bãi gửi xe, cô vội vã dắt xe ra vì không muốn đụng đầu Ninh ở đó. Tới chỗ trả thẻ, Hoài mới nhớ thẻ xe Duyên đang giữ. Con nhỏ lo già chuyện nên Hoài đành đứng phoir nằng thôi. Hậm hực, bực bội gì cũng đành chịu. Phải hơn năm phút sau mới thấy Duyên và Ninh xuất hiện. Hai người vừa đi vừa nói như đã thân quen từ đời kiếp nào.

Ninh kêu lên:

– Nãy giờ Cà Na phải đứng ngoài nắng thế này à?

Mai Duyên thích thú:

– Thẻ xe trong tay em làm sao nó lấy xe được. Tại nó, em đã biếu từ từ mà không nghe.

Ninh nhìn Hoài bằng ánh mắt thật dịu dàng:

– Cũng tại tôi nói dài, nói dai quá ... An Hoài cố điềm nhiên trước ánh mắt của Ninh:

– Có sao đâu! Tôi có nón, có khẩu trang và găng tay nữa, chút nắng trưa ăn thua gì.

Dứt lời cô dắt xe ra khỏi bãi và rồ ga.

Mai Duyên lên ngồi sau lưng Hoài nhưng vẫn chưa hết chuyện với Ninh. Nó đưa tay lên Bye anh chàng y như trong phim. Mím môi, Hoài nhấn mạnh ga, chiếc xe phóng đi làm Duyên giật mình la oai oái.

Mai Duyên sùng lên:

– Đồ bất lịch sự! Mà làm tao mất mặt với Ninh hết sức.

An Hoài cũng không vừa:

– Tao làm gì mà mày mất mặt? Nói người ta sao không nhìn lại mình? Mày thích gã đó cỡ nào cũng phải giữ kẽ một chút chứ.

Duyên nhún vai:

Bất quá cũng là xã giao, tao thấy mình cư xử đúng mực chứ không ta đây chảnh như mày. Mày có nghĩ thái độ của mày là ban ơn cho người khác không?

Hoài hơi khựng lại vì câu hỏi của Duyên:

– Ban ơn gì chứ?

– Cái vẻ lạnh như băng sơn của mày ấy. Làm như mình là nhân vật quan trọng không bằng. Nhìn mày sẫm soi giấy tờ của Ninh, tao xấu hổ hết sức. Mặt nóng bừng vì tức, Hoài cố kiềm lòng, cô nhớ lại chuyện vừa xảy ra rồi buông từng tiếng một:

– Tao thấy mình đúng. Mất mặt với gã đó hay không là tự mày nghĩ, không ăn thua tới tao.

Duyên cao giọng:

– Nói vậy mà cũng nói được. Mày không sợ Ninh đánh giá à?

Môi biu ra, Hoài nhấn mạnh:

– Làm điều tất mà sợ bị đánh giá sao?

Tao không dư hơi để sợ chuyện vớ vẩn đó và không muốn nhắc tới chuyện này nữa.

Hai đứa im lặng trong âm ỨC. Chở Mai Duyên tới cửa nhà nó xong Hoài rong xe về nhà mình với tâm trạng bức bối, nặng nề.

Tự nhiên hai đứa không vui thậm chí là giận nhau vì một gã xa lạ. Thật không đáng chút nào. Suy ra cho cùng tất cả vì gã tên Trần Hoàng Ninh ấy. Nếu gã không hậu đậu đánh rơi thẻ xe thì đâu có chuyện. Càng nghĩ Hoài càng thấy ghét gã ta, Ninh làm buổi đi xem tranh của cô trở nên vô vị, Ninh

làm cô và Mai Duyên giận nhau.

An Hoài ẩm ực tăng tốc. Những sắc màu vui nhộn trong các bức tranh bỗng tan đâu mất. Cô thấy hồn mình trống không như một bức tường trắng.

An Hoài bước vào shop Kỷ niệm với một chút ngỡ ngàng. Cô không nghĩ shop của gia đình Phan trông ấn tượng thế này. Từ ngoài cửa Hoài đã bị cuốn hút bởi những mặt nạ treo trên vách ngay lối vào, những mặt nạ rất lạ với những mảng màu mạnh mẽ, những nét cong tạo sự bí ẩn lạ lùng cho ánh mắt, cho nụ cười của từng gương mặt đã được cách điệu bên trong shop khá rộng với những kệ, những tủ, bản đầy những loại hàng lưu niệm.

Hoài tròn mắt với một tủ búp bê vải đủ loại, đủ cỡ rồi thú nhồi bông, tượng gỗ, tượng thạch cao, tranh vẽ, tranh thêu, tranh ghép gỗ, xé dán:

Rồi những chiếc đèn ngủ ngộ nghĩnh, những chân nến, lọ hoa ... trông rối cả mắt khiến Hoài cứ đứng ngẩn ra.

Ngay lúc đó, Hoài nghe mặt giọng nữ vang lên đầy khó chịu:

– Mua gì thì mua đại đi, tự nhiên đứng như trời trồng choáng hết chỗ buôn bán của người ta.

Nhìn về phía quầy tính tiền, Hoài ... đụng gương mặt khinh khỉnh của con nhỏ trạc tuổi cô. Con nhỏ khoanh tay trông rất bà chủ, một bà chủ shop coi mình là thượng đế còn khách hàng là cỏ rác.

An Hoài biết chắc Phan không có chị hay em gái nên con nhỏ này không phải là cô chủ shop Kỷ niệm. Chắc hẳn nó chỉ là nhân viên rồi.

Bước tới đứng đối diện với con nhỏ chanh, Hoài nghiêm giọng:

– Cho tôi gặp cô Nhiệm.

Vẫn điệu bộ phách lối, con nhỏ hất hàm:

– Chi vậy?

An Hoài cộc lốc:

– Chuyện riêng.

Con nhỏ nhìn Hoài bằng nửa con mắt:

– Riêng chung gì? Hừ! Chắc lại mang hàng tới ký gởi? Đây không nhận đâu. Shop này bán đồ cao cấp cho Tây, mấy thứ vớ vẩn rẻ tiền không có ở chỗ này.

An Hoài nhắc lại:

– Tôi muốn gặp cô Nhiệm.

– Không có!

– Ủa! Cô Nhiệm đâu?

– Đi rồi! Còn hơi lâu mới về.

Hoài bán tín, bán nghi những lời vừa nghe. Anh Hạo bảo cô tới đây giờ này để gặp bà Nhiệm, bà muốn trao đổi trực tiếp với Hoài một số ý, lẽ nào đã hẹn mà bà lại đi đâu.

Con nhỏ ngồi sau quầy có vẻ thích thú vì bộ mặt xiu xuống như bánh trắng mắc mưa của An Hoài. Nó vừa dũa móng tay vừa nghe Duy Mạnh hát Kiếp đồ đen. Nghe một đoạn nó lại ư ử hát theo, mặc kệ Hoài đứng sớ rớ trong shop.

Búng móng tay tanh tách, nó hỏi:

– Sao? Phải đi chào hàng không? Đưa đây coi hàng gì. Nếu thấy được mắt, mình hợp tác làm ăn.

An Hoài buột miệng:

– Hợp tác làm ăn nghĩa là sao?

Con nhỏ cười khẩy:

– Đã nói chỗ này từ chối hàng ký gởi của những người tay mơ không thương hiệu ...

Im lặng để dò đoán tình ý của An Hoài, con nhỏ mới nói tiếp:

– Nhưng chỗ khác thì có nhận, bởi vậy có hàng cứ đưa đây xem, nếu thấy được đây chỉ cần khác cho tới tiếp thị, làm ăn. An Hoài thấy khó chịu khi

con nhỏ cứ nhắc đi nhắc lại hai tiếng Làm ăn . Hai ,từ ấy nghe chợ búa quá.

An Hoài khó lòng tin tưởng một người có cách nói nặng như vậy.

Thấy Hoài làm thình, con nhỏ lại nói:

– Định chào món gì? Đưa coi?

An Hoài lắc đầu:

– Tôi chỉ đưa cô Nhiệm xem thôi.

Con nhỏ biu môi:

– Vậy thì cứ chờ ... Hừ! Chắc tới Tết mọi luôn.

An Hoài xốc cái túi xách trên vai lại, cô đi tới quầy để những con búp bê làm bằng giấy đún và cầm một con lên xem. Phía sau quầy búp bê là một cánh cửa thông ra căn phòng khác. An Hoài tò, mò nhìn cánh cửa đúng lúc nó bật mở.

Một phụ nữ trung niên khá trẻ đẹp bước ra. Bà ta hỏi:

– Nãy giờ có ai tìm cô không Thủy?

An Hoài buột miệng:

– Có con ạ!

Bà Nhiệm quay lại nhìn Hoài:

– Con là Cà Na hả?

– Vâng!

– Trời ơi! Con tới lâu chưa? Sao không nhờ chị Thủy đây gọi cô?

An Hoài từ tốn:

– Dạ con cũng mới tới cô à ...

Bà Nhiệm thân mật choàng vai Hoài:

Vào đây với cô.

An Hoài không nhìn cũng biết Thủy đang liếc mình. Phớt lờ như không quan tâm tới cô ta, Hoài theo bà Nhiệm qua một khoảng sân nhỏ nằm ở giữa ngôi nhà có bề dài khá sâu để tới một căn phòng. cửa kính, vách kính trong suốt.

Bà Nhiệm mở rộng cửa sổ:

– Phòng này của cô, phòng anh Phan trên lầu. Toàn bộ ngôi nhà vừa làm nơi buôn bán vừa để ở nên hơi chật.

An Hoài nhìn quanh. Căn phòng vừa là nơi tiếp khách vừa là nơi ở của bà Nhiệm trông thật gọn và xinh xắn. Hầu hết căn phòng được điểm tô bằng gam màu xanh nên không gian thật dịu dàng, mát mẻ.

Hoài ngồi xuống chiếc ghế dài bằng gỗ bên trên đặt những chiếc gối nhiều màu:

Căn phòng không trang trí, bày biện gì nhưng lại toát lên sự ấm cúng và thân thiện với bất cứ ai bước vào.

Bà Nhiệm nói:

– Nhà bán toàn mặt hàng để trưng bày nên cô chẳng thích có món gì mang tính cách trưng bày trong nhà. Trông trái thế này dễ thờ hơn.

An Hoài tò mò:

– Chắc anh Phan ít ở nhà lắm hả cô?

– Ờ, thì anh Phan cũng hay đi như những đứa con trai khác, nhưng tới giờ vẫn nhớ về nhà ăn cơm với mẹ rồi mới đi tiếp.

– Vậy là anh Phan ngoan hơn hai ông anh của con. Các ông ấy mà đi rồi thì coi như quên hết nhà cửa, mẹ cha. Nhiều bữa con phải chờ cơm hai ông mà phát sốt ruột.

An Hoài lấy những máu thiệp mới làm xong đưa cho bà Nhiệm xem.

Mở từng cái, bà Nhiệm còi khá kỹ và tỏ vẻ hài lòng:

– Đẹp lắm!

An Hoài nhẹ người. Cô sợ nhất là bị chê, nhưng may quả, cô đã được khen một cách chân tình. Điều đó có nghĩa công việc của cô đang thuận lợi.

Lấy quyển sổ trong hộc bàn làm việc ra, bà Nhiệm nói:

– Cô sẽ thanh toán tiền cho con. Tất cả số thiệp của mấy lần anh Phan đưa,

cô đã bán được hơn hai phần ba. Hôm nay cô sẽ thanh toán hết luôn. Thành tiền là bao nhiêu đây. Con ký nhận nhé!

Nhìn vào sổ, Hoài kêu lên:

– Sao nhiều tiền thế cô?

Bà Nhiệm cười:

Cô bán hộ cháu chứ không tính lời.

An Hoài ấp úng:

– Như vậy con ngại lắm. Cô nhận thiệp là đã giúp con rồi.

Bà Nhiệm nhe răng!

– Con chưa có vốn, xem như cô giúp con thêm một số vốn. Từ từ cô sẽ tính lời. Lo gì cơ chứ! Để tâm trí mà sáng tạo. Bây giờ sắp tới Noel, rồi Tết, con sẽ làm việc mệt nghỉ, bởi vậy nên tìm thêm vài đứa bạn cùng làm. Như anh Phan và hai con trước đây cũng từng là một nhóm, chuyên làm thiệp đấy.

– Vâng! Con sẽ cố ...

Bà Nhiệm đưa Hoài một phong bì đựng tiền. Thái độ trân trọng của bà làm Hoài xúc động, cô nói:

Đây là món tiền đầu tiên con tự kiếm được. Con cảm ơn cô.

Bà Nhiệm dịu giọng:

– Đó là công sức của con mà. Con làm cô nhớ anh Phan khi cầm trong tay món tiền tự kiếm được lần đầu. Lúc đó Phan cũng xúc động như con bây giờ.

An Hoài thắc mắc:

Anh Phan cũng làm thiệp để bán hả Không! Phan làm những khung ảnh bằng gỗ, bằng thạch cao ... Khi bán được, Phan nhảy tung lên như trê con. Mà lúc đó nó mới mười lăm tuổi, đã là người lớn đâu.

An Hoài tủm tỉm:

Con đang thử tưởng tượng xem khi nhảy tung lên, anh Phan trông giống ai

...

Bà Nhiệm bật cười:

Trông giống một chú khỉ con vì lúc đó nó còn gầy lắm và còn kén ăn lắm.

Chả bù với bây giờ ...

An Hoài lại hỏi:

– Hồi đó anh Phan có phụ cô trông quầy hàng không cô?

– Có chứ! Đi học về, nó chỉ ngồi quầy. Lúc ấy hàng họ ít lắm, người mua cũng chả là bao, ngồi buồn, anh Phan mới giải khoây bằng cách là món này, món nọ. Nói chung, Phan cũng khéo tay, thích vẽ vời, cắt dán nển sau đó, cô cho Phan học vẽ rồi thi vào Mỹ thuật công nghiệp lẫn Kiến Trúc. Phan đậu cả hai nên học cả hai ngành. Nhưng theo xu hướng phát triển của xã hội, anh Phan chọn ngành quảng cáo để làm việc chứ không theo kiến trúc. Cô thắc mắc sao Cà Na không theo chân anh Hạo và Nguyên của mình?

– Con đâu có tài cán gì mà học Kiến Trúc ...

– Con nói thế chứ, tài hay không chỉ cần nhìn một nét vẽ là biết rồi.

An Hoài hóm hỉnh:

– Anh Hạo bảo con chỉ có tài lẻ, làm Kiến Trúc sư dễ sập nhà người khác lắm.

Sập nhà tội nặng quá, con gánh hồng nổi cho nên con sử dụng tài lẻ trời cho vào những việc vặt vầy. Bà Nhiệm gật gù:

Tài lẻ trời cho của con đáng giá ngàn vàng đây. Nếu thích, con hợp tác với cô, biết đây hai tư tưởng nhỏ cộng với tài lẻ gặp nhau sẽ tạo ra nhiều sản phẩm độc chiêu.

An Hoài ngập ngừng:

– Anh Phan có thích như vậy không?

Con sợ ảnh lắm.

Bà Nhiệm ngạc nhiên:

– Sao lại sợ anh Phan? Anh ấy đã bắt nạt con à?

– Dạ không! Nhưng nhìn anh lúc nào cũng khó dăm dăm, con ngại.

Chi là bề ngoài thôi, chứ Phan chả ăn hiếp được ai. Con cứ tới chơi với cô nếu rảnh, biết đâu cô sẽ giúp được con đôi điều.

– Vâng! Con sẽ tới để học hỏi thêm từ cô. Bây giờ con xin phép về.

Bà Nhiệm đứng dậy:

– Lần sau tới phải ehơi lâu hơn đây. An Hoài mỉm cười, cô không biết bà Nhiệm mời loì hay mời thật, nhưng dù sao Hoài cũng có nhiều cảm tình với bà.

Nghe anh Hạo nói mẹ Phan rất khéo tay, óc sáng tạo cũng phong phú lắm, nếu được học hỏi từ làm biết đâu ehùng Hoài trở thành một nhà thiết kế. Ra ngoài, Hoài thấy có vài khách Tây đang coi hàng, cô chỉ khẽ gật đầu chào Thủy rồi đi.

Hoài không biết sao bà Nhiệm lại đi một người khó ưa như Thủy bán hàng khi thái độ cách ứng xử của cô ta giống như đuổi khách.

– Đó là chuyện của người ta, An Hoài thắc mắc cũng đâu giải quyết được gì. Vấn đề của cô bây giờ là phóng xe vào Chợ Lớn mua giấy ở những chỗ bán sỉ, rồi sau đó ghé nhà Bảo Anh rủ nó gia nhập ... tổ làm thiệp.

Nhỏ Anh cũng thích cắt dán, thích những trò sáng tạo như Hoài, rủ nó là đúng người nó lại đang thích anh Nguyên nên khi làm việc chung, hai đứa lờ có bất đồng, lờ có đụng độ cũng dễ ... huề hơn.

Bất giác Hoài thờ dãi khi nghĩ tới Mai Duyên. Phải như hôm đó Bảo Anh dừng bạn Hoài đã rủ nó đi xem triển lãm tranh. Nếu thế, nhỏ Duyên và cô đã không xảy ra chuyện giận hờn vì một gã chụp hình bá vơ:

Suy cho cùng, Hoài vẫn không cho là mình sai, dĩ nhiên Mai Duyên cũng vậy. Đứa nào cũng ngoan cố nên bây giờ gặp nhau làm ngơ.

Vào tiệm, Hoài mua thêm một số giấy, các vật dụng cần thiết để làm thiệp

rồi vòng xe về nhà Bảo Anh.

Mở cửa cho Hoài, Bảo Anh gương to đôi mắt một mí:

– Xời! Làm gì mà chờ cả cửa hàng văn phòng phẩm tới đây vậy?

Hoài phóng xe vào sân:

Tới rửa mày làm ăn.

– Thiệt hông? Tao đang cần tiền đây.

Mà làm ăn lớn mới được à nha.

Ngồi xuống salon, Hoài nói:

– Chưa chi đã đòi làm ăn lớn. Mày nỏ vừa thôi. Làm ơn cho tao xin ly nước lạnh.

Bảo Anh xuống bếp mang nước lên:

– Rửa mày làm thiệp phải không?

Hoài ngạc nhiên:

Anh cười cười:

– Đương nhiên có người nói:

– Mẹ tao nói hả?

Bảo Anh lắc đầu:

– Không!

– Vậy chắc là ông Nguyễn rồi ổng với ông Thuyền như hình với bóng mà.

Anh Bênh vực:

– Anh Nguyễn có ý tốt nên mới bảo tao phụ mày chứ đâu phải ả nhiều chuyện.

– Vậy ý mày thế nào?

– Còn thế nào nữa. Tao chỉ sợ làm ra không ai mua thôi.

Cô chủ đặt hàng mình mới làm, người ta đang cần kia kìa. Những thiệp này dạng cao cấp, không phải hàng chợ như trong quầy ở các siêu thị hay nhà sách:

Mày phải hiểu ...

Bảo Anh ngắt lời Hoài:

– Hiểu rồi! Mà nói nhiều quá.

Hoài cụt hứng uể hất hết phần nước còn lại, Bảo Anh tính toán:

– Nếu người ta cần số lượng nhiều, hai đứa làm vẫn không kịp. Hay là rủ thêm con Duyên?

An Hoài ... bác ngay:

– Nó đâu ưa mấy... vụ này. Rủ nó thêm phiền. Chỉ tao với mày thôi.

– Cũng được! Định rủ nó để hai đứa bày huề cho rồi. Bạn bè giận dai quá không nên.

Hoài ậm ừ:

Nên hay không cũng đã giận rồi. Lỗi tại mày hôm đó không chịu đi với tao.

Bảo Anh gân cổ lên:

Đồ thừa lảng nhách. Tại mày thì có.

Đã bảo chờ tao thêm một ngày, mày không nghe mày nhất định đi đúng giờ mình thì ráng chịu. Mà biết đâu mày với gã chụp hình đó có duyên nợ, nên mới khiến như vậy.

An Hoài biu môi:

– Hồng giám đâu! Tao đã vái trời đừng bao giờ phải gặp lại ... thằng chà rồi.

– Thánh thần nào ứng cho mày.

An Hoài nhịt mũi:

– Thành phố này bảy, tám triệu dân, vái gặp lại mới khó đó ... con.

– Làm gì mày ghét... cha đó dữ vậy?

Hoài chống tay dưới cằm:

Tao không biết nữa. Có thể vì thái độ xum xoe, chương mắt của Mai Duyên cũng nên. Nó làm tao khó chịu nên đổ bực vào gã đó.

Bảo Anh hấp háy mắt:

– Bực vì nhỏ Duyên được chụp hình còn mày thì không hả?

An Hoài tức lắm:

– Xi! Ai thèm! Tao ghét ...

Anh bật cười:

– Lại ghét nữa rồi. Người đâu khó chịu thấy ghê luôn. Nghĩ cho cùng tội nghiệp Mai Duyên, chỉ vì cái sự ghét của mày nó không được vào bar Thiên Đường uống cocktail đặc biệt với người đặc biệt.

An Hoài nói:

Tao dám cá với mày nhỏ Duyên không uống cocktail ở bar Thiên Đường thì cũng uống cà phê Sao ở Phạm Ngọc Thạch.

Nó đã quyết tâm dấn sỏi, nên có mất cơ hội này nó cũng bày cơ hội khác.

Tao nghĩ chắc chắn nó đã có số điện thoại của gã mắc dịch ấy và chắc họ đã gặp lại nhau.

– Chính vì vậy nên mày quyết định giận nó luôn?

An Hoài cười khẩy:

– Nó cũng chả muốn tao làm hòa.

Bảo Anh, gật gù.

– Tao biết! Mai Duyên rất ngạo mạn và chủ quan khi nghĩ bọn con trai luôn chết vì nụ cười răng khểnh của nó. Hôm đó mày làm nó quê độ quá mà ...

Nhưng tao đâu có sai. Nếu đồng ý vào quán với gã đó mới là quê.

– Hai đứa bay có suy nghĩ khác xa nhau một trời một vực. Bởi vậy ... Tao nói nhỏ nhen. Anh Thuyên cũng ớn nhỏ Duyên tận xương. ảnh nói nhỏ đó quá quắt khi dám bảo ảnh là cái đuôi ở đất thứ mười của nó.

Hoài ngêch mặt ra:

– Cái đuôi ở đất thứ mười" là ... sao?

– Chặc! Là cái đuôi của nó rất dài, có nhiều đất xương, mà anh tao chỉ là cái đất xương thứ mười thôi.

An Hoài ngạc nhiên:

– Sao nó dám nói như vậy?

Bảo Anh chép miệng:

– Cũng tại anh Thuyên, lần đó gặp nó bị hư xe ngoài đường. Ông không những nhiệt tình dắt xe nó đi sửa giùm mà còn hộ tống nó về tận nhà. Sau ... đận đó, nó rêu lao là anh Thuyên mê nó, ông tứ diên lên và cạch mặt Mai Duyên tới bây giờ luôn.

Không Quên Kỷ Niệm

Chương 2

An Hoài so vai:

– Tao cũng từng nghe Duyên khoe anh Nguyên thích nó, nhưng biết nó quá nên nghe xong tao quên ngay. Cũng may nhờ Duyên ớn hai ông anh tao lắm, nên nó chưa động tới hai ông.

Bảo Anh chưa kịp nói tiếp thì có tiếng xe ngừng trước cổng. Nó nhìn ra rồi bảo:

– Ông Thuyên về ... Chắc lại dắt cả bạn ...

An Hoài ngáp ngừng:

– Tao cũng về đây!

– Về chi sớm vậy? Còn ứ tĩ chuyện để nói kia. Chờ tao mở cửa đã.

Dứt lời Bảo Anh bước nhanh ra cổng, Hoài vợ quyền tạp chí có nhiều hình trên bàn ra xem.

Cô nghe tiếng anh Thuyên, tiếng anh Nguyên của mình ... nổ ròn tan trên sân.

Anh Nguyên rất thân với anh Thuyên nên nghe tiếng anh ở đây Hoài chẳng gì phải ngạc nhiên:

Sự ngạc nhiên chỉ dành cho cô khi Hoài nhận ra người đi cạnh anh Nguyên là ai kia.

– Trời đất ạ. Trái đất này đúng là chỉ bé bằng một viên bi. Gã Trần Hoàng Ninh mắc dịch, mắc gió sao lại xuất hiện ở đây nhỉ?

Nguyên oang oang mồm:

– Giờ này chưa về nấu cơm hả Na?

Mặt An Hoài chột nóng bừng vì ánh mắt mừng rỡ trên gương mặt dễ ghét của Ninh.

Anh ta reo lên như trẻ con:

– Ôi! Không ngờ được gặp lại Cà Na ...

Nguyên nhúm mày.

– Ủa ... ủa ... Sao mày biết em tao vậy?

– Tao nhớ mày chưa tới nhà tao lần nào mà?

Ninh từ tốn trả lời:

Tao biết Cà Na ở chỗ khác kia. Na là cứu tinh của tao đấy.

Cả Nguyên, Thuyên và. Bảo Anh đồng kêu to:

– Vụ cái thẻ xe hả?

Ninh cười cười làm Hoài càng ghét hơn cô quay mặt đi lăm bằm:

– Đúng là oan gia kiếp trước.

Bảo Anh cứ hì hì sau lưng Hoài:

Vui thiệt nha ... thật không ngờ là người ... mình cả.

An Hoài nhìn Nguyên:

– Em về nấu cơm đây.

Thuyên kêu lên:

– Sao vội thế? Phải ở lại cho Ninh ...đền ơn đáp nghĩa đã chứ.

Hoài bủ môi:

– Ai ... cần.

Vớ tay lấy túi xách, Hoài bước ra sân. Bảo Anh ghệt tay cô lại:

– Làm gì mà mày tháo chạy vậy?

An Hoài bậm môi:

Tao về nấu cơm, chiều lắm rồi!

Nhỏ Anh vẫn chưa buông Hoài ra. Nhưng mình vẫn chưa bản xong chuyện làm thiệp mà. Tối nay nói tiếp qua điện thoại ...

Thuyên tỏ vẻ tiếc rẻ:

– Về thật hả em? Không để anh Ninh nói lời nào ảnh buồn lắm đó. Ninh vẫn nhắc tới ân nhân của mình với bọn anh, nhưng đâu có ai ngờ người đó chính là em.

Rồi Thuyên bỗng tròn tròn mắt:

– Nói vậy nhỏ kia là ... là Mai Duyên hả? Hèn chi nó dạn dĩ quá trời ...

Ninh khẽ cau mày làm Thuyên ... stop. An Hoài nhìn anh ta đầy khó chịu:

– Anh nói xấu gì Mai Duyên và tôi?

Ninh xoa cằm:

– Em nghĩ xem anh nói gì? Này nhóc ạ! Anh không thích nói sau lưng người khác. Nếu muốn nhận xét ai đó, anh sẽ nói trước mặt, thí dụ như muốn nhận xét em chẳng hạn, anh sẽ nói rất thẳng thắn với em.

An Hoài khiêu khích:

– Tôi thế nào? Anh thử nhận xét xem?

Môi nhếch lên, Ninh bảo:

– Ở đây nhiều người quá, anh không nói đâu.

Hoài nhún vai:

Vậy là anh nhát gan.

Nguyên xua tay:

– Thôi thì ... Tóm lại Cà Na về nấu cơm, còn Ninh vào làm việc tiếp với tụi tao. Ninh gật đầu:

– Được thôi! Để tao mở cửa cho Cà Na đã Bảo Anh lách chách:

– Cửa nhà em dễ mở lắm. Em nghĩ nhân cơ hội này anh Ninh nên tranh thủ mở một cánh cửa khác.

Ninh vờ nghiêng mình hết sức lịch sự:

– Cảm ơn gợi ý của Anh. Anh Ninh sẽ cố An Hoài dắt xe, Ninh bước ra mở cổng. Anh ta giữ tay lái xe Hoài lại, giọng trầm xuống:

– Em chưa lắm nhưng cũng dễ thương lắm. Anh thích tính cách của em.

An Hoài nghe hai mả mình nóng bừng, cô muốn đốp chát lại gã láu cá kia một câu, nhưng khi phải chạm phải ánh mắt rất lém của gã cô bỗng quên hết những lời ... chua ngoa. Gió từ phía sau thổi tung mái tóc cô mát rượi nhưng người Hoài vẫn nóng ran. Cô mới nhận một lời khen? Một lời chê? Hay một lời tán tỉnh? An Hoài không biết nữa, cô vừa ầm ức, vừa buồn cười, vừa lằng lằng một điều gì rất lạ.

Vừa bước tới cửa, Phan đã bị Thủy gọi giật ngược:

Tới đây em hỏi chút chuyện.

Phan khẽ cau mày nhưng vẫn bước đến quây, nơi Thủy đang ngồi vắt vẻo trên chiếc ghế xoay:

Thủy xác ngược:

– Nhỏ Cà Na,.. xí muội gì là ai vậy?

Phan ậm ự:

– Em hỏi làm chi, nhỏ đó đâu liên quan tới em?

Thủy vênh mặt lên:

Nhưng liên quan tới chị Hương Thủy.

Hôm rầy nhỏ đó tới đây hoài. Nó với cô Nhiệm coi bộ hợp rơ lắm. Em có trách nhiệm báo cáo vụ này với chị Thùy ...Phan gất:

Báo cáo cái gì mà báo cáo. Em lăm điều vừa thôi.

Thủy nhip chân:

– Lăm điều bao nhiêu cũng không bằng nhỏ Cà Na. Nó hỏi đủ thứ về anh, chị Thùy rồi chê bai kiểu như nó hay nhất, tốt nhất.

– Có chuyện đó nửa hả? Nó chê cái gì?

– So vai, Thủy nói:

– Ưc ti cái. Ai mà nhớ. Nhưng nhỏ đó là ai?

Phan lừ mắt:

– Anh tin chắc em biết Cà Na là ai rồi.

Thủy liếm môi:

– Nghe cô Nhiệm bảo nó là em bạn anh trung nào vậy?

Phan lầu bầu:

– Biết tới đó đủ rồi.

Em cần biết tận tường về nó để còn ứng xử trong quan hệ. Em trông hàng, nhỏ đó ra vào, lỡ mất món gì có phải chết em không?

Phan lừ mắt:

– Vớ vẩn! Nó như vậy khác nào bạn tanh là đĩa chả ra gì.

Thủy gật gù:

Như vậy theo anh Cà Na là người tốt. Coi bộ anh có nhiều tình cảm với nó dữ. Chả điếu này chị Thùy ở xa nên lỗ rồi.

Phan khó chịu:

– Anh ghét kiểu nói chuyện quàng xiên, ràng buộc lắm. Anh cũng không thích em nhắc tới chị Thùy trong những trường hợp như vậy. Dứt lời Phan quay đi, Thủy vẫn nói với theo:

– Nhưng rõ ràng là vậy. Nếu không nó đâu được vào tận nhà trong, thậm chí vào tuốt phòng ngủ của anh ... nó muốn thế chỗ chị Thùy. Phan khựng lại:

– Đừng nói bậy đó!

Rồi anh bực bội đẩy mạnh cánh cửa để bước vào khoảng sân lộ thiên giữa vào nhà.

Trong phòng khách, bà Nhiệm và An Hoài đang ngồi. Hai người thì thảo gì đó trông thật tâm đắc.

Tự nhiên Phan thấy khó chịu. Anh lạnh nhạt đáp lại cái chào và nụ cười thật tươi của An Hoài. Con bé lớn hẳn ra và cũng xinh hẳn ra đó chứ, nếu gặp nó bên ngoài, chưa chắc anh đã nhận ra. Bà Nhiệm tủm tỉm:

– Cảm ơn con đã tặng mẹ một món quà thật quý.

Phan ngạc nhiên:

– Mẹ muốn nói gì ạ?

Bà Nhiệm choàng tay qua vai An Hoài:

– Đây này! Con tặng mẹ một thiên thần bé nhỏ hết sức dễ thương. Cà Na và mẹ thật ... ăn rờ khi làm vlệc chung.

Phan vẫn lạnh nhạt:

– Thì ra thế! Con mừng mẹ đã tìm được cộng sự đắc lực.

Dứt lời anh leo lên cầu thang xoắn ốc để về phòng riêng của mình. Dù không muốn nhưng Phan vẫn đảo mắt một vòng nhìn mọi vật trong phòng chúng vẫn y nguyên như thường ngày. Căn phòng rất bề bộn, nhưng nếu có ai vào, Phan sẽ biết ngay vì anh cố tình để mọi thứ lộn xộn mà. Anh không nghĩ lớn Hoài dám vào phòng mình nhưng qua lời ủa Thùy, Phan bán tín bán nghi thế nào ý Gia đình Hoài rất nề nếp, anh em Hạo lược giáo dục chu đáo. Chơi với Hạo hết thời đại học, đến tận bây giờ, phan còn lạ gì anh em nhà đó. Phan không nghĩ Hoài vào phòng riêng của mình ... mà thôi, dẹp chuyện này đi. Nằm vật xuống giường, anh nhắm mắt lại để nhớ về Thùy.

Anh vừa nhận email của cô. Đó là những dòng chữ không dấu, đọc lên rất khó nghe nhưng Phan vẫn ngấu nghiến đọc kiểu một người đói đã ngấu nghiến ăn nhưng vẫn còn thòm thèm. Những phần cơm lặt lẻo, khô nguội. Chỉ tiếc là email của Thùy ngắn gọn quá nên nó giống như một tin nhắn hơn một lá thư Thì ra dạo này Thùy tìm được một việc làm thêm nên cô không có thời gian để chat với anh như trước đây. Dầu biết lý do Thùy đưa ra chưa thuyết phục nhưng Phan vẫn cố tin để an lòng rằng giữa hai người vẫn còn tồn tại một tình yêu.

Một tình yêu kéo dài đã năm năm. Anh từng tin tình yêu đó tồn tại mãi với thời gian Phan thờ dài thời gian là vĩnh cửu. Làm sao tình yêu tồn tại mãi với thời gian được. Chẳng qua chỉ là một cách thậm xưng của những người đang yêu song lại ngỡ vực tình yêu của mình.

Dưới nhà giọng mẹ anh vui vẻ vọng lên:

Chả rõ hai người nói chuyện trên trời dưới đất gì mà mẹ có vẻ rất hào hứng.

Chắc bà đang kể cho Cà Na nghe về ngày xưa của mình thôi. Rồi bà sẽ khoe bà từng là hoa khôi của một trường nữ trung học nổi tiếng. Ai chịu khó ngồi nghe chuyện:

Hồi đó , bà sẽ rất thích người ấy. Rất tiếc cho Phan, Phương Thủy không biết lấy lòng bà, cô thường rớt sang vấn đề khác mỗi khi nghe mẹ anh bắt đầu có hơi hướm hoài cổ. Thủy l hay khiến bà mất hứng và dĩ nhiên bà không mặn mà với người anh yêu lắm.

Mẹ không thích Phương Thủy nên không thích luôn Thủy, nhưng vì thương Phan, mẹ vẫn đồng ý tình yêu của hai người và vẫn lịch sự, tế nhị nhận Thủy vào làm ở shop. Thật ra Phan cũng không thích Thủy, con bé ấy vừa lắm điều vừa điệu ngoa. Khổ nổi nó là bà con của Thủy anh và mẹ có bốn phận giúp đỡ con bé. Thủy biết thế của mình nên với Phan lúc nào cũng quyền hành, vói vĩnh vì nó có chỗ dựa lớn là Thủy. Trái lại với mẹ anh, nó lại khúm núm, nịnh nọt đến mức anh còn phải khó chịu mỗi khi nhìn thấy.

Dưới nhà, tiếng xù xì trò chuyện và tiếng cười của mẹ cũng hết. Chắc Cà Na đã về. Phan bước xuống lầu. Anh ra khoáng sân giữa nhà, tới hồ cá nhỏ xây chìm dưới đất để cho cá ăn. Chỉ là những con cá bảy màu trong một Cái ao tròn to bằng cái dù, bên trên nổi vài tai bèo nhưng Phan lại hết sức yêu thích chỗ này. Chính ở nơi đây Phan đã hôn Thủy nụ hôn đầu, cũng nơi đây anh luôn thấy tâm hồn bình an, thanh thản.

Mẹ Phan chăm khoảng sân bé tẹo này rất kỹ, bà tận dụng từng tấc không gian để bày biện những chậu trầu bà, dương xỉ lan, tai chuột ... và bao nhiêu cây kiểng khác mà Phan không thể nhớ hết tên. Tất cả tạo nên một khoảng xanh thật lãng mạn, thật yên tĩnh.

Phan chợt nghe giọng mẹ ngoài shop vọng vào khá gay gắt:

– Cô không thích người dối trá, tham lam và đây cũng không phải lần đầu cô nói với cháu như vậy. Sự thể nhất quá tam. Hết tháng này cháu nghỉ việc là vừa.

Lúc anh còn sững sờ vì những lời của mẹ, thì cửa bật mở, bà Nhiệm hầm

hầm bước vào theo sau là Thủy. Con bé định nói gì đó nhưng thấy Phan nó ngập ngừng rồi trở ra đóng cửa lại.

Phan biết mẹ rất giận nên mới có bộ mặt đờ đờ sát khí như thế.

Anh vờ hỏi chuyện khác:

– Cà Na về rồi hả mẹ?

Bà Nhiệm gật đầu:

– Ờ!

Rồi bà bảo:

– Vào đây mẹ có chuyện muốn nói.

Phan than thầm trong bụng:

– Chậc! Sắp nghe mắng vốn rồi.

Ngồi xuống ghế, Phan mở lời trước:

– Nhỏ Thủy lại làm sai chuyện gì à?

Bà Nhiệm bực bội:

Nó lại tự ý nâng giá để ăn chênh lệch. Kiểu này sớm muộn gì cũng dẹp tiệm vì mất khách.

Phan nhìn bà:

– Chắc tại nó nhớ lộn giá. Shop mình nhiều mặt hàng quá mà mẹ.

Bà Nhiệm cười khẩy:

– Con nói giống y nó. Hay là con dạy nó qua mặt mẹ đây?

Phan nhăn nhó:

– Sao mẹ nghĩ thế.

– Rõ ràng con vừa bênh vực nó. Nó mà lộn giá? Không có đâu! Mẹ bắt gặp nó kê giá lên mấy lần rồi. Nói thật mẹ không tin tưởng người như vậy. Mẹ sẽ tìm người khác ...

Phan vội nói:

– Ai cũng có khuyết điểm ... Mẹ phải cho Thủy cơ hội sửa sai chứ!

Bà Nhiệm nhấn mạnh:

Nó không phải người biết phục thiện, đã vậy còn lười biếng. Mình cần người chịu khó, không tham lam, trung thực. Điềm lại Thủy chả có được mặt tốt nào để mẹ an tâm giao shop cho nó cả.

Phan cười xòa:

– Mẹ nói thế chứ, Thủy phụ mẹ cũng cả năm hơn rồi. Mọi việc vẫn trôi chảy mà. Bà Nhiệm nhún vai:

– Đó là do mẹ chịu đựng nó, nhưng bây giờ mẹ mệt mỏi lắm, mẹ muốn thay người khác.

Phan nhăn nhó:

– Bất ngờ thế này, con tìm ở đâu ra người cho mẹ.

– Chuyện đó để mẹ lo. Trước đây mẹ từng tìm được người ưng ý, chỉ tiếc đứa bạn chăm con, đưa đi lấy chồng nên xin nghỉ. Tội nó đứa nào cũng hơn con Thủy gấp mấy lần.

Phan kêu lên:

– Mẹ lại ... hoài cổ. Nhưng mẹ ơi, nếu Thủy nghỉ, khó xử cho con lắm.

– Thế mày có nghĩ cho mẹ không? Tóm lại, mẹ quyết định rồi, mày đừng nài nỉ uống công.

Phan bức bối:

– Con thấy mẹ nhăn tâm quá.

Bà Nhiệm ngắt lời anh:

– Mày muốn nói mẹ ác chớ gì? Rõ chán!

Hai mẹ con rơi vào im lặng. Một lát sau bà Nhiệm nghiêm giọng:

– Con phải nói chuyện với Thủy. Bắt nó làm một cam kết, nếu tái phạm lần nữa, mẹ sẽ đuổi thẳng, không ai cản mẹ được đâu.

Phan nhẹ nhõm.

– Vâng! Con sẽ nói chuyện với nó. Bà Nhiệm thở dài:

Đúng là nuôi ong tay áo, nuôi khỉ dòm nhà.

Dứt lời bà cầm cái dưa gỗ lên sẫm soi.

Màu sơn đã khô, đóa cúc vàng mùa thu hiện lên như được ép vào đó. Con bé Cà Na khéo tay thật, nhìn nó vẽ mới thích làm sao! Bà đang ước có nó giúp mình trông nom shop kỷ niệm. Con bé sẽ làm được khối việc chứ không như con Thủy.

Giọng Phan vang lên:

– Sao nhỏ Na cứ tới đây vậy mẹ?

Mẹ gọi nó tới. Con bé được việc lắm.

– Mẹ gọi Na làm gì?

Thì gọi nó tới để cùng làm thiệp. Con thấy cái dưa gỗ này không Na vẽ đây.

Món này khách Nhật mê phải biết.

Phan hạ giọng:

– Na còn phải đi học, mẹ đừng để nó la cà ở nhà mình, phiền lắm.

Bà Nhiệm lừ mắt:

– La cà là sao? Na tới để mẹ dạy nghề không công đó. Nhưng mà ...

– Chả nhưng gì hết. Đây là chuyện của mẹ và nó. Mẹ quý con bé, muốn dạy nó làm hoa, làm búp bê rồi làm một số hàng thủ công khác. Na rất chăm và ham học hỏi chứ không như con Thủy. Na chẳng gây phiền hà gì cho mẹ cả, trái lại nó còn giúp mẹ giảm stress khi phải đối mặt với người mẹ ghét.

Phan chép miệng:

– Mẹ không phiền nhưng con phiền ...

Bà Nhiệm nheo nheo mắt:

– Hiểu rồi. Mẹ đã nói chuyện với Hạo, nó đồng ý cho Na tới đây mà. Con nên mừng vì mẹ đã có Cà Na để trò chuyện.

Phan im lặng. Anh không ngờ mẹ mình lại dành cho Cà Na nhiều tình cảm đến thế. Con bé ấy chỉ là một con nhóc, nó khéo léo nịnh nọt thế nào mà mẹ luôn mồm khen nó nhỉ? Chả bù cho Phương Thùy và Thủy ...

Tự dưng Phan thấy ganh tị cho Thùy.

– Giá như mẹ cũng quý Thùy nhỉ?

Phan buột miệng:

Con bé ấy nghịch ngợm, tò mò lắm.

Mẹ đừng để nó vào phòng con lục lọi, phá phách đấy.

Bà Nhiệm nói:

– Chuyện này con khỏi lo. Cà Na không bất lịch sự như ai kia đâu. Nó là đứa có giáo dục mà.

Phan cau mày:

– Chưa bao giờ con nghe mẹ khen ai như vậy. Không biết nhỏ Na có bùa phép gì mà mẹ cưng nó thế.

Bà Nhiệm bật cười:

– Con ganh với nó à?

Phan nhún vai:

– Con chỉ ngạc nhiên thôi.

Bà Nhiệm thoáng chút băng khuâng:

– Mẹ cũng ngạc nhiên chớ nói chi con.

Lần đầu gặp Na, mẹ đã thích vì thấy ở nó có nhiều nét giống mẹ hồi còn bé.

Rồi lúc nhìn Na nhận món tiền nó kiếm được lần đầu trong đời mẹ lại thấy thương vì trông nó rất giống con lúc mới tự kiếm ra tiền.

Phan khịt mũi:

– Làm sao Cà Na giống con được. Bà Nhiệm hóm hỉnh:

– À quên! Con tài ba lỗi lạc chớ đâu nghiệp dư như Cà Na.

Phan cau mày:

– Mẹ buồn cười thật! Con không thích bị so sánh đâu.

Dứt lời anh quay lên phòng mở máy tính xem lại số văn bản vừa thảo hồi sáng. Vừa xem anh vừa nghĩ coi sẽ nói gì với Thủy để buộc con bé làm một cam kết theo ý mẹ.

An Hoài tròn tròn mắt khi thấy người đứng ngay cổng nhà mình là ai.

Cô lạnh lùng:

Anh Nguyên không có ở nhà.

Ninh cười thật tươi:

– Anh biết. Nguyên bảo anh cứ chờ, nó sẽ về An Hoài ngàn ngừ rồi mở cổng:

Vậy mời anh vào.

Ninh dắt chiếc Dylan vào sân rồi ngoan ngoãn ngồi trên cái đôn hình con voi đặt gần tam cấp.

An Hoài cong môi lên:

– Mời anh vào nhà không thôi anh.

Nguyên sẽ rồi tôi tới tiếp Đái bạn ảnh thiếu chu đáo.

Ninh nhấn mạnh:

Chu đáo hay không là ở cái tâm của chủ nhà. Ngoài sân vẫn thú vị hơn nếu cô chủ đứng bỏ khách một mình.

Hoài nhún vai:

Tui hông rãnh. Bởi vậy chắc chắn anh phải một mình rồi.

An Hoài bỏ vào nhà trước cái nhìn ma mẫn của Nich. Anh ta, theo như lời Báo Anh thì tánh tình vui vẻ, dễ gần, song Hoài vẫn ưa Ninh không vô. Anh ta cũng được anh Nguyên khen tốt, đa thi, dễ thương ...

Hoài hơi bới môi. Chá biết Ninh tốt ở điểm nào và tài nằm đâu nữa mà được khen nhiều thế.

Cắm phích máy xay sinh tố vào ổ điện, Hoài nhấn nút. Đang tưởng tượng sắp được uống ly măng cầu xay chua ngọt thơm ngon, Hoài giật mình vì một tiếng nổ to rồi đường dây điện trên vách bùng cháy lên khét nghẹt.

Hồn vía lên mây, Hoài la lớn, ngoài sân Ninh vội chạy vào. Anh hỏi:

– Cầu dao điện ở đâu?

Chỉ ra phòng ngoài, Hoài lấp vấp:

– Ở ở sau cửa.

Ninh nhào trở ra kéo cầu dao xuống, rồi quay trở vô bếp trần an Hoài lúc này mặt mũi vẫn đang xanh lè, tim đập muốn rơi ra ngoài.

Ninh nói:

– Không sao cả. Anh ngắt điện rồi!

Nhìn lên vách vẫn còn đang cháy khét.

– Để xem tại sao nó cháy.

Thấy Ninh mon men tới gần vách, Hoài coi chừng điện giật đó.

Ninh tùm tùm cười:

– Định hù anh hả nhóc! Điện đâu nữa mà giật.

An Hoài hơi bị quê, cô ậm ừ:

Tôi quên ... Coi chừng anh bị phỏng đó, Ninh kéo sợi dây điện tòn ten trên cao. Cảm ơn em đã quan tâm. Anh không hậu đậu đến thế đâu.

An Hoài quẹt mũi:

– Không hậu đậu mà rơi thế xe cũng ít chẳng hay.

Ninh tỉnh queo:

– A! Chả là anh muốn tạo cơ hội cho Cà Na vui vì có dịp thực hành bài đạo đức đã học ở cấp một đó chứ.

An Hoài dài giọng:

– Nói hay lắm!

Ninh xem xét sợi dây điện:

Dây cũ quá, tả không nổi vừa nổi cơm điện vừa máy xay sinh tố nên phải cháy.

– Chực! Sao Nguyên không để ý chuyện điện đóm trong nhà nhỉ? Lỡ có gì thì hồi không kịp.

An Hoài chớp mi vì những lời vừa nghe. Cô chợt thấy Ninh không dễ ghét như cô từng ghét. Anh có vẻ biết quan tâm tới người khác, ít ra cũng qua câu nói vừa rồi.

Sợi dây điện này đúng là rất cũ. Nó là dây nối cho một ổ cắm tạm đặt trên bếp chủ yếu cho nồi cơm điện hay máy xay thịt, xay sinh tố. Hôm trước mẹ đã bảo anh Hạo thay dây và ổ cắm mới nhưng ông lười ấy cứ ừ ừ mà chả làm. Bây giờ thì hậu quả rành rành rồi đây. Chả hiểu núi cơm cô đang nấu và máy xay cô đang xay có ... bề nào không đây. Dường như đọc được suy nghĩ trong đầu. Thay dây khác cũng dễ thôi! Anh sẽ thay để Cà Na còn nấu tiếp nồi cơm chứ!

An Hoài ngáp ngừng:

Mất công anh lắm. Rồi anh Nguyên cũng sẽ làm mà.

Ninh nói:

Đợi Nguyên về chắc nồi cơm phải chuyển sang ... hệ bếp ga. Rồi món sinh tố phải chịu cánh đang dở. Em chờ nhá ... Năm An Hoài kêu lên:

– Mà anh định làm gì?

Ninh tỉnh rụi:

– Làm thợ điện. Nhà có những thứ gì về điện, mang ra anh xem.

An Hoài tới gầm cầu thang lôi ra một thùng đồ nghề, trong lúc Ninh mở nắp cầu chì ổ điện dưới bếp ra xem.

Anh bảo:

– Cháy cầu chì rồi.

An Hoài vội đưa cuộn dây chì cho Ninh. Anh túm tĩm:

– Chà! Cũng biết thế nào là cháy cầu chì nhỉ. Giỏi!

An Hoài vênh váo:

– Hồi ở phổ thông, có học điện chứ bộ

– Ra thế. Anh quên. Vậy là nhóc thừa sức phụ anh thay đường dây này rồi.

Hoài lườm Ninh một cái thật dài:

– Ai là nhóc?

Là em chứ hông lẽ là anh. Đã bao giờ em nghe từ Anh nhóc chưa?

An Hoài trả lời:

Từ đó thì chưa, nhưng chú nhóc hay thằng nhóc thì nghe thường xuyên.

Ninh gục gục đầu:

– Hiểu rồi! Nghe Nguyên kể có em gái y như con trai, bởi vậy anh biết chú nhóc, thằng nhóc trong nhà này là ai. Vừa rồi anh nói từ nhóc không là anh đã tỉnh giả rồi. An Hoài tức lắm, khi Ninh cố tình hiểu sai ý của mình. Anh ta vờ không biết Hoài ám chỉ anh ta là chú nhóc, đã vậy Ninh còn ghép từ đó cho cô.

Trong mắt Ninh, Hoài chỉ là một "thằng nhóc", thế có ghét không Ninh lục soạn kiếm trong thùng đồ nghề ra một cuộn dây điện còn nguyên, phích cắm, băng keo.

Anh kêu lên thích thú:

– Chà! Sao đầy đủ thế này. May thiệt!

An Hoài nói:

– Hôm trước mẹ đã bảo anh Hai thay dây điện mới nhưng anh cứ bảo không

rãnh ... Chặc! cậu quả của sự không rãnh là đây.

Thật tai hại. Chả biết nồi cơm điện và máy xay có sao hông nữa.

Ninh nhìn cô:

– Chắc không sao đâu. Nhóc đừng lo.

Anh tin sẽ được uống sinh tố măng cầu. An Hoài xì một tiếng:

– Con trai mà uống sinh tố măng cầu.

Ninh nheo mắt:

– Đâu có quy định nào cấm con trai thích món chua, đúng không?

Nhà này, con trai rất ghét món chua.

Ninh cười to:

– Ôn chúa! Anh không phải con trai nhà này. Nào! Kéo dài sợi dây điện ra hộ anh.

An Hoài giận dữ nắm kéo sợi dây điện.

Ninh cắt dây, nối vào ổ cắm. Hoài im lặng quan sát cách Ninh làm. Nhanh nhẹn, gọn gàng y như một thợ điện lành nghề, so ra hai ông anh của Hoài thua chắc.

Ninh tước đầu dây điện:

– Có muốn học nghề không nhóc?

An Hoài so vai:

– Thôi? Tui sợ điện nặng lắm!

Ninh tủm tỉm:

– Em cũng biết sợ nữa sao?

An Hoài không trả lời, cô lảng đi:

– Anh có vẽ thành thạo nhỉ?

Ninh nói:

– Nghề của anh mà. Theo nghề lâu năm rồi nên điêu luyện lắm nhóc ạ!

– Nhưng trông anh rất tỉnh.

– Tại chưa tới lúc đó nhóc.

An Hoài buột miệng:

– Anh tếu thật!

– Vậy mà chưa làm em vui được. Buồn ghê!

– Xi! Buồn gì mà mặt tươi rói.

Ninh lém lỉnh:

– Mô típ này gọi là “Trong héo ngoài tươi”.

An Hoài chậm rãi nhưng đầy, khiêu khích:

– Mới nghe lần đầu và thấy anh có khả năng tấu hài.

– Em nói thế chứ em có cười đâu.

– Tại tôi không thích tấu hài.

Ninh vặn vẹo tableau lại:

– Anh lại nghĩ khác. Nhìn vậy chứ không phải vậy. Con gái lúc nào cũng thích nói ngược.

An Hoài đỏ mặt. Cô có cảm giác Ninh đi guốc trong bụng mình. Cô thật ngốc nghếch khi cứ nói theo Ninh để rồi rơi vào bẫy của anh ta.

Lúc Hoài còn đang làm thỉnh, Ninh đã nói tiếp:

– Sao im lặng thế nhóc? Giận rồi à? An Hoài vênh mặt lên:

– Còn lâu! Anh nghĩ dễ chọc tôi giận lắm sao?

– Ấy! Lại nói ngược nữa rồi. Em không biết khi giận, nhiệt độ cơ thể người ta tăng hả? Anh đã cảm nhận được sự nóng lên của căn bếp đấy.

An Hoài vuốt mặt, cô biết hai gò má mình đang nóng bừng. Ninh đứng là bẻm mép, nhưng nếu cô tỏ ra giận dỗi anh chàng sẽ khoái chí chọc tới. Nghĩ vậy nên Hoài trầm tĩnh lại để lựa lời trả đũa.

Ninh chu môi huýt gió. Bài Biển cạn nghe da diết làm sao. Tự nhiên Hoài đắm mình vào âm thanh trầm buồn ấy. Cô vốn thích nhạc của Kim Tuấn, Ninh thật tài khi chọn đúng bài nhạc cô thích. Mà anh chàng huýt gió mãi điệu nghệ chứ, càng nghe Hoài càng bị lôi cuốn.

Cô buột miệng:

– Nhạc Kim Tuấn thật siêu.

Ninh nghiêng đầu như đồng tình rồi tiếp tục huýt gió.

An Hoài hỏi:

– Anh thích nhạc Kim Tuấn chứ?

Ninh gật đầu và chuyển sang bài Đường xưa. An Hoài tủm tỉm cười. Cô bỗng thấy mình ác khi nảy giờ chưa rút được cho Ninh một ly nước hoặc kéo ghế cho anh chàng ngồi.

Ngần ngừ một vài giây. Hoài mở tủ lạnh rót nước mời Ninh.

Ninh hấp háy mắt:

– Em chu đáo thật!

An Hoài khoanh tay:

– Tôi sợ anh khan tiếng rồi không huyết gió nữa thì buồn.

Ninh cười cười:

Nói nghe cảm động quá xá quà xa.

– Nào! Xong rồi!

Ninh nhanh nhẹn kéo cầu dao lên:

– Em xem! Nồi cơm vẫn đỏ đèn. Vậy là không sao rồi nhé. Anh ra ngoài sân chờ Nguyên đây.

An Hoài liếm môi:

– Anh thích ngoài sân đến thế à?

Ninh lơ lửng:

– Vì có ai mời anh vô bếp đâu.

Hoài ậm ừ:

– Nhưng anh đã vào tới nơi còn gì ...

Bây giờ anh ra sân, nhớ máy xay sinh tố nổ cái thùng ... thì sao?

Ninh hóm hỉnh:

– Thì anh sẽ chạy vào ... Mà như thế mới chân lấm. Thôi thì anh ngồi đây vậy.

– Chịu chưa?

Hoài cười rất tươi:

– Anh không phải con trai nhà này nên sẽ được ưu tiên món chua. Nhưng không được chê đó!

Ninh ngồi xuống bàn ăn và bắt đầu quan sát bếp nhà An Hoài gọn, sạch và hết sức ngăn nắp. Anh cảm nhận được sự đầm ấm của một gia đình ngay từ căn bếp này.

Bất giác Ninh nhớ lại lần gặp gỡ ... định mệnh với An Hoài trong phòng triển lãm tranh ở khách sạn Thiên Đường. Người khiến Ninh chú ý đến mức phải bấm máy mà không xin phép là Mai Duyên. Lúc đó trong mắt Ninh không có chút bóng dáng nào của An Hoài hết. Mãi đến khi An Hoài lên tiếng phản đối anh gay gắt, Ninh mới chú ý tới cô, một con nhóc đánh đá cá cày, hết sức khó chịu khác hẳn vẻ nhún nhún như con chi chi của Mai Duyên. Hai cô gái thể hiện hai cá tính khá rõ rệt cùng lúc khiến Ninh hết sức thú vị.

Lẽ ra anh phải thích Duyên vì cô bé bẽn lẽn vực anh ra mặt, nhưng không hiểu sao mới vừa ngơ ngẩn vì nụ cười răng khểnh của Duyên anh lại thấy chán ngay.

Đầu óc và cả tim anh thời khắc ấy nhộn nhạo lên hết vì An Hoài, nhất là khi cô bé lạnh lùng lôi Mai Duyên đi. Ninh muốn chạy theo hết sức nhưng mặt anh chưa đủ độ dày nên đành đứng ngẩn trông vời.

Giọng An Hoài vang lên:

– Anh và anh Nguyên quen nhau từ hồi nào sao tôi không biết nhỉ?

Ninh nhìn cô:

– Anh mới biết Nguyên qua công việc đây thôi.

– Hai người là đồng nghiệp?

– Đúng vậy! Anh rất vui khi biết Hoài là em gái Nguyên.

An Hoài buột miệng:

– Mai Duyên sẽ rất vui khi biết anh là bạn anh Nguyên.

Ninh nở nụ cười khó hiểu:

– Vậy à? Anh lại nghĩ khác.

Tò mò, Hoài hỏi:

– Nghĩa là sao?

– Là bạn bè, lẽ nào em không hiểu Mai Duyên?

An Hoài im lặng. Cô rút mẩu cầu đã xay với đá bào vào hai tay, ghim hai ống hút rồi bung ra bản nơi Ninh ngồi.

Hoài nói ly mẩu cầu màu trắng sữa xuống, Cảm ơn anh đã sửa hộ đường điện. Nếu lúc này không có anh, chắc tôi mệt xỉu.

Ninh trầm giọng:

Lời cảm ơn để anh nói mới phải.

An Hoài chớp mi:

Coi như mình huề ... Chẳng nợ gì nhau.

– Sao lại sòng phẳng thế nhóc?

Hoài cong môi lên:

– Không lẽ anh thích thiếu nợ người khác? Tôi thấy anh còn sòng phẳng hơn tôi nhiều khi hôm đó anh mời tôi và Mai Duyên và ba uống cocktail đặc biệt như một hình Ninh hơi nheo đôi mắt xếch:

– Em thật sự nghĩ như vậy à?

An Hoài gật đầu. Ninh nói tiếp:

– Và em cố tình từ chối một cách thô bạo để anh tiếp tục mắc nợ em?

– Không phải! Anh đừng có ràng buộc.

– Tại tôi không thích vào quán. Nhất là bar, nghe ghê ghê sao?

Ninh bật cười:

– Em sợ sói à nhóc?

An Hoài tròn mắt nhìn Ninh. Cái từ sói chỉ có nhỏ Duyên và cô nói với nhau.

Sao Ninh lại biết kìa.

Nhìn vẻ ngạo nghễ trên gương mặt rất đàn ông của Ninh, Hoài chột hiệu:

Cô reo lên:

– A ... Nhỏ Duyên đã bắt được sói. Hay xoay ly sinh tố trong tay, Ninh bảo:

Nếu dễ bị bắt như vậy sói đâu còn là sói nữa.

An Hoài hí hửng nói:

– Sói hóa thành sơn dương mất rồi.

Ninh bật cười vì câu nói bất ngờ của Hoài. Anh trả đũa:

– Sơn dương thích xoi ... Cà na lắm đấy.

Hoài khựng lại:

– Làm gì có chuyện đó. Sơn dương là dê núi, tôi chưa nghe nói Cà na mọc trên núi bao giờ.

Rồi cô nhanh chóng chuyển đề tài:

– Hỏi thật nha ... Anh đã gặp Mai Duyên phải không?

– Em biết rồi còn gì. Anh chụp hình Duyên thì phải đưa hình chứ.

– Chỉ có vậy thôi à?

Nở nụ cười khó hiểu. Ninh lơ lửng:

– Còn những vấn đề khác nữa. Nhưng đó là riêng tư nhóc ạ.

An Hoài hơi bị quê, cô trách mình đã đặt những câu hỏi quá ngốc, khi cô không là gì của Ninh hết. Lẽ ra cô phải hiểu anh và Duyên đương nhiên phải gặp nhau vì họ đã chằm nhau từ cái nhìn đầu cơ mà. Nếu không bị nụ cười răng khểnh của Duyên chinh phục. Ninh đâu vội vã bám máy ...

An Hoài chợt thấy hăng, một sự hăng đã biết trước. Cô mím môi:

– Anh hiểu sai câu hỏi của tôi rồi. Thế em muốn biết gì?

Hoài nhún vai:

Một đôi điều, nhưng giờ không cần nữa.

Ninh lại cười, nụ cười của anh mới dễ ghét làm sao, An Hoài mong anh Nguyên từng giây, mong anh Nguyên về để cô khỏi đối diện với nụ cười đã khiến Mai Duyên mê mết ngay buổi đầu.

Ninh nói:

– Anh có mang theo đĩa chụp những bức tranh thiếu nhi vẽ. Anh nghĩ là em thích. An Hoài chớp mi:

– Anh chụp chúng làm chi nhỉ?

Thì cũng có việc để làm chứ. Anh và Nguyên đang làm tllêm cho một công ty quảng cáo. Tất cả những gì anh đã thu vào máy ảnh đều là tư liệu.

Hoài lại khiêu khích:

– Kể cả một nụ cười?

Một nụ cười, nhiều nụ cười hay cả một gương mặt đẹp đều là tư liệu, nó nằm trong bộ nhớ của anh.

– Thế trái tim anh chứa những gì?

Ninh nhíp tay lên bàn:

– Một câu hỏi thú vị. Em có biết câu thơ này không. Người yêu tôi có trái tim tôi và tôi có trái tim chàng. Đó là sự đổi trao không bao giờ làm tôi buồn

cả .

Khẽ lắc đầu, Hoài trả lời:

– Chưa nghe bao giờ ...

Ninh nheo mắt:

– Đó là câu trả lời anh dành cho câu hỏi của em.

– Cao siêu quá!

– Yêu đi rồi sẽ thấy đây là sự thiêng liêng của tình yêu, một sự thiêng liêng bình thường không cao siêu gì cả.

Hoài lẩm bẩm:

– Thiêng liêng bình thường. Khó hiểu quá!

Rồi em sẽ hiểu khi đã yêu.

Hoài liếc xéo Ninh:

– Ai bảo với anh là người ta chưa yêu?

Ninh từ tốn:

– Người đã biết yêu không ai sợ chó sói cả.

An Hoài nhún vai:

– Rắc rối!

Hoài bối rối vì cái nhìn ranh ma của Ninh, cô lảng đi:

– Sao anh Nguyên lâu về thế nhỉ?

– Tại anh tới sớm, chứ Nguyên không lỡ hẹn đâu. Cậu ấy sắp về tới nơi rồi.

Ninh vừa dứt lời thì có tiếng chuông tính tăng ngoài cổng.

– Anh đứng dậy:

– Để anh mở cửa.

An Hoài nhẹ nhõm, cô còn nấu cơm chiều chờ đâu rảnh để tán ngẫu với Ninh vừa vào tới bếp Nguyên đã ra lệnh:

– Na! Nấu thêm một phần cơm cho Ninh với Bọn anh làm việc tới khuya, nên Ninh không về.

Hoài chưa kịp ý kiến gì, Nguyên đã lôi Ninh lên lầu.

– Chán! Kéo bạn về nhà chỉ thêm phiền cho em út. Anh Hạo chả bao giờ làm thế, cũng có thể bạn anh toàn các ông khó chịu nên anh không thích kéo về nhà.

Tự nhiên Hoài nhớ đến Phan, anh ấy cũng khó chịu, lại thêm vẻ lạnh lùng, ít nói, kiêu tự cao, thế nhưng Hoài vẫn nghĩ tới Phan. Anh luôn là một bí mật của cô từ hồi còn bé. Bí mật ấy nhiều khi chìm khuất dưới dòng chảy của cuộc sống, giữa đám bạn trai vây quanh Hoài. Giờ đây khi có cơ hội gặp lại Phan, trái tim Hoài chợt vẫn vương nỗi nhụt, vẫn vương so sánh anh với những người khác rồi nhận ra Phan mãi là một giấc mơ đẹp mà những con nhỏ thích mơ màng như Hoài vẫn hay mơ. Đêm nay có lẽ cô lại ngủ mơ, chỉ mong giấc mơ đẹp của Hoài đừng bị phá hỏng vì một người nào đó không phải là Phan.

Không Quên Kỷ Niệm

Chương 3

Bảo Anh chum môi hút một ngụm cam vắt rồi cất giọng chua:

Con Duyên dạo này nổi đình nổi đám quá. Nhìn kiểu lên mặt của nó, thú thật tao ghét ... bà cố luôn.

An Hoài phì cười:

– Mày lạ thật! Từ hồi nào tới giờ, nó là thế ghét làm chi cho mệt.

Bảo Anh dài giọng:

– Xi! Ưa nó mới là mệt.

An Hoài quệt mũi:

Khỏi anh chàng mong được mệt vì nó đẩy mày.

Ngồi bàn gần cửa ra vào, Mai Duyên đang nói gì chẳng biết mà cả chồm ngồi cùng nó tròn mắt nghe, rồi chúng nó chuyện nhau một xấp hình.

Bảo Anh thắc mắc:

– Lý nào ông Ninh chụp hình nó?

– Sao lại không khi ông ta là chuyên gia săn lùng con gái đẹp.

– Đó là vì công việc nhưng qua cách nói của mày, tao có cảm giác ông Ninh là tay hám gái. Tội nghiệp ông quá!

An Hoài hất mặt:

– Mày với ông Nguyên lúc nào cũng cùng phe. Nào là Ninh có tài, tốt bụng, dễ gần ... chỉ là những lời khen suông. Thật sự, lão ta như thế nào, tao không biết. Tao hỏi ông Nguyên bảo Muốn rõ về ai đó, tự mình phải tìm hiểu".

Môi trề ra, Hoài nói tiếp:

– Xi! Tao đâu dư hơi dữ vậy. Bảo Anh tùm tùm:

– Lạ thật! Đụng phải ông Ninh là mày như giẫm phải lửa.

An Hoài vuốt tóc:

– Đã nói là tao ghét lão ta ngay cái nhìn đầu tiên mà.

Bảo Anh gục gặc:

– Hiểu ... hiểu rồi. Ghét cho khác Mai Duyên, chứ chẳng lẽ hai đứa mày cùng mê.

Hoài trừng mắt:

– Nhảm! Tao không thích mẫu đàn ông mồm mép.

Bảo Anh cười hì hì. Nhìn đằng kia Bảo Anh thấy Duyên đang cầm xấp hình đi về phía mình.

Ngồi xuống trước mặt Hoài, nó chìa hình ra khoe, giọng tỉnh rụi như hai đứa chưa bao giờ giận nhau.

– Tao đã gặp lại sói. Anh chàng năn nỉ mãi tao mới đồng ý làm mẫu để anh chàng chụp hết mấy cuộn phim, nói là để quảng cáo xe gắn máy. Tụi bây xem đây mới mà chụp thử mà đẹp ghê chưa.

Bảo Anh bĩu môi:

– Xe đẹp hay mày đẹp?

An Hoài nhìn Duyên trước khi cầm hình.

Cô nhớ tới những câu lấp lửng hôm trước của Ninh và nhếch môi cười.

– Đẹp đấy chứ!

Duyên phồng mũi khoe tiếp:

– Ninh đã chọn tao cho một đoạn quảng cáo kem chống nắng, tuần sau sẽ đến gặp đạo diễn.

– Chậc! Tao sẽ thành người mẫu chẳng mấy chốc.

Thấy Hoài im lặng, Duyên nói tiếp:

– Nếu mày và Bảo Anh thích, tao sẽ nói một tiếng để Ninh xin cho hai đứa bây vào phim trường xem tao đóng phim.

Bảo Anh xoa tay:

– Cảm ơn mày? Bọn tao không thích.

Duyên gật gù:

– Cũng phải! Mình được đóng phim mới thích chứ xem bạn bè thì ... Tại tao muốn cho tụi bây biết thế nào là phim trường, tụi bây không thích tao sẽ gọi bọn Thu Lan, đâu ê ảm gì.

Bảo Anh so vai:

– Anh Thuyền nhà tao và anh Nguyên nhà Hoài cũng quen với làm phim, tụi tao muốn xem giờ nào mà chả được.

Mai Duyên bủ môi:

– Lại nó! Hai ông đó làm gì quen với giới làm phim quảng cáo?

Bảo Anh định nói tiếp, nhưng An Hoài đã bầu nhẹ vào tay, ngằm vào con bé im. Duyên nhìn Hoài bằng con mắt kẻ cả:

– Ninh hỏi thăm mày nhưng coi bộ dè dặt lắm. Anh ấy rất sợ con gái vừa đánh đá vừa chua ngoa. Cũng tại mày, tao phải giải thích mãi, Ninh mới có cái nhìn khác về mày. An Hoài nóng mặt, cô cố kềm lại bằng cách nhìn hình của Duyên. Trong hình, con bé đang chống tay lên eo, ưỡn ngực, nẩy mông trông thật lố lằng. Thế nhưng trong mắt Ninh như vậy là đẹp, là khiêu gợi. Con bé Duyên quyến rũ, hấp dẫn chứ đâu đánh đá, chua ngoa như Hoài. Vậy mà hôm gặp cô ở nhà Bảo Anh, Ninh từng nói:

– Em chua lắm, nhưng cũng dễ thương lắm. Anh thích tính cách của em .

– Hừ! Anh ta đúng là dôi trá. Hoài ghét đúng người rồi.

Bảo anh bỗng lên tiếng:

Dè dặt, sợ con gái đánh đá, chua ngoa à! Ông Ninh không phải mẫu người dè dặt, nhát gái đâu!

Mắt Mai Duyên mở to kinh ngạc:

– Mà biết ông Ninh à?

Cười nửa miệng, nhỏ Anh vặn lại:

– Tao nói biết, mà tin không?

Duyên làm thinh, con nhỏ Bảo Anh này lúc nào cũng úp úp mở mở, những lời nó nói hư thật khó lường. Duyên không nên vây vào nó làm chi.

Giọng điệu xuống, Mai Duyên nói:

– Tin chứ! Nhưng sao mà quen một người đặc biệt như Ninh?

Bảo Anh đối như thật:

– Cũng như mày. Anh ta chụp hình tao rồi cũng mời tao đóng quảng cáo, nhưng tao đã từ chối.

Mặt Duyên tái đi. Con bé trấn tĩnh lại:

– Tao hiểu! Đóng phim đâu phải chuyện đùa vì có sắc không chưa đủ cần phải có cả tài.

Bảo Anh phản pháo:

– Nếu nói:

Tài sắc vẹn toàn thì thú thật, mà con lâu mới hội đủ. Mà nãy giờ tao đùa thôi. Chớ ông Ninh chưa bao giờ chụp hình tao hết.

Duyên nghe tức lắm, nó rửa thầm Anh trong bụng và ngoe nguẩy đứng dậy.

Bảo Anh lầm bầm:

– Đồ chảnh. Không những chảnh mà còn lão nử. Tao dám cá ông Ninh chẳng hỏi thăm gì mà qua Mai Duyên hết. Nó bịa chuyện để ra vẻ ta đây cao giá.

An Hoài âm ức nhìn theo Duyên:

– Nhưng rõ ràng lão Ninh có chụp hình và lăng xê nó.

Bảo Anh nhăn mặt:

– Đã bảo là nghề nghiệp mà! Nếu đạo diễn cần một con bé má lúm đồng tiền cho đoạn quảng cáo gì đó, Ninh phải tìm ra người đúng yêu cầu chứ.

Cười cười nhỏ Anh nói tiếp:

Tiếc rằng đạo diễn không yêu cầu một ... em chua ngoa:

An Hoài ngắt ngang:

– Stop được rồi!

Rồi cô hát hàm:

– Quên nữa, mày làm được bao nhiêu thiệp?

Bảo Anh nhịp tay:

– Mười!

– Trời ơi lười thế. Người ta hồi kia!

Bữa nay về tao làm tiếp. OK – Vậy thì về ...

Bảo Anh chống tay lên bàn:

– Làm gì mà vội dữ vậy? Tao thấy mày giống mắc nợ bà Nhiệm quá. Coi chừng bị mẹ con bà ta lợi dụng đó.

An Hoài khó chịu:

Mày giỏi nghĩ xấu cho người khác.

– Cô Nhiệm giúp tao không hết, lấy gì mà lợi dụng, hơn nữa anh Phan là bạn thân của anh Hạo, nói vậy lỡ tới tai người ta kỳ lắm.

Bảo Anh uống cạn ly nước cam:

– Chà! Nhắc tới Phan, giọng mày ngọt còn hơn nước cam tao giống nữa.

Nghi ghê ...có gì hôn vậy?

– Nghi bậy không hà. Anh Phan có bồ Bảo Anh ra chiều tiếc rẻ:

– Uống nhí!

Rồi con bé rủ:

– Tới nhà tao chơi, chiều về?

– Không được! Thứ bảy mẹ tao ở nhà nấu cơm. Đi lung tung là bị mắng.

Giọng Bảo Anh khơi khan khác:

– Đạo này ba mẹ mày thế nào?

An Hoài ngạc nhiên:

– Vẫn bình thường. Sao mày lại hỏi thế?

Bảo Anh lúng túng:

– Tại có lúc mày hay điện thoại hỏi xem ba tao và ba mày có nhậu chung không ...

– Điều này đâu chứng tỏ là ba mẹ tao bất thường:

– Tao hỏi vậy thôi. Mày thắc mắc nhiều quá.

An Hoài nhìn Bảo Anh:

– Chắc mày biết điều gì. Không nói cho tao nghe thì mày là bạn tồi.

Bảo Anh liếm môi:

– Sự thật tao không biết gì hết, nhưng anh Nguyên biết.

Hoài sưng sờ:

– Biết gì?

– Mà hỏi ông đi.

An Hoài làm thính. Anh Nguyên hay bô lô ba la, nhưng nhìn vậy chứ không phải vậy.

Có những điều cạy miệng anh cũng không nói đâu.

Hai đứa ra bãi giữ xe trước trường. Leo lên xe Bảo Anh dặn dò:

– Khi nói chuyện với anh Nguyên, nhớ đừng nhắc tới tao. anh rất ghét con gái lắm điều.

An Hoài nhân ga xe:

– Tao hiểu mà ...

Hai đứa chạy song song một đoạn, Hoài mới rẽ về nhà.

Vào nhà, thấy bà Hằng đang ngồi xem ti vi một mình, Hoài buột miệng:

– Ba đâu mẹ?

Bà Hằng cộc lốc:

– Tao không giữ ông.

Hoài phụng phịu:

– Con hỏi vậy mẹ cũng quạu.

Mặt bà Hằng giãn ra nhưng giọng vẫn hậm hực:

– Mẹ đang bực đây. Đã tới giờ cơm nhưng nghe di động reo một tiếng là ông xách xe chạy ngay. Đạo này ông kỳ cục lắm. Hỏi đi đâu ẬM ẶC không nói, biểu mẹ sao không điên cho được.

An Hoài cười:

– Anh Hạo, anh Nguyên cũng vậy. Mẹ giận làm gì?

Chúng nó còn trẻ, chưa vợ con nên ham chơi. Ba mày đầu hai thứ tóc chã lẽ cũng thế.

An Hoài nghe bà lầm bầm:

– Biết đâu chừng già lại trở chứng.

Hoài vội vàng nói:

– Ai chớ ba không như vậy đâu mẹ ơi!

Bà Hằng nhếch môi:

Trẻ người non dạ biết gì ... vào ăn cơm cho xong để tôi còn dọn dẹp An Hoài nhăn mặt:

– Con thay quần áo đã ... và lại còn chờ anh Hạo, anh Nguyên nữa, mẹ đừng hối mà.

Bà Hằng buông từng tiếng:

– Không chờ nữa! Trưa lắm rồi! Thứ bảy để gì chúng ăn cơm nhà. Hừ! Cha con có một giuộc thôi! Chán! Chán lắm.

Nhìn mẹ, Hoài thấy lo một nỗi lo mơ hồ. Rõ ràng dạo này bà bẳn tính hẳn, đã thế còn hay giận dỗi vô cớ. Hầu như lúc nào mẹ cũng tìm ra được lý do để mắng anh em Hoài. Biết đâu chừng vì chịu hồng nổi nên ba mới hay đi nhậu?

Hoài thở dài anh Nguyên bảo mẹ đang ở tuổi đã buồn nên tết hơn hết là cả nhà phải nhịn, phải chiều ý mẹ để mẹ được vui.

Mẹ có vui trong nhà mới yên ả.

Điện thoại reo. Chắc một trong hai ông anh của Hoài gọi về bảo không ăn

com trưa. Hoài khẽ lắc đầu rồi bước xuống cầu thang.

Té ra không phải hai ông tướng gọi về. Mẹ cô đang gào lên trong máy:

– Ai vậy? Ai đùa gì kỳ vậy?

An Hoài ngạc nhiên nhìn mẹ. Mặt bà tái mét rồi đỏ bừng. Bà mắng:

– Đồ vô giáo dục!

Bà gác mắt thật mạnh khiến Hoài buột miệng:

– Họ nói gì vậy mẹ?

Bà Hằng hăm hăm:

– Toàn nói bậy nói bạ. Đúng là mất dạy!

Tới bàn ăn, bà bới com ra chén cho Hoài rồi chống đũa.

Cô rụt rè:

– Mẹ ăn com!

Bà Hằng uể oải:

– Chẳng muốn ăn uống gì cả. Sao mẹ bực mình quá đi!

– Mẹ bực hai ông kia hay bực ba?

– Ai mẹ cũng bực hết!

Hoài xịu mặt:

Con vô tội à nghe.

Điện thoại lại reo, Hoài đứng dậy:

– Mẹ để con.

– Cứ từ từ cho nó reo ...

Hoài đợi thêm mấy hồi chuông nữa mới nhắc máy. Một giọng đàn ông cứng rắn vang lên:

– Phải nhà ông Trọng không?

– Dạ phải ạ!

Tôi báo cho biết ông Trọng đang ở trong nhà hàng Hạ Huyền với tình nhân.

Muốn bắt quả tang cứ tới đó.

An Hoài cứng đờ người. Cô gác máy rồi về chỗ ngồi.

Bà Hằng nhìn cô:

– Ai vậy?

Hoài liếm môi:

– Chắc bọn hồi nãy. Toàn nói bậy bạ mẹ à!

Bà Hằng tức tối:

– Trời đánh còn tránh bữa ăn nữa là ...

– Nhưng nó nói cái gì?

An Hoài dè dặt:

– Vậy hồi nãy nó nói gì với mẹ?

Bà Hằng nhú mày:

– Chỉ là tiếng động, tiếng ồn, tiếng chửi nhau, hết sức tục.

Hoài ra vẻ tự nhiên:

– Con cũng nghe như vậy. Không biết ai lách đến thế?

Bà Hằng ngần ngừ định nói gì đó nhưng lại thôi. An Hoài nhấp nhòm không yên với những gì đã nghe. Cô mong anh Nguyên về vô cùng.

Ăn qua quýt cho xong bữa, Hoài lên lầu gọi vào di động của Nguyên. Chắc ông anh đang ngồi quán nên cô nghe ồn ào bát nháo.

Giọng Nguyên rõ to:

– Mẹ hả?

– Không! Cà Na ... Anh về ngay đi, em có chuyện cần nói.

– Mà chuyện gì quan trọng không?

Không quan trọng em chả gọi anh.

Anh về nhanh lên.

– Ba đâu?

Hoài nói nhanh:

– Vừa rồi có ông nào gọi điện về nhà mình nói ba đang ở trong nhà hàng Hạ Huyền với nhân tình. Anh tới đó xem.

Nguyên lặng thinh, mấy giây sau mới nói:

– Ai đùa kỳ quá. Mẹ bảo em gọi anh à?

– Em bắt máy, mẹ không biết chuyện này. Em không nghĩ họ đùa ...

– Được rồi để anh tính.

An Hoài chưa kịp nói gì thêm anh Nguyên đã tắt máy. Cô đi tới đi lui trong phòng, đầu óc suy nghĩ lung tung. Anh Nguyên sẽ tính cách nào đây. Nếu ra nhà hàng Hạ Huyền anh sẽ nói gì với ba? Gọi ba về hay đứng đó luận tội kết án?

Chắc chắn anh Nguyên không làm như vậy. Thậm chí anh sẽ không tới nhà

hàng Hạ Huyền, vì tới đó khác nào đi đánh ghen cho mẹ. Đàn ông tới ky mấy vụ này. Lẽ ra Hoài phải sớm nhận ra như vậy để không gọi điện cho anh Nguyên.

– Nhưng nếu không làm thế, Hoài biết làm gì? Chỉ vãi trời vừa rồi là một trò đùa độc ác chứ không phải là thật để gia đình cô đừng rơi vào bị kịch.

Ngồi xuống bàn, Hoài cặm cụi cắt những mẫu chữ đã vẽ sẵn. Từ những chữ cái này Hoài sẽ xếp thành từ Love ... Với cô mọi thứ vẫn còn ở trước mặt, kể cả tình yêu. Vậy mà lúc này đây Hoài chợt chán nản tất cả.

Viễn cảnh gia đình rạn vỡ khiến cô hoài nghi những gì liên quan tới tình yêu.

Thở dài, Hoài lại cầu mong. Cô cầu mong những gì vừa xảy ra với cô chỉ là một cơn ác mộng.

Ninh nhìn số điện thoại hiển thị và khẽ chau mày. Lại là Mai Duyên, con nhỏ khiến anh ngán quá mức. Một ngày không biết nó nhắn tin cho anh biết bao nhiêu mà kể. Toàn những câu vớ vẩn như nhớ anh, mong anh ... nó làm như là bồ ruột của Ninh không bằng.

Con gái như Duyên đẹp thì có đẹp nhưng dạn dĩ quá, tây quá khó hợp với mẫu người như Ninh. Anh thích chinh phục hơn là bị chinh phục, chính vì vậy dù quanh Ninh rất nhiều con gái đẹp, anh vẫn chưa một lần nào khổ vì yêu.

Áp điện thoại vào tai, Ninh hờ hững:

– Gì đây, Duyên?

Giọng Mai Duyên nũng nịu quá mức:

– Gì nữa ... Nhắn cho anh cá chực tin mà chẳng nhận được một chữ hồi âm.

Anh ác đến thế là cùng.

– Biết anh ác thì thôi, còn gọi làm chi nữa.

Mai Duyên cười khúc khích:

– Anh càng ác em càng thích. Có con sói nào mà hiền đâu. Chuyện là vậy. Vì được chọn cho mẫu quảng cáo đó nên em mới anh ăn cơm.

Ninh cắt ngang:

– Anh chỉ thích nhậu thôi. Cơm cháo gì anh cũng ngán hết.

– Vậy em sẽ nhậu với anh.

– Anh không dám. Thời điểm này em phải giữ gìn ý tứ. Nếu không sẽ thành sao chưa sáng đã tắt đây em.

Mai Duyên ngọt ngào:

– Cảm ơn anh nhắc nhở. Nhưng đi với anh em đâu sợ gì?

Ninh cười nhẹ:

– Nhưng anh sợ Thôi nha! Anh đang làm việc.

Khẽ nhấp chuột. Ninh nhìn lên màn hình. Anh đang xem lại số tranh chụp hôm trước để chỉnh sửa, sắp xếp thứ tự tên người vẽ. Với anh đây là một việc làm yêu thích. Anh sẽ gửi chúng về công ty Tây Đô, chắc chắn nó sẽ được sử dụng. Người ta sẽ lên lịch, sẽ lấy tranh làm bìa sách, làm thiệp ...

Công ty quảng cáo Tây Đô đang phát triển rất mạnh. Khối sinh viên tốt nghiệp mỹ thuật muốn về đó, nhưng Ninh thì không. Anh thích tự do bay nhảy, tự do làm theo ý mình hơn là sự chỉ đạo của người khác.

Điện thoại bàn reo. Ninh uể oải nhắc máy. Giọng Nguyễn đây bốn chôn:

– Mà đang làm gì. Tao nhờ chuyện này được không?

– Chuyện gì, phải nói rõ tao mới trả lời mày chứ?

Cà Na bị va quệt xe, nó kêu tao nhưng tao đang ở Cần Giờ ...

– Hiểu rồi. Nhưng Cà Na hiện ở đâu?

Ngã tư Trần Bình Trọng, Nguyễn Trãi gần chỗ máy.

– Rồi tao tới ngay!

– Lo cho nó hộ tao. Chắc thế nào cũng bị trầy xước. Chắc thế nào cũng thút thít túi thân, máy vo về giùm tao ...

Ninh bật dậy, anh dẫn chiếc Dylan ra khỏi nhà nhanh đến mức anh còn phải ngạc nhiên. Đến ngã tư, Ninh không cần tìm đã thấy An Hoài cô bé đứng trên vỉa hè với chiếc Ware Trung Quốc, mặt máy lơ lảo khác hẳn lúc chưa ngoa đối đáp với Ninh.

Anh phóng xe lên lề. Thắng kít lại ngay bên Hoài.

Không đợi cô kịp ngạc nhiên, anh hỏi trước:

– Em làm sao vậy nhóc?

An Hoài suýt reo lên khi thấy Ninh, cô nói một hơi:

– Người ta quẹt vào xe em khiến em ngã lăn ra đường. Khi em ngồi dậy được họ đã chạy mất rồi.

Dừng chống xe lên, Ninh lo lắng:

– Em có bị đau ở đâu không?

Hoài đưa tay lên:

– Em bị trầy tay, chân, nhưng chiếc xe gãy cổ rồi. Chú xe ôm đằng kia nói như thế.

– Để anh xem ...

Ninh lặn cổ xe và nói:

May là em chỉ bị trầy trụa ... Bây giờ thế này, anh sẽ mang xe sửa, còn em về nhà anh để rửa vết thương, không thôi sẽ nhiễm trùng.

An Hoài chớp mi:

– Cảm ơn anh, em gọi anh Nguyên rồi!

Nguyên đang ở Cần Giờ, hẳn không tới được nên đã nhờ anh chăm sóc cô em út hộ hẳn.

An Hoài ngớ ngàng:

– Vậy mà em cứ tưởng anh tình cờ đi ngang đây chứ!

Ninh hóm hỉnh:

Cũng là tình cờ, ừ, anh ở gần đây nên Nguyên mới nhờ.

Dứt lời Ninh lấy điện thoại ra. An Hoài tò mò lắng nghe. Thì ra Ninh gọi cho người bạn nào đó là thợ sửa xe.

Xong cuộc gọi đó, Ninh gọi tiếp cuộc thứ hai. Lần này Ninh gọi cho Nguyên.

Sau vài câu vắn tắt tình hình, Ninh đưa máy cho Hoài.

Nói chuyện với Nguyên nè nhóc.

Giọng anh Nguyên vang lên:

Cứ để xe cho Ninh sửa, em lo mua thuốc bôi vào mấy chỗ bị trầy. Anh ngừng đây.

Ninh nheo mắt khi nhận lại máy:

– Có ý kiến của ông anh thì yên tâm rồi nhé!

An Hoài làm thinh. Tới lúc này cô mới ê ẩm vì cú té lúc nãy. Cũng may khi cô té xuống đường không có xe nào chạy tới ... Chỉ nghĩ thế thôi Hoài đã rùng mình.

Hai người thợ sửa xe, quần áo dầu mỡ đen nhem chờ nhau trên chiếc citi trò tới.

Ninh ra về kẻ cả:

– Đây, anh giao cho hai chú chiếc xe này. Sửa cho ngon lành giùm anh nghen. Cần thay món gì thì cứ thay thoải mái.

Nghe Ninh nói thế, An Hoài kêu trời trong bụng. Nhỡ mấy ông thợ này quá sức ...thoải mái Hoài biết xin ai tiền để đắp vào chi phí sửa chữa đó. Chả lẽ cô nói với Ninh điều này thì kỳ quá.

Dường như đọc được điều Hoài nghĩ, Ninh nói nhỏ:

– Yên tâm đi nhóc! Không tốn bao nhiêu tiền đâu. Nào! Lên xe anh đưa về nhà.

– Nhà anh hả?

– Đúng vậy, kể nhà anh có tiệm thuốc tây. Anh sẽ mua thuốc cho em.

An Hoài đành ngồi lên xe cho Ninh chở.

Anh hơi nghiêng đầu ra sau:

– Ngồi ngoan nhé! Anh không quen chạy chậm.

Hoài bối rối:

– Xe gì không có chỗ vịn.

Ninh cười:

Sợ té thì vịn vào anh.

– Xí! Còn lâu! Hồng lẽ mới té mà lại té nữa!

– Chuyện đó có thể lắm chứ.

Dứt lời Ninh tăng ga, chiếc Dylan phóng từ lè xuống lòng đường. An Hoài ngã sấp mặt vào lưng Ninh. Hồn vía lên mây, cô đành ôm vòng qua eo anh.

Vừa xấu hổ, vừa tức Hoài nói:

– Động tác thuần phục quá. Chắc anh đã làm như vậy rất nhiều lần.

Ninh cười khoái chí:

– Đúng vậy. Và cô nàng đồng đánh nào cũng phản ứng như nhau.

An Hoài mím môi véo mạnh vào eo Ninh:

– Tôi không phải là cô nàng đồng đánh nên động tác có khác đó.

Ninh nhòm người làm chiếc xe chao đi:

– CỬU ÂM BẠCH CẾT TRẢO LỢI HẠI THẬT!

Hoài sợ té nên không thể buông Ninh ra. Càng ôm eo anh tay cô càng véo mạnh cho bõ ghét. Cuối cùng chiếc Dylan cũng vọt ngược lên lề và dừng trước mặt một ngôi nhà mặt tiền ba tầng hiện đại.

Hoài vội vàng leo xuống đất. Cô hậm hực:

– Không đi với anh nữa.

Ninh dựng xe:

– Tới nhà rồi. Em còn muốn đi đâu?

Mở khóa cửa, Ninh nói:

Vào nhà chờ anh mua thuốc.

An Hoài lắc đầu, Ninh lắc đầu:

Khó quá và chán quá ... chắc anh phải mua thêm chai dầu gió kim xoa vào chỗ bị véo thôi.

An Hoài bấu môi. Đáng đời! Đồ ... tà đạo!

Đàn ông gì lúc nào cũng cà ròn được. Thật là dễ ghét.

Rồi mặc kệ Ninh bước qua tiệm thuốc tây kế bên. Hoài ngênh mặt nhìn ra đường. Những chỗ trầy trên chân tay cô bắt đầu rát.

Hoài mím môi chịu trận. Đúng là xui xẻo từ đâu ập tới. Tối này về nhà Hoài cũng phải nghe ỨC TỈ câu:

Tại sao của ba mẹ. Nghĩ bao nhiêu đó thôi cũng ngao ngán.

Ninh trở lại với một bịch nhỏ trên tay. Anh tươi cười khác vẻ nhăn nhó của Hoài:

– Nào, nào ... nhóc. Dù không muốn cũng phải vào nhà anh cho biết chứ.

An Hoài ngần ngừ:

– Anh ở với ai?

– Với vợ.

– Thật hả?

Vào nhà, anh sẽ giới thiệu.

An Hoài tò mò:

– Anh ra ngoài và nhốt vợ trong nhà Ninh nhún vai:

– Chuyện thường ngày ấy mà.

Hoài nghi hoặc:

– Chị ấy chịu như vậy sao?

Ninh tủm tỉm:

– Không chịu cũng không được.

An Hoài dè dặt bước vào phòng khách Ninh ngồi xuống salon lồi bông băng trong bịch la.

Anh nói như ra lệnh:

– Đưa tay, chân anh xem.

An Hoài lắc đầu:

– Không cần. Tôi tự làm được.

– Cái gì mà tự làm eho khổ vậy. Trời ơi, cùi chỏ thầy kiêu này bảo đảm theo sâu hoắm. Chậc! Chậc! Hết mặc áo hai dây rồi.

Nghe Ninh nói thế, Hoài cũng lo, cô nhìn anh và nói:

– Có như vậy tôi cũng sẽ tự làm.

Ninh nheo nheo mắt:

– Cho khác các cô nàng đồng đánh chớ gì? Anh để em tự nhiên vậy.

Dứt lời Ninh vào nhà trong. Hoài vội vàng lấy ôxy già đổ lên chỗ trầy ở chỗ tay, mắt cá rồi lấy băng cá nhân dán lại. Vết thương rất thối trời nhưng Hoài đâu dám rên ui da, lỡ Ninh nghe được thì có chui xuống đất cô vẫn không hết quê.

Nhìn vào hướng bếp, Hoài cố ý lắng nghe xem có tiếng nói của phụ nữ không, nhưng tuyệt nhiên im lặng. Mà có đúng là Ninh đã có vợ rồi không nhỉ?

Hoài chưa nghe Bảo Anh hay Nguyên đề cập đến chuyện vợ con của hấn ta bao giờ, coi chừng cô lại bị mắc lỏm gã hay đùa này.

An Hoài bắt đầu quan sát căn phòng. Ngoài bộ ghế salon màu xanh lá già ra căn phòng không còn gì khác. Nó trống trải đến mức lạnh lẽo, khiến cô thấy lo lo khi bị ngồi một mình. Mà Ninh làm gì trong kia thế nhỉ?

An Hoài thắc thỏm chờ. Từ trong bếp Ninh bưng ra một khay đựng hai ly nước màu vàng. Anh đặt khay xuống bàn:

– Mời cô nưong uống nước trái cây.

An Hoài chớp mi:

– Anh làm à? Trông ngon quá!

Ninh gật đầu:

– Chuối, khóm, yaour, béo chua ngọt tuyệt Em thử xem anh làm nghề pha chế được không?

Hoài liếm môi.

– Chị ấy đâu?

Ninh ngơ ngác thấy mà ứa gan:

– Chị nào?

– Vợ anh!

– À. Vẫn còn trong mộng. Bao giờ em bước vào giấc mộng của anh, anh sẽ giới thiệu cô ấy.

An Hoài tò mò:

– Thế anh ở đây với ai?

Ninh hơi ngã người ra sau:

– Một mình và tất cả. Buồn khủng khiếp!

Hoài khuấy nhẹ ly nước:

– Mời người trong mộng ra sẽ vui ngay chứ gì. Ngôi nhà to cao thế này mà ở một mình đúng là phí. Mà sao anh lại sống một mình? Hai bác đâu?

Ninh trầm giọng.

– Mỗi người đều có gia đình riêng. Cả hai người đều không sống với anh từ rất lâu.

Bất giác An Hoài chạnh lòng:

– Chắc lúc mới bắt đầu một mình anh buồn lắm.

Ninh nhìn cô:

Lúc nào một mình cũng buồn hết.

An Hoài chống cằm. Cô nghĩ tới ba mẹ mình. Hôm đó anh Nguyên về báo với Hoài rằng anh đã tới nhà hàng Hạ Huyền và không thấy ba. Ai đó đã đùa một cách độc ác. Anh Nguyên kết luận như thế và không trả lời thêm bất cứ câu hỏi nào của cô có liên quan tới ba.

Hoài biết anh Nguyên đã nói dối nhưng chả làm gì được. Đạo nầy hai ông anh nhà cô toàn đi làm những công trình ngoại thành khi cô về đến nhà đã tối, lắm lúc lại nồng nặc mùi rượu. Hoài muốn nói chuyện cũng đành bó tay.

Ba chuyên môn đi làm về muộn bỏ cả cơm chiều, mặc kệ mẹ âm ỉ, ông tỉnh queo chả nói một lời. Sự lặng thinh kiên trì của ba mới đáng sợ làm sao? Trước tình cảnh đó, An Hoài học không vô, cô đành lấy giấy, lấy kéo, cắt cắt dán dán đủ các loại thiệp chúc mừng. Rồi cô sẽ mang những tấm thiệp chúc mừng ấy đi, chỉ còn nỗi buồn ở lại, dù cô chưa phải một mình như Ninh.

Ninh nhìn cô ân cần:

– Uống nước đi nhóc!

Hoài máy mót nâng ly. Cô hút một hơi dài rồi từ từ uống. Một mùi vị thơm ngon chua ngọt khác thường thấm vào lưỡi làm Hoài hết sức sảng khoái, bao nhiêu mệt mỏi, lo âu như vơi bớt.

Cô buột miệng:

– Ngon quá!

Ninh thích thú:

– Vậy em uống nữa đi!

An Hoài ngần ngừ xoay cái ly, Ninh nheo mắt:

– Em sợ có bùa mê à?

Hoài nóng mặt. Cô nói chắc nịch:

Chẳng bùa nào dụ được tôi đâu.

Ninh khiêu khích:

– Em cứ uống cạn ly đi rồi sẽ biết.

An Hoài hút cạn ly nước:

– Ngon thật đấy! Hình như cái gì anh cũng biết làm?

– Ở một mình mà nhóc. Có ai phục vụ đâu, phải tự thân vận động thôi.

An Hoài nhăn mặt:

– Nhưng đâu phải ai cũng đảm đang như anh.

Ninh bật cười:

– Em chọc quê anh hả?

Hoài bật cười:

– Em nói thật đó chứ!

Ninh chép miệng:

– Tiếng "em mới ngọt làm sao! Chà! Hình như ly nước có công hiệu rồi.

An Hoài lảng sang chuyện khác:

– Xe của tôi sửa bao lâu mới xong hả anh?

Ninh lắc đầu:

– Anh không biết:

Nhưng nội trong ngày nay. Em cần đi đâu à?

Hoài gật đầu. Ninh nhiệt tình:

– Anh sẽ đưa em đi mà không sợ mất công. Nếu Cà Na lắc đầu chắc là anh chả còn mặt mũi nào gặp Nguyên nữa. Thiệt đó.

An Hoài nói:

– Anh chở tôi đến shop. Kỷ niệm trên đường Nguyễn Trãi quận Nhất:

Anh biết chỗ đó chứ?

– Cũng không xa đây là mấy. Rồi, anh sẽ chở Na đi ngay.

– Nhưng phải chạy cho đàng hoàng đó.

– Vâng, thưa cô nương, sẽ không có bác xe ôm nào chạy cẩn thận như anh đâu.

An Hoài tủm tỉm. Bạn cô cũng có nhiều đứa rất tếu, rất vui, nhưng chúng nó không thể nào sánh bằng Ninh. Anh ta tán tỉnh con gái bằng cách pha trò đúng nơi, đúng lúc.

Thảo nào nhỏ Mai Duyên chết mệt vì mê. Tự dung cô buột miệng:

– Chắc Mai Duyên rất thích ngồi sau lưng anh?

Đứng dậy với chìa khóa xe trong tay, Ninh nheo mắt:

– Sao tự nhiên Na lại nhắc tới cô bé ấy?

– Tại vì lúc nào nói chuyện với tôi Duyên cũng nhắc tới anh.

Hân hạnh quá, vậy mà anh không biết.

Bước théo Ninh, Hoài nói:

Bây giờ biết rồi anh sẽ nằm mộng hằng đêm cho mà xem.

Ninh khóa cửa nhà:

– Chừng nào mơ anh sẽ kể cho Na nghe.

– Chịu không?

An Hoài chua ngoa:

Giấc mơ đó anh chỉ để dành kể cho Mai Duyên nghe mới đúng người, đúng chuyện.

– Ờ nhỉ! Anh sẽ làm theo gợi ý của Na.

Leo lên ngồi sau lưng Ninh, Hoài cẩn thận chèn giỏ xách vào giữa.

Ninh cho xe lướt thật êm trên đường:

– Em mua gì ở shop Kỷ niệm?

Hoài ậm ừ:

– Không! Tôi có việc, đó là chỗ quen biết với anh Hạo.

Ninh không hồi nữa. Anh im lặng cả một khoảng đường dài. Sự im lặng của Ninh làm Hoài ngạc nhiên. Cô cảm giác anh là một người khác mất rồi.

Hoài hồi:

– Sao tự nhiên anh ... tắt đài vậy?

– À để tập trung chạy xe, và để suy nghĩ.

Không biết vấn đề to tát gì mà khiến anh có thể trầm tư như vậy?

Ninh khẽ nhún vai:

Chuyện tò mò ấy mà. Anh đang nghĩ chắc trong shop Kỷ niệm nơi gọi là chỗ thân quen ấy phải có một nhân vật đặc biệt vô cùng với riêng Na.

An Hoài vờ hiểu sai ý Ninh:

– Anh lúc nào cũng thông minh hơn người. Người đặc biệt vô cùng đó chính là bà chủ shop.

Ninh chép miệng:

– Tiếc thật!

– Sao lại tiếc?

– Anh tưởng chỗ quen biết với anh Hạo phải là một gã mày râu chứ!

An Hoài ra vẻ thờ ơ:

– Thì cũng có một gã nhưng không đặc biệt bằng bà chủ.

Cà Na khiến anh tò mò quá! Một phụ nữ đặc biệt. Thế bà ấy đặc biệt ở điểm nào?

An Hoài nói không cần nghĩ ngợi:

– Đẹp, có tài và cô ấy rất quý tôi.

Ninh reo lên:

– Ủ đặc biệt là ở chỗ rất quý em.

Anh hiểu rồi. Một người đàn bà thích một cô gái nhỏ.

Hoài đẩy cái giỏ xách vào lưng anh:

– Anh hiểu lệch lạc thì có. Cô Nhiệm không phải như anh nghĩ.

Ninh cau mày:

– Cô Nhiệm à ... Cái tên nghe ...

Hoài cắt lời anh:

– Đến rồi ... Anh chạy lên lễ đi ...

Ninh phóng chiếc Dylan lên lễ. Đứng shop Kỷ niệm anh thắng kít lại. Hoài leo xuống xe ngay lúc Phan từ trong nhà đi ra với vẻ mặt lạnh lùng lại còn thêm u ám.

Mắt Phan hờ hững lướt qua gương mặt An Hoài, cô cười với Phan nhưng anh chả có biểu hiện gì đáp lại. An Hoài gượng gạo quay sang định nói với Ninh giờ tới rước mình.

Nhưng cô hết sức ngạc nhiên khi thấy mặt anh chợt tối sầm xuống rồi giọng Phan vang lên gay gắt:

– Mà tới đây làm gì?

An Hoài ngớ ngàng khi nghe như vậy.

Cô hết nhìn Phan rồi nhìn Ninh và ấp úng:

– Hai ... hai ... anh biết nhau à?

Phan cười khẩy:

:

Bạn trai của em là đây sao? Thật hân hạnh.

Dứt lời anh dắt chiếc Future ra và phóng vút đi.

Ninh nhún vai:

– Sorry nếu vì anh mà Hoài nghe những lời như thế. An Hoài nhìn anh:

– Tôi không hiểu gì cả.

Giọng Ninh dịu xuống:

– Chiều độ năm giờ anh sẽ tới đón em.

Hy vọng tới giờ đó xe đã sửa xong.

Rồi không giải thích gì với Hoài, anh chạy xe đi. An Hoài bước vào trong đầu óc đầy những câu hỏi.

Thủy đón cô với nụ cười khinh khỉnh:

– Lại đến học làm bà chủ à? Anh Phan đang buồn vì mới chia tay bồ. Nhưng đừng tưởng đây là cơ hội nhé Phan không ưa dạn mặt dày như cô em đâu.

An Hoài trừng mắt rồi đi thẳng vào phòng của bà Nhiệm. Cô chả chấp làm chi người như Thủy.

Bà Nhiệm có ưa gì cô ta. Tốt hơn hết là Hoài nên nhịn để quan hệ giữa cô, bà Nhiệm, Phan được vui trọn vẹn.

Đang ngồi tỉ mỉ khâu những hạt đá nhiều màu thành vòng cổ, bà Nhiệm ngừng tay:

– Sao đến trễ vậy Na?

Hoài ngồi xuống:

– Xe con bị hư ạ!

– Tội chưa, rồi con đến đây hăng gì?

– Dạ, nhờ bạn của anh Nguyên chở.

Ngập ngừng cô hỏi:

– Dường như anh Phan không được vui hả cô?

Bà Nhiệm ngừng tay:

– Con gặp Phan à?

Hoài gật đầu. Bà Nhiệm thở dài:

– Con bé người yêu nó đã có người khác.

Mấy hôm nay nó như mất hồn, cô chả biết phải làm sao. Thật đau lòng khi thấy thằng bé cứ mượn rượu giải sầu.

An Hoài im lặng. Cô nhìn bà Nhiệm làm rồi bắt chước. Đây là những hạt đá đủ màu, đủ cỡ, đủ hình dáng được bà Nhiệm gởi mua tận Đà Nẵng. Tự tay bà thiết kế thành vòng cổ và cả hoa tai. Đôi lúc bà còn kết chúng lên những chiếc ví, hay những chiếc khăn choàng, nón ... Khách du lịch rất thích sản phẩm từ đá của shop Kỷ niệm.

Bà Nhiệm rất khó trong công việc. Hầu như chẳng ai làm vừa ý bà. Bà thuê nhiều thợ rồi cũng cho họ nghỉ. Duy chỉ có An Hoài là bà chịu nhất. Cô bé rất hợp với bà nên đôi khi có làm sai, làm hư bà cũng xuề xòa cho qua chớ không mắng.

Dù An Hoài rất giữ ý, nhưng bà vẫn nhận ra con bé thích Phan. Một tình cảm đơn phương trong sáng lạ lùng. Hoài thường ngập ngừng, dè dặt khi hỏi về Phan và luôn ra vẻ không quan tâm đến Phan một cách vụng về.

Con bé tưởng bà cũng ngốc như nó. Thật buồn cười và cũng thật dễ thương đến tội nghiệp.

Giọng An Hoài lại ngập ngừng:

– Cô ơi! Anh Phan có quen ai tên Ninh không cô?

Trán bà Nhiệm nhíu lại:

– Ninh à? Họ gì?

– Dạ Trần Hoàng Ninh.

Môi bà Nhiệm nhếch lên:

– Một cái tên đẹp, nhưng sao con lại hỏi vậy?

Hoài nhìn bà:

– Lúc này, anh Ninh chở con tới đây. Anh Phan có nhìn thấy tụi con ảnh hỏi:

– Mày tới đây làm gì ... bạn trai của em là đây sao?

– Thế anh Ninh nói sao?

– Dạ không nói gì hết. Con thấy hình như hai người biết nhau cô ạ.

Bà Nhiệm nhìn trả lại Hoài:

– Phan đang buồn, trưa nay đã uống rượu. Khi rượu vào, đàn ông khó giấu những suy nghĩ trong lòng. Có lẽ thế nên Phan đã để lộ sự bức dọc khi thấy con có một anh chàng bên cạnh.

An Hoài làm rơi hạt đá xuống sàn nhà:

Nhưng anh Ninh đâu phải là bạn trai của con.

Bà Nhiệm cười cười:

– Nhưng anh ta thích con, đúng không?

Hoài đỏ mặt:

– Dạ không đâu ...

Cô phụng phịu:

– Con ghét anh ta ...

Bà Nhiệm lắc cổ:

– Thế con thích ai?

Hơi lắc đầu rồi loay hoay tìm hạt đá vừa làm rơi. Bà Nhiệm nói thế ngụ ý gì.

Tại sao Phan bức dọc khi thấy Ninh bên cạnh Hoài. Phan đã bao giờ để ý đến cô đâu, hơn nữa anh có người yêu rồi.

Giọng bà Nhiệm lại vang lên:

Phan sống nội tâm và đang cần người an ủi, cô không đồng trang lứa, có nói chưa chắc nó nghe. Nếu được, Cà Na giúp cô làm cho anh Phan vui trở lại.

An Hoài thành thật:

Con chỉ sợ mình không đủ sức làm việc đó, anh Phan có vẻ khép kín quá.

Bà Nhiệm nhẹ nhàng:

– Con thừa sức mà, cô tin chắc như vậy vì con có một trái tim luôn rộng mở.

An Hoài chớp mi. Lời bà Nhiệm mới ngọt làm sao. Nó khiến cô thấy mình bỗng chốc trở nên quan trọng. Đúng là cô luôn có một trái tim rộng mở. Nhưng như vậy cũng chưa đủ. Quan trọng là Phan kia:

Hình như chưa lần nào có một cuộc chuyện trò chính thức với Hoài. Gặp arth ở đây, hai người chỉ có những câu chào hỏi xã giao. Hoài sẽ an ủi cháu bằng cách nào khi cả hai vẫn còn quá xa lạ?

Bà Nhiệm tha thiết:

– Cố giúp cô nha Cà Na?

An Hoài đáp ứng:

– Vâng! Con sẽ cố ạ!

Một lần nữa hạt đá tròn màu hổ phách trên tay cô lại rơi. xuống sàn nhà. An Hoài lung tung cúi tìm.

Bà Nhiệm xa xôi:

– Viên đá tròn lăn mãi rồi cũng phải ngừng con à! Cô hy vọng con sẽ là thảm rêu êm cho đá kia dừng.

Đầu nặng trĩu, Phan lần ra cửa phòng nhìn xuống tầng dưới. Chỉ có môi An Hoài ngồi ở ghế salon.

Cổ họng khô ran, Phan hỏi:

– Mẹ anh đâu Na?

Đang cắt giấy Hoài giật mình nhìn lên:

Cô Nhiệm ra ngoài rồi, anh cần gì cứ bảo em.

Phan ngập ngừng:

– À không ...

An Hoài nói:

– Cô Nhiệm có nấu sẵn cháo. Để em hâm nóng cho anh ăn nhé?

Phan chép miệng:

– Vâng! Đành làm phiền Na vậy?

Trở về phòng anh nhìn mình trong gương. Râu không cạo, mắt lơ đãng, mặt thất thần, bạc nhợt. Đó là chân dung của một gã bị phụ tình sao? Thật quá tệ!

Anh có đáng làm thế vì một người đã quay lưng với mình không?

Gục đầu vào rôbinê, Phan để mặc nước chảy. Anh ghét bộ dạng tàn tạ của gã đàn ông trong gương. Nó không thích hợp với mẫu người năng động, xem công việc là trên hết như anh. Phan đã đau khổ dày vò bản thân cả tháng nay. Giờ thì chấm dứt rồi. Phương Thùy với Phan giờ chỉ là một cái tên gọi.

Anh đã gạt bỏ hình ảnh cô ra khỏi tâm trí. Điều đó không dễ chút nào khi anh và Thùy đã yêu nhau hơn năm năm dài. Người ta thường nói:

Xa mặt cách lòng. Nếu Thùy đừng đi du học, thì tình yêu của hai người đâu vỡ tan như vậy.

Nhưng xa cách cũng là một thử thách, Thùy không vượt qua được thử thách đó thì còn gì để Phan hối tiếc.

Lấy khăn lau mặt, Phan lại nhìn vào gương và nhếch mép. Đàn bà, con gái trên thế gian này thừa chổ đâu thiếu, rồi Phan sẽ có cô gái khác ngay thôi.

Giọng An Hoài vang lên:

– Em mời anh ăn cháo!

Phan trông chiếc áo thun qua khỏi đầu và rời căn phòng vốn là cõi riêng của mình.

Trên bàn ăn ở góc bếp nhỏ xíu đã có một thố nhỏ cháo bốc khói thơm lừng khiến Phan nuốt nước bọt.

Anh háo hức ngồi xuống bàn vừa ăn vừa thổi như trẻ con. Mẹ anh nấu bát cháo tim, cất rất ngon, lần nào anh ăn cũng phải hai tô. Bữa nay chắc cũng không ngoại lệ. Anh đang đói cơ mà.

Ngồi ở salon. Hoài vẫn chăm chú với công việc. Phan khách sáo như thường ngày vẫn thế:

– Cảm ơn nhé Cà Na.

Hoài chớp mi:

– Vẫn còn một tô trong lò viba. Để em mang ra cho anh.

Phan suýt xoa vì cay:

– Sao em biết là anh ăn hai tô?

Hoài đeo găng tay vào:

– Cô Nhiệm nói ạ!

Bưng tô cháo ra, Hoài nói:

– Cô dặn em bắt anh phải ăn nóng. Phan kêu lên:

– Trời ơi! Anh có cảm mạo gì đâu mà phải ăn nóng cho ra mồ hôi?

Hoài buột miệng:

– Chắc để anh đã rượu.

Phan lừ mắt:

– Rượu ở đâu mà đã?

An Hoài liếc môi nói trở đi:

– Dạ, ở trong chai, trong tủ ...

Phan lầu bầu:

– Em muốn nói anh là hũ hèm à? Hừ! Hoài vuốt tóc:

– Dạ, đâu có ...

Dứt lời cô quay trở ra bàn tiếp tục công việc đang làm dở. Hoài chột tui thân vì bị Phan bắt bẻ bằng giọng hết sức khó chịu.

Cô tưởng mình là ai chứ! Hoài chột nhớ câu nói hôm trước của Thủy:

Đừng tưởng đây là cơ hội ... Phan không ưa dạng mặt dày

An Hoài rất khinh ânhững người trơ trẽn, mặt dày. An Hoài không thích những kẻ cơ hội, cô không muốn mình nhân dịp này để len vào tim Phan như một tên trộm. Vừa rồi cô nhiệt tình quá đâm ra dở. Nhưng cô làm việc này là vì bà Nhiệm mà. Chẳng phải bà đã năn nỉ cô đó sao? Nhưng trông cô có giống những kẻ cơ hội, mặt dày không?

Giọng Phan dịu xuống:

– Lâu nay em đã học được gì ở mẹ anh?

Hoài trở nên dè dặt, cô ngập ngừng:

– Dạ cũng nhiều nhiều ạ.

Phan thắc mắc:

– Nhiều là nhiều cái gì?

An Hoài kể ra một mạch:

– Em học cách vẽ lên đĩa gỗ, làm tranh gỗ, khâu hạt, trang trí ví cầm tay Phan nhân mạnh:

– Lẽ ra em phải là người thiết kế mẫu chứ không phải người đi học việc.

Hoài hơi khựng lại:

– Em nghĩ trước tiên phải học cho thạo việc rồi mới thiết kế mẫu.

Phan cười khẽ:

Thì ra em cũng nhiều tham vọng đó chứ.

An Hoài im lặng. Cô thấy thật khó khi trò chuyện với Phan. Anh thích dồn cô vào đường cùng để xem cô có xuống nước với anh không à? Anh tưởng chỉ mình mình là người tự cao, ngạo mạn thôi sao?

Hoài từ tốn:

– Em thích tự tay mình làm ra một vật nào đó. Một vật dù bé thôi cũng mang lại niềm vui cho người khác chứ em chẳng có tham vọng gì cả.

Phan khiêu khích:

– Té ra anh đã nghĩ sai về em. Mà em có cách gì khiến mẹ anh thích em thế nhỉ?

An Hoài trầm tĩnh:

– Anh nên hỏi xem cô Nhiệm thích em ở điểm nào?

– Anh muốn nghe câu trả lời từ em. Hoài khẽ lắc đầu:

– Em vừa trả lời rồi đó.

Phan hất hàm:

– Với mẹ anh, em có bướng bỉnh thế này không?

– Không! Cô Nhiệm sẽ không hỏi em những câu như vậy.

Hoài mím môi cắt những cánh lan. Cô chợt thấy ghét Phan ghê gớm. Anh đang trút bức dọc vào cô thì phải. Cô có cảm tình với Phan, nhưng cô đâu yêu mù quáng đến mức không biết tự trọng.

Phan bước ra ngoài đối diện với Hoài.

Trên tay anh là ly cà phê đá bà Nhiệm đã pha để sẵn trong tủ lạnh.

– Anh nhìn cô xét nét:

– Anh chàng kia có giúp em design mẫu nào chưa?

– Anh muốn ám chỉ ai?

Phan nhếch mép:

– Gã tài xế chở em tới đây hôm trước ấy.

Hoài điềm tĩnh:

– Anh Ninh không dính dấp gì tới việc làm cò con này của em anh cũng không phải là tài xế.

Phan tỉnh quái:

– Là người yêu à?

Hoài đỏ mặt, cô định nói không nhưng miệng lại nói khác:

– Anh đoán hay thật!

Mặt Phan cau lại:

– Hắn sẽ không mang lại điều gì tốt lành cho em đâu.

An Hoài ngẩng lên nhìn Phan:

– Anh biết gì về anh Ninh mà nói chắc như đinh đóng cột vậy?

Phan uống ngụm cà phê đá lạnh ngắt:

– Biết những gì em không biết.

Hoài thắc mắc:

– Giữa hai người đã có mâu thuẫn à?

– Để dành câu trả lời này cho Ninh.

Anh chỉ thích đưa ra câu hỏi.

An Hoài hất mặt lên:

– Em cũng vậy. Nhưng kính lão đắc thọ. Em nhường ehơ anh quyền câu hỏi đấy.

Phan bật cười:

– Hạo bảo gia đình hấn có truyền thống tếu. Quả thật không sai! Em nhường quyền cho anh à, tếu thật!

An Hoài từng nghe Hạo nói Phan rất kiêu căng, tự đại. Bữa nay cô mới thấy đúng.

Với một con nhóc như Hoài, Phan còn thể hiện mình như vậy nói chi anh đối với những người ngang hàng. Người có tài hay có tật. Tật của Phan là quá kiêu ngạo. Người kiêu ngạo dễ bị tổn thương. Chính vì thế nên Phan mới bị xóc nặng khi bí người yêu chia tay:

Bà Nhiệm đẩy cửa bước vào, miệng cười tươi rói, bà hỏi:

– Con chịu dậy rồi à? Đã ăn uống gì chưa?

Phan trả lời:

– Con ăn hết hai thố cháo, uống hết ly cà phê sữa. Như vậy mẹ bằng lòng chưa?

Bà Nhiệm gật gù:

– Chà! Biết đói biết khát như mọi người là tốt rồi. Tai qua nạn khỏi thì mẹ mừng. Phan cau mày:

– Mẹ cứ nói linh tinh.

Bà Nhiệm tỉnh queo:

– Không phải sao?

Rồi bà lảng đi:

Cà Na giỏi quá, nếu không có con chắc gì anh Phan đã ăn uống được như vậy.

Hoài liếc vội Phan:

– Con chỉ làm đúng như lời cô dặn thôi ạ!

Bà Nhiệm cười cười:

Nhưng người khác cũng làm đúng như thế chưa chắc anh Phan của con đã nếm thử, An Hoài nhột nhột vì cụm từ "Anh Phan của con". Bà Nhiệm ngọt ngào quá làm cô ngại.

Nhìn đồng hồ, Hoài nói:

– Con phải về rồi cô ơi!

Bà Nhiệm hỏi ngay:

– Chiều mai con có ghé không?

– Dạ. Chiều mai con có tiết học. Chắc phải tuần sau con mới tới được.

– Chà ... Công việc sẽ bị dồn, cô mới mang về mấy bịch hạt đá, đẹp lắm một mình cô làm chắc mệt xỉu:

Hoài nhìn bà:

– Con sẽ cố gắng sắp xếp thời gian để tới đây với cô.

Ngần ngừ mấy giây, Hoài nói:

– Thưa cô con về ... Em về anh Phan ời!

Phan cộc lốc:

– Ừ.

Bà Nhiệm đợi Hoài khuất sau cửa mới trách:

– Con không thể ngọt ngào với con bé à?

Phan nhún vai:

– Con là thế. Cộc cằn là bản chất của một đứa trẻ không cha mà.

Bà Nhiệm cười nhạt:

– Đâu phải đứa trẻ không cha nào cũng như con. Mà điều này mẹ có muốn đâu. Một mình mẹ nuôi con lớn, nuôi con ăn học thành tài là đủ mệt mỏi rồi:

Đừng hành hạ mẹ nữa. Phan uống nét phần cà phê còn lại. Anh chợt thấy tức tối, bức bối một cách vô cớ.

Anh sẵn giọng:

– Mẹ có ý đồ gì với con bé Cà Na vậy?

Bà Nhiệm kêu lên:

– Ý đồ gì?

Phan nhún vai:

Đành rằng mẹ quý Cà Na, nhưng cũng chỉ ở mức độ nào thôi. Mẹ là người tính toán, cả trong tình cảm cũng thế, con nghĩ mẹ chỉ lợi dụng con nhỏ.

– Đó là sự trao đổi mà đôi bên cùng có lợi. Muốn tìm một con bé như nó

không phải dễ đâu.

Phan đặt chiếc ly không xuống bàn:

– Con nghĩ đúng phải không? Chẳng có sự trao đổi nào công bằng cả. Vấn đề là ai được lợi nhiều hơn kia.

Bà Nhiệm nhìn Phan:

– Con bé luôn nghĩ mình được lợi vì nó thích con. Được ở cạnh mẹ nghe mẹ nhắc tới con, với nó là hạnh phúc rồi.

Phan lắc đầu:

– Mẹ lại đùa. Na với thằng Ninh đang là một cặp, hôm trước con gặp nó chở con bé tới trước cửa shop rồi với bộ mặt tươi cười, rạng rỡ thấy mà ghét.

– Nhìn vậy chứ không phải vậy đâu con.

– Mới tức thời, con bé đã nhận Ninh là người yêu của nó.

– Và con thấy ghen tức trước hạnh phúc của kẻ khác?

Phan im lặng. Anh căm ghét Ninh nên khó chịu khi thấy nó và Cà Na đứng cạnh nhau. Sự khó chịu đó giờ đây được nhân lên gấp bội vì câu nói cạnh khước của mẹ. Bà không chỉ chạm vào nỗi đau của Phan mà còn để lộ cả niềm riêng của mình. Mẹ anh cũng luôn ghen tức trước hạnh phúc của người khác vì bà không có thứ gọi là xa xỉ trong tình yêu ấy. Ba Phan đã bỏ mẹ con anh để theo một người đàn bà khác lúc anh được mười lăm tuổi. Từ đó đến giờ trái tim mẹ Phan đã tro ra như đá. Bà không yêu được ai và thú vui duy nhất của bà là công việc.

Giọng bà Nhiệm lại vang lên:

– Mẹ cũng thấy ganh tức nếu Ninh và Cà Na là một đôi. Mẹ luôn mong Cà Na sẽ thế chỗ Phương Thùy trong tim con.

Phan xoa cằm:

– Con hiểu ý mẹ. Hiểu đến tận cùng sâu thẳm kia. Với con, không ai có thể

thế chỗ của Phương Thùy, cũng như không gã đàn ông nào đủ sức thế chỗ của ba trong tim mẹ.

Nhìn bà Nhiệm, Phan nói tiếp:

– Con sẽ làm cho Cà Na yêu con, cho dù bây giờ con bé đang yêu Ninh. Mẹ tin con đi.

Bà Nhiệm xa xăm:

Nó sẽ yêu con. Mẹ sẽ chờ xem hồi kết, dù hồi bắt đầu vẫn chưa tới Phan đứng dậy. Anh về phòng mình mở máy vi tính. Email cuối cùng Thùy gửi cho anh vẫn còn trong máy.

Đó là những dòng chia tay lạnh lùng mà Phan không nghĩ dành cho mình:

Chúng ta không hợp nhau. Hãy quên em như em đã quên anh lâu nay. Đừng liên lạc với em nữa. Sẽ không có hồi âm đâu .

Phan xóa tất cả. Người ta hay nói:

Tình yêu không phải trò đùa nhưng nếu đùa được cũng nên đùa để tìm vui và tìm quên.

Phan chống tay dưới cằm. Anh cho phép mình tham gia một trò chơi mới, trong đó anh là người điều khiển vừa chơi mà không sợ bị lật tẩy.

Bỗng dưng Phan hết sức hào hứng. Anh khẽ hát bài. Ru ta ngậm ngùi và mở game chơi trò Red Alert. Một trò chơi thật có khác chơi game trên máy không?

Chắc chắn phải khác rồi. Chơi game người ta có nhiều cơ hội chơi lại từ đầu nếu lỡ bị chết. Còn chơi trò tình yêu thì sao? Người ta cũng có thể yêu lại nhiều lần bằng trái tim giả. Vậy hãy đợi xem Phan sẽ yêu con bé gốc Cà Na như thế nào, rồi thằng Ninh sẽ đau khổ ra sao.

Tất cả chỉ mới trong tưởng tượng nhưng Phan đã thấy mình bị hấp dẫn. Nếu đặt tên cho trò chơi này, Phan sẽ đặt là "Tình thù rục rắng". Nghe cũng kêu đấy chứ!

Tình thù rục rắng. Phan lẩm bẩm rồi nhếch môi. Trò chơi đã có tên và nó sẽ được bắt đầu.

Không Quên Kỷ Niệm

Chương 4

Đặt mở thiệp lên bàn, Bảo Anh nói:

Tao oải lắm rồi, chấm dứt việc làm thiệp ở đây thôi.

An Hoài nhăn nhó:

– Mình tao gánh không xuê đâu. Mà bỏ ngang giữa chừng tao ăn nói làm sao với cô Nhiệm?

Nhún vai, Bảo Anh chua ngoa:

– Chuyện nhỏ! Đâu phải ở thành phố này có mình mà biết làm thiệp. Rồi cô ấy sẽ tìm người làm thiệp khác. Mà tao thấy cũng lạ thật. Lúc nào cũng mở miệng cô Nhiệm ... Nào là sợ cô Nhiệm buồn, lo cô Nhiệm mệt ... bà ấy là mẹ chồng mà chắc?

Hoài đỏ mặt:

– Tầm bậy!

Bảo Anh khoanh tay:

– Mà thích tên Phan đúng không?

Giấu cho lấm vào cũng lòi đuôi. Nè, trong tình yêu dở nhất là làm kẻ thứ ba đó ... con. Hoài yếu ớt:

– Phan và người yêu chia tay rồi.

– Có bị kịch đấy nữa à. Mà không định thể vai chứ?

Tao không định gì hết. Sao mày hỏi giống hỏi cung tao quá.

Bảo Anh hất hàm:

– Mày đã làm gì sai nên mới cho rằng tao hỏi giống hỏi cung. Khai thiệt đi!

Tim mày đang chia hình ảnh ai?

An Hoài nói một mạch:

– Chả ai cả! Nó toàn chứa những mẫu thiệp, những bản vẽ trên đĩa, các thiết kế, xâu chuỗi, vòng tay. Đủ thứ ...

Gật gù, Bảo Anh phán:

– Tao có thể suy ra, tâm trí mày nghiêng hết vào cái shop Kỷ niệm. Mà trong shop Kỷ niệm thì có Phan ... Chắc! Làm nhiều thử vì một người mình thích, mày đang nghĩ tới anh chàng.

An Hoài chớp mi:

– Tao thấy tội nghiệp cho Phan. Cô Nhiệm nói anh ấy đang cần người an ủi ...

Ngập ngừng một lúc, An Hoài nói tiếp:

– Cô ấy ví Phan như viên đá tròn, lăn mãi cũng phải ngừng. Cô Nhiệm hy vọng tao là thảm rêu êm cho đá kia dừng.

Bảo Anh ra dáng cụt non:

– Người ta chết vì những lời có cánh.

Hoài ức lắm, cô gân cổ lên:

– Ông Nguyễn nhà tao là chuyên gia những lời có cánh. Không khéo mày chết trước tao ấy!

Bảo Anh tỉnh bơ:

– Tao với Nguyên khác xa mày với lão. Phan kia. Mày thật ngốc nên mới cam tâm làm tấm thảm rêu. Đá lăn sẽ để lại một vết hằn đó.

Hoài đan hay tay vào nhau:

– Tao chỉ muốn giúp cô Nhiệm.

– Trong tình yêu chả ai giúp được ai.

Cô Nhiệm thừa hiểu điều này mà vẫn nhờ mày.

An Hoài bênh bà Nhiệm:

– Cô ấy có mỗi mình Phan, cô ấy phải làm mọi cách để Phan vui. Tao ủng hộ cô Nhiệm.

– Vậy là rõ rồi. Mày hành động theo con tim. Tao chúc mày thành công.

Im lặng một lát, Anh nói tiếp:

– Anh Nguyên không ưa tay Phan.

– Tao biết. Tính cách của hai người trái ngược nhau hoàn toàn. Hay cà rồn như anh Nguyên chỉ thích hợp với ông Ninh. Một người cả bao giờ tao thấy nghiêm túc.

Bảo Anh liếc Hoài:

– Mày lại ác cảm! Ninh không nghiêm túc ở điểm nào? Dù có thể đi chẳng nữa tao vẫn tin Ninh tốt hơn người ta.

An Hoài nhìn trả lại Anh:

– Hơn ai? Người ta nào?

Anh khịt mũi:

Hơn ai mày biết rồi. Mày thích đàn ông ít lời, mặt lạnh, ra vẻ ta đây mà ...

Mặt lạnh trái tim chắc gì đã nóng. Yêu những gã đó chỉ từ khổ tới lỗ ... Mà sao mày nghĩ anh Ninh không nghiêm túc nhỉ. Đồng ý là Ninh hay đùa nhưng đằng sau những câu đùa để thiên hạ cười ấy Ninh là người khác. Một người cô đơn buồn nhiều hơn vui.

Hoài bửu môi:

– Quanh anh ta tràn ngập con gái đẹp, buồn hồng nổi rồi.

Anh nhún vai:

Mày đã không thích Ninh, tao có nói bao nhiêu cũng bằng thừa.

Đứng lên, con bé uể oải:

– Tao về đây!

Hoài hỏi:

– Mày nhất định không lậm thiệp nữa à?

Báo Anh gật đầu:

– Ồ, tao thấy không hứng thú. Có lẽ vì tao không có động cơ như mày. Ráng một mình với shop Kỷ niệm ấy đi!

An Hoài nhăn nhó:

– Mày làm vậy chết tao rồi. Tao phải nói sao với cô Nhiệm đây?

Anh dài giọng:

– Xí! Mày đâu phải mới lên ba mà không biết nói dối. Nếu không biết mày cứ hỏi anh Nguyên Ánh bày cách cho.

An Hoài âm ức:

– Mày đúng là hại bạn, đồ quý!

Báo Anh thản nhiên:

– Tao giúp mày thì có. Để rồi xem mẹ con cô Nhiệm sẽ thế nào.

Nhỏ Anh về rồi mà Hoài vẫn còn tức.

Cô không hiểu sao con nhỏ trở chứng kỳ cục vậy. Nó thừa biết làm thế này là gây khó cho Hoài mà.

Dạo này thiệp bán rất chạy. Khách du lịch ghé shop thường mua vài ba cái kèm theo những món quà lưu niệm khác. Bởi vậy bao nhiêu thiệp làm ra cũng hết. Không có Bảo Anh phụ, Hoài sẽ mệt đây.

Điện thoại reo, Hoài nhấc máy. Giọng Phan vang lên làm cô ngây người:

– Em đang làm gì vậy Na?

Hoài ấp úng:

– Em ... em ...

Không đợi cô nói tròn câu. Phan cắt ngang:

– Anh buồn quá ... Na à!

Hoài nhắm mắt lại:

– Vâng! Em biết.

– Anh đang ở quán Dòng thời gian. Em đến đó với anh được không?

An Hoài liếm môi:

Đề em xin phép mẹ đã.

– Anh không muốn phiền tới người lớn. Vậy em cứ mặc anh, thôi nhé!

– Khoan ... đã ... Em sẽ đến.

– Ừ! Anh chờ đấy. Nhanh nhé!

Gác máy Hoài đi tđi đi lui trong phòng. Những gì vừa xảy ra bất ngờ đến lúc cô tưởng mình đang mơ.

Một cuộc hò hẹn không báo trước và Hoài không thể cưỡng lại được lòng mình.

Vội vội vàng vàng, cô mở to cửa tủ để tìm cái áo đẹp nhất của mình. Đó là chiếc sơ mi màu côm non dài tay có đính những đún bèo nhỏ trước ngực. Trông cô sẽ rất ngoan hiền với màu côm non này.

Nhìn mình trong gương, Hoài chớp mi, cô phải điệu một chút vì Phan theo như lời bà Nhiệm kể thì rất thích đẹp. Anh sẽ chờ cô mất nếu Hoài không tự chăm chút mình khi lần đầu hò hẹn. Nhưng điệu bằng cách nào đây vì cô không biết sử dụng son phấn cũng như không hề sắm sửa son phấn.

Loay hoay mãi, Hoài mới ưng ý với chiếc kẹp hình lá có đính những hạt đá lấp lánh cài một bên tóc. Cô vốn cù lần và không biết đua đòi ăn diện, bây giờ có muốn diện hơn cũng không có son phấn, trang sức để diện:

Khóa cổng nhà, Hoài chạy xe tới quán Dòng thời gian. Cũng may cô biết quán cà phê ca nhạc này, bằng không chắc phải chạy loanh quanh tìm rồi.

Từ hôm trò chuyện với Phan trong shop Kỷ niệm tới nay. Hoài hầu như không gặp lại anh nữa nhưng cô luôn luôn được cập nhật những thông tin về Phan. Lúc nào bà Nhiệm cũng tỉ tê về cậu con trai cưng. Qua cách nói đầy ẩn dụ của bà, Hoài mơ hồ một điều:

Phan thích cô song còn ngại mới chia tay một mối tình, với lại Phan ngại vì Hoài đã có bạn trai ... Cho dù Hoài từng nói với bà Nhiệm, Ninh không phải là bạn trai của mình, song Phan vẫn không tin như thế.

Bất giác Hoài tủm tỉm cười. Cứ để Phan hư hư, thật thật về quan hệ của cô và Ninh mà hay. Hoài muốn quanh mình có một lớp sương khói mơ hồ. Phan muốn đến với cô phải vượt qua lập mơ hồ lằng đằng ấy. Cứ như vậy Hoài mãi không mặc cảm mình là kẻ thứ ba đáng thương, là một kẻ thế vai tội nghiệp. Cô phải tự trọng khi yêu. Nhất định là thế.

Tới nơi, Hoài gọi xe rồi lơ ngơ bước vào khoảng sân nhỏ xanh cây lá. Cô chợt giật mình ngộ nhỡ không có Phan ở đây thì sao?

Nhưng thực tế đã trả lời cô. Tim An Hoài đập thành thịch khi Phan bước ra với nụ cười hiem hoi trên môi. Phan cười trông thật đẹp, vậy mà ... Chắc chị Phương Thùy từng cướp mất nụ cười của anh. May sau, nụ cười ấy cũng đã trở lại.

Lúc Hoài còn suy nghĩ vẩn vơ, Phan đã bảo:

– Anh chỉ sợ Cà Na không tới.

Cô chớp mi:

– Em đã hứa rồi mà.

Phan nhìn cô môi nhếch lên:

– Lời thề người ta còn quên huống hồ lời hứa vội vã.

An Hoài nhói lên vì câu nói của Phan, nhưng cô vẫn lặng lẽ bước theo anh.

Phan kéo ghế cho Hoài. Cô ngồi đối diện với anh, trên bàn đã có ly cà phê uống dở dang.

Phan hỏi ngay:

– Em từng đến đây à?

– Vâng! Nhưng sao anh biết?

– Ánh mắt em không có vẻ gì xa lạ.

– Chắc ,em đã vào đây với anh ta?

An Hoài từ tốn:

– Em vào với bạn. Đây là quán gần như dành cho sinh viên.

– Thì ra là vậy! Anh qua thời sinh viên nhiều năm rồi, giờ đụng quán nào đại quán đó thôi à! Em uống gì?

Hoài nói ngay:

– Nước cam!

– Đơn giản thế!

– Em không quen uống những món lạ.

Phan bắt bẻ:

– Dù là đi cùng người quen?

An Hoài lảng đi:

– Đây là câu hỏi thứ mấy của anh rồi nhỉ? Em không ngờ anh thích hỏi như vậy!

Phan không nao núng. Anh tiếp tục:

– Trên đường tới đây, em nghĩ gì?

– Nghĩ tới bộ dạng buồn của anh rồi lo không biết anh đang buồn tới cấp mấy.

Ai ngờ em gặp anh với nụ cười trên môi. Em có nên gọi hiện tượng này là “trong héo ngoài tươi” không Phan nhếch môi:

– Trong héo ngoài tươi à? Em ví von hay nhỉ!

An Hoài thật tình:

– Em nghe một người quen nói, thấy hay hay nên bắt chước.. Phan nhún vai:

Đừng lấy cái của người khác ghép vào anh. Trên đời này chẳng người nào giống người nào đâu.

An Hoài cụt hứng:

– Em biết rồi!

Phan nghiêng mình về phía Hoài:

– Giận anh à?

Hoài lắc đầu:

– Đâu có! Em đang tự hỏi anh đang buồn chuyện gì?

Phan lơ lửng:

– Buồn chỉ là cái cớ. Anh thích ngồi quán với Hoài nhưng tìm hoài không có lý do đành nói dối.

An Hoài thấy lo. Cô không hiểu Phan muốn gì ở mình. Cô dò dẫm:

– Thật ra em cũng bận lắm nên chiều nay không sang phụ cô Nhiệm được.

Phan ngắt lời Hoài:

– Nhưng em đã không nỡ để anh một mình, anh cảm ơn em.

– An Hoài đợi người phục vụ đi rồi mới hỏi:

– Thật ra anh cần cái gì ở em? Thú thật em không thích thể vai đâu nhé.

Phan nhìn vào mắt Hoài:

– Anh cũng vậy! Anh cần một luồng gió mới thổi tan những buồn xưa. Em chính là luồng gió thanh xuân đó. Hãy giúp anh xóa sạch ký ức về một mối tình đã cũ.

Hoài bối rối:

– Em giúp anh bằng cách nào đây?

Phan hạ giọng:

Bằng cách như bây giờ. Nói chuyện với em thú vị lắm chứ. Thì ra Cà Na ngày nào đã lớn rồi, đã ra dáng thiếu nữ lắm rồi.

An Hoài phật ý:

– Bây giờ anh mới nhận ra điều đó à?

Phan gật đầu:

– Lâu nay khi nghĩ tới em, anh liên tưởng tới một con bé ròm rỏi, lổc chốc như con trai, tóc ngắn cùn cốn ra đường toàn để đầu trần.

– Người ta tệ dữ vậy sao?

Phan ngạo nghễ:

Tệ nên đã không lọt vào mắt anh.

Nhưng bây giờ khác rồi ... Anh đã nghĩ lại ... Giọng trầm hẳn xuống, mắt nồng ấm khác hẳn thường ngày, Phan nói:

Cám ơn cuộc đời đã để dành em cho anh. Thật không ngờ đi đông đi dài bao nhiêu quanh co, khúc khuỷu rồi anh lại tìm thấy em, người anh đã gặp từ lâu.

An Hoài ngọ nguậy trong ghế. Cô nghĩ tốt hơn hết là im lặng để Phan nói.

Lời của anh cũng là những lời có cánh, nó khiến tâm trí cô bay bổng dù cô vẫn nhớ Bảo Anh từng nói Người ta chết vì những lời có cánh".

Phan chợt hỏi:

– Sao Na im lặng thế?

Hoài trả lời:

– Em suy nghĩ về những gì vừa nghe.

– Thế em nghĩ sao?

An Hoài thật tình:

– Em nghĩ anh không khô khan, lạnh lùng như em tưởng. Đã có một thời em rất sợ anh.

– Tại sao?

– Nhìn anh thấy khó đăm đăm, em sợ chứ sao!

Phan tỏ vẻ thích thú:

– Ai cũng bảo anh có uy.

An Hoài hỏi:

– Và anh thích như vậy?

Phan lắc đầu:

– Anh không thích, tin không?

Hoài chớp mi. Cô không tin lời vừa rồi của Phan. Câu trả lời đó đâu giống tính cách của anh. Nhưng Hoài vẫn cho qua. Cô nghĩ anh có thể nói chi để cô vui lòng.

Hai người chợt rơi vào im lặng. Hoài nghe nhạc trong quán như da diết hơn:

Rồi mai tôi đưa em xa kỷ niệm. Xin lời cuối không dối gian ... Giọng Phan vang lên:

– Nếu Ninh gặp chúng ta ngồi ở đây, em sẽ thế nào?

An Hoài nhún vai:

– Em chỉ bối rối một chút vì bất ngờ.

– Còn anh, anh sẽ thế nào?

Phan khoanh tay trước ngực:

– Anh sẽ mời Ninh cùng ngồi cho vui.

Hoài gật gù:

Chắc chắn Ninh sẽ ngồi cùng cho vui rồi.

Phan cười rất khẽ:

– Em tin thế à? Hấn dám sao?

– Vâng, vì anh ấy thừa tự tin và có kinh nghiệm giao tiếp với nhiều tầng lớp.

– Anh hiểu! Hấn giống mẹ ở tính đăi bôi, môi mép nên ai hấn lại không quen.

An Hoài ngờ ngàng nhìn Phan. Giọng anh mới ác ý làm sao! Cô thắc mắc:

– Anh biết cả mẹ của Ninh à?

Phan nhếch mép:

– Anh không biết bà ta mới là kỳ. Còn tại sao anh biết em đi mà hỏi hấn.

Hoài phản ứng:

– Em đâu tò mò dữ vậy. Em chỉ khó chịu khi đứng vào thế ở giữa hai người không thích nhau. Hai anh đều là bạn của hai anh em.

Phan bắt đầu câu nói của Hoài:

– Ninh nói với em là ... nó ghét anh hả?

An Hoài lắc đầu:

– Không! ảnh chưa một lần nào nói về anh. Nhưng em cảm nhận được điều đó qua thái độ của hai người.

Phan ngã người vào lưng ghế:

– Sao nó lại là bạn của Nguyên khi anh đã là bạn của Hạo nhỉ? Nó cố tình làm thế ả? Thật đáng ghét!

Hoài bỗng khó chịu, cô xẵng giọng:

– Chỉ là sự ngẫu nhiên thôi. Em quen Ninh trước khi ảnh là bạn anh Nguyên.

Hơi nheo mắt một tí nhìn Hoài, Phan thắc mắc:

- Làm sao em có thể quen một gã lông bông như Ninh nhỉ?
- Ninh đâu có lông bông?
- Một kẻ không nghề nghiệp dằng hoàng, không phải lông bông thì là gì?

Một kẻ luôn bám đuôi con gái.

An Hoài ngắt lời Phan:

- Đó là công việc của Ninh.

Phan mỉa mai:

- Một công việc mà một người đàn ông chân chính không ai làm.

An Hoài biết Phan ghét Ninh nhưng nghe Phan cao giọng hạ thấp Ninh, cô chợt thấy mình có bốn phận bên vực cho anh.

Chính cô đã khoe mình quen Ninh trước khi anh là bạn của anh Nguyễn, Phan dè bủ chê bai Ninh có khác nào anh cũng chê bai Hoài.

Giọng Phan lại hả hê vang lên:

- Anh không nhận định sai về Ninh đâu. Em phải biết chọn người để giao thiệp, quen người lãng nhãng, phức tạp qua chỉ chuốc họa vào thân.

Hoài cố bình thản:

Cảm ơn anh đã nhắc nhở, nhưng Ninh cũng là bạn anh Nguyễn. Anh em em ai cũng biết chọn bạn mà chơi. Với em, anh và Ninh đều tốt như nhau.

Phan kêu lên phân nộ:

- Không thể như vậy được. Anh ghét mọi sự đánh đồng. Em phải hiểu điều đó. An Hoài nhìn Phan trân trối. Cô ngạc nhiên hết sức về tính cách của anh. Bà Nhiệm chỉ có anh là con tral duy nhất nên bao nhiêu tình thương bà dồn

hết cho con. Bà vừa là mẹ vừa là cha nuôi nấng, dạy bảo Phan. Điểm yếu của phụ nữ là dễ mềm lòng, bà Nhiệm cũng thế. Bà rất chiều Phan. Qua những chuyện bà kể.

Hoài đã mạnh nha nhận ra Phan là ông vua con trong ngôi nhà chỉ có hai người.

Anh quen ra lệnh và điều khiển mẹ mình. Tội nghiệp, cô Nhiệm thương con quá đâm la mù quáng. An Hoài nghe mãi những điều về Phan nên dửng như cô bị nhiễm ít nhiều sự mù quáng của bà Nhiệm.

Bởi vậy với Hoài, Phan luôn bao bọc bởi một lớp hào quang. Cô từng bị lóa mắt và dễ dàng tôn anh lên ngôi thần tượng, một thần tượng cô chỉ dám ngắm từ xa. Cô chỉ được nghe kể bằng những lời tràn đầy yêu thương của bà mẹ.

Giờ đây Hoài đang tiếp cận thần tượng, đang được nghe chính anh nói và lòng cô đang vỡ ra chút gì như thất vọng. Lẽ nào thần tượng là nhân vật chỉ để ngắm nhìn từ xa?

An Hoài uống nước cho bớt căng thẳng. Ngay lúc đó cô nghe Mai Duyên gọi mình. Ngẩng lên cô đã thấy Duyên sát bên. Con bé cười tươi đến mức Hoài phải ganh tỵ. Mai Duyên không đi một mình, điều đó là dĩ nhiên vì Mai Duyên luôn vào quán với một cái đuôi cơ mà. Chuyện đáng nói là cái đuôi của con nhỏ là ai kia. An Hoài nuột nườn bọt vì cái nhìn đầy ẩn ý rất khó chịu của người đi với Duyên. Anh ta thật đáng nguyên rủa khi xuất hiện vào lúc này.

Giọng Ninh giễu cợt:

– Chào Cà Na! Em đã dời cái shop Kỷ niệm vào cái quán này rồi à?

Hoài gượng cười, cô không biết nói sao trước những lời của Ninh, trước cái nhếch mép khinh khỉnh của Phan.

Mai Duyên không giấu được sự ngạc nhiên:

– Ủa! Anh ... anh ...

Ninh cắt ngang lời Duyên:

– À, anh đùa ấy mà.

Môi vẫn nở nụ cười quyến rũ, Ninh nói:

Không làm phiền hai người nữa. Bọn tôi cũng cần chút riêng tư quý giá.

Rồi Ninh ôm eo dìu Mai Duyên đi tình như trong phim trước mắt Hoài.

Ninh đúng là giả dối. Vậy mà mỗi lần Hoài nhắc đến Duyên, anh ra vờ hững hờ, không quan tâm. Hoài không ghen với Mai Duyên nhưng cô vẫn thấy hẫng, hẫng đến mức cô ngồi lặng thính trên ghế. Hừ! Lẽ ra vừa rồi cô không nên bên Ninh.

Giọng Phan vang lên cắt ngang suy nghĩ của Hoài:

– Em sao vậy Na? Vẫn còn có anh đây mà. Anh nghĩ em chỉ cần bối rối một chút vì bất ngờ, chứ. đừng ngồi sưng ra như vậy khiến anh lo.

An Hoài so vai:

– Có gì đâu anh phải lo. Đi cùng với Ninh là bạn em. Con bé là người mẫu để anh Ninh chụp hình quảng cáo.

Nhìn cách hai người cặp kè đủ biết họ quan hệ với nhau ra sao rồi, em không cần bào chữa cho Ninh nữa. Anh hiểu rõ con người đó mà.

An Hoài im lặng. Cô chợt thấy rã rời, mệt mỏi. Cô không muốn ngồi ở đây thêm giây phút nào nữa. Trái tim nhiều tự ái của cô bị tổn thương vì cả hai gã đàn ông này. Một người cần cô lấp vào chỗ trống tình để đỡ buồn. Một người lại than cô đơn nhưng chẳng mấy khi thiếu con gái xung quanh.

Anh Hạo thật đúng khi cảnh báo với Hoài ra đường phải cẩn thận lũ sói. Cô có thể xem Ninh như sói, cần đề phòng hơn nữa đối với anh ta. Còn Phan thì sao? Anh cũng là sói à? Chắc là không, yì anh vừa bị tình phụ. Một con sói thật sự phải luôn là kẻ chiến thắng. Phan bại trên tình trường, anh không thể là sói.

Anh là người đang cần cô an ủi, dù anh luôn ngạo mạn, thích nói về bản thân với sự tự cao, kiêu hãnh, song Phan vẫn chân thật hơn Ninh, e không phải

nghĩ tới anh ta dù bất cứ vì lý do gì.

Phan tỏ vẻ quan tâm:

– Em không buồn chứ Na?

An Hoài mỉm cười, nụ cười khá gượng:

– Dạ không! Em chưa, bao giờ buồn vì Ninh.

Phan thở phào nhẹ nhõm:

– Vậy thì tốt! Giờ mình về được rồi.

Như một người máy, Hoài bật dậy. Cô để mặc Phan nắm tay mình. Lẽ ra sự va chạm đầu tiên này sẽ khiến Hoài bồi hồi xúc động.

Nhưng chẳng hiểu sao cô thấy gai cả người khi nhớ tới hành động thân mật quá trớn của Ninh với Mai Duyên. Cô không muốn là hình ảnh lặp lại trong mắt Ninh. Nếu được phép, cô sẽ nói:

Trông anh mới đầu giả làm saó Nhưng Hoài không thể nào mở miệng được như thế với Ninh, bởi vậy cô đành đi cạnh Phan cùng nỗi ám ức to đùng.

Phan rủ rê:

– Hay là tới nhà anh? Mẹ anh sẽ rất vui khi thấy mình đi cùng.

An Hoài đắn đo vài giây rồi gật đầu.

Giờ này về nhà cũng một mình, tốt hơn nên ở cạnh bà Nhiệm để nghe bà thủ thỉ đủ thứ chuyện trên đời, trong đó chắc chắn có những chuyện của Phan. Chẳng phải Hoài rất thích nghe kể về Phan lắm sao?

Giờ đây cánh cửa dẫn vào tim Phan đang trong tầm tay An Hoài, cô còn chờ gì mà không rung mở.

Không Quên Kỷ Niệm

Chương 5

Ninh im lặng kiên nhẫn nghe ông Trung nói. Lâu lắm rồi bố con anh mới gặp nhau và cùng trò chuyện. Chuyện giữa hai người đàn ông xem ra không khan, căng thẳng quá.

Ông Trung vung tay:

– Tóm lại, con chơi từng ấy năm đã đủ rồi. Ba muốn con phải có trách nhiệm với bản thân, với những thứ con được thừa kế. Bắt đầu tháng sau con về làm ở chỗ ba. Dù ba chỉ còn là cổ đông trong công ty trước kia ba từng là giám đốc, ba vẫn mong con kế tục sự nghiệp ba từng bỏ mồ hôi xương máu xây dựng nên. Ba rất buồn khi công ty của mình giờ thuộc quyền điều hành của người khác chứ không phải của con mình.

Ninh nói ngay:

– Nhưng con lại không thích hợp với công việc đó.

Ông Trung khó chịu:

– Con đã biết đó là việc gì đâu.

Con không cần biết. Con tự do quen rồi nên không muốn bị ép vào bất kỳ khuôn phép nào. Con thích công việc đang làm.

Ông Trung ngắt lời Ninh:

– Đừng lạm dụng hai chữ tự do. Khi tự do cũng phải có giới hạn. Cái con đang làm mà gọi là công việc sao? Hừ! Còn thua một gã chụp ảnh dạo ngon công viên.

Ninh ngang ngạnh:

– Chụp ảnh dạo có gì xấu?

Không xấu, nhưng tương lai con sẽ về đâu. Tới bây giờ ba mới nghĩ tới tương lai của con là muộn rồi. Con không muốn ai định đoạt cuộc đời mình

hết.

Ông Trung khựng lại. Ông bung ly bia lên uống, giọng trầm xuống:

Ba không định đoạt cuộc đời con. Ba chỉ nhắc con đừng hoang phí thời gian và tuổi trẻ. Những thứ đó qua rồi không trở lại đâu.

Ba đã già, ba muốn thấy con kế tục sự nghiệp ba đã tạo dựng hơn nửa đời người.

Ninh cười nhạt:

– Đó là trách nhiệm con phải nhận à?

Con rất khác ba, sự nghiệp không phải quan. Ông Trung giận dữ.

Ba phải nói sao con mới hiểu đây. Đàn ông mà không có sự nghiệp là đồ vứt đi.

Rồi ông xuống nước:

Ba năn nỉ con đó, phải vì bản thân mình đó không còn sức để sống nhìn con lông bông Ninh nhìn vào ly bia để tránh ánh mắt của ba mình. Anh đã viện đủ lý do để không gặp ông, nhưng bữa nay thì đã hết cách. Ông tới tận nhà, lôi anh vào quán, lên giọng rao giảng rồi bây giờ xuống nước năn nỉ.

Nhìn mái tóc trắng phơ của ông, tim Ninh nhoi nhoi Ông chịu nhận mình không còn sức nữa nghĩa là ông đang có vấn đề. Ninh buột miệng:

– Ba không được khỏe à?

Ông Trung gượng gạo:

– Không phải! Ba không còn minh mẫn, linh hoạt như xưa nữa. Tuổi già đã chống lại ba, thế giới luôn chuyển dịch, trong khi ba dậm chân một chỗ. Ngoài con ra ba có thể giao sự nghiệp được tạo thành bằng mồ hôi nước mắt, được đánh đổi bằng hạnh phúc cả đời cho ai chú. Tất cả là của con, hiểu chưa?

Ninh chạnh lòng khi nghe ông nhắc tới từ hạnh phúc. Ông đã đánh đổi hạnh

phúc lấy sự nghiệp, bây giờ ông đi năn nỉ con mình hãy nhận sự nghiệp đã đánh đổi. Đúng là một bi kịch, trong vở kịch đó, Ninh là một nhân vật đáng thương.

Giọng ông Trung vang lên:

– Ba ân hận mãi khi nhớ tới thời con bỏ nhà đi Ba muốn bây giờ con về sống với ba. Nhà cửa, tiện nghi, xe cộ đầy đủ, con toàn quyền sử dụng:

Ninh từ chối ngay:

– Con quen một mình rồi. Về ở chung ba lại không chịu nổi những thói hư tật xấu của con. Con sợ lập lại bi kịch cũ lắm.

Ông Trung buồn bã:

– Thật khổ, làm như ba lấy của cải ra dụ dỗ con không bằng. Thôi thì con cứ sống tùy thích, ba không ép, không nài nỉ nữa.

Ninh im lặng. Một lát sau anh nói:

– Con sẽ suy nghĩ và trả lời ba sau.

Vậy cũng được. Đứng để ba phải thất vọng.

Ninh đưa ông ra xe. Anh thờ dài nhìn xe lăn bánh. Anh tin ông đang có vấn đề về sức khỏe, nếu không một người mạnh mẽ, độc đoán đến mức nhẫn tâm như ông dễ gì xuống nước với con trai.

Di động reo. Ninh nhìn màn hình. Số của Nguyên.

Anh áp máy vào tai nghe giọng Nguyên là lạ:

– Rảnh không, vào quán với tao. Đang rầu thú vị ruột đây.

Ninh buột miệng:

Ba Tài.

– Ờ! Tao đến ngay.

Ninh vào bãi lấy xe rồi phóng tới quán Ba Tài. Nguyên không phải mẫu người thích rủ người khác vào quán. Chẳng biết bữa nay cậu ta buồn chuyện gì nữa.

Chẳng phải tìm kiếm lâu lắc, Ninh thấy Nguyên ngồi một mình với gương mặt sầu đời thật thảm. Ninh ngồi xuống. Nguyên đẩy về phía anh một lon bia:

– Uống đi!

Ninh từ tốn.

Nhưng vì lý do gì mới được chứ Nguyên cười khẩy:

– Buồn đời thì uống. Nếu là bạn tốt, mày cùng say với tao chớ đừng hỏi lời thôi mệt lắm.

Ninh bật nắp lon:

Tao cũng vừa uống mấy chai.

– Với ai?

Với ba tao.

Nguyên bóp chặt lon bia đã vơi một nửa:

– Hạnh phúc nhỉ! Cha con uống với nhau còn gì vui bằng.

Ninh chua chát:

– Ừ. Vui, vui lắm!

Dứt lời anh ngửa mặt uống một hơi dài.

Cái lẩu dê trên bàn sôi sùng sục chẳng làm Ninh quan tâm. Nguyên làm sao biết anh cũng đang chán mượn rượu giải sầu, Nguyên làm sao biết Ninh và ba mình là hai thái cực đối nghịch. Giọng Nguyên vang lên với chút tò mò:

– Hình như tao chưa bao giờ nghe mày nói tới gia đình ngoài việc tao biết mày sống một mình vì muốn tự do.

Ninh hờ hững:

– Tao không có gia đình nên biết nói gì bây giờ. Tới nhà mày mới vài lần thôi nhưng thật sự ganh tị trước sự ấm êm hạnh phúc.

Nguyên bật cười:

Đó chỉ là ảo ảnh. Tao đang muốn say vì nó đây.

– Đã xảy ra chuyện gì cho mày ... và cho Cà Na nữa.

Nguyên múc vào chén cho Ninh mấy miếng củ sen:

– Ăn dần bụng đi rồi hãy uống.

Ninh nói:

– Tao không thấy đói. Tao thích uống hơn. Uống và đừng nghĩ ngợi gì sất mày sẽ vĩnh biệt buồn.

Nguyên nhìn Ninh:

– Nhắm chừng suy nghĩ được không khi ba mẹ tao tới gần tuổi này rồi lại đòi ly dị?

Ninh thản nhiên:

– Tuổi nào lại không đòi ly dị được. Tự do muôn năm mà. Không thể sông cùng nhau nữa thì giải phóng cho nhau.

Nguyên đỏ bừng mặt:

– Còn con cái thì thế nào? Chúng đâu cần sự giải phóng cho nhau đó.

Ninh kêu lên:

– Trời ạ! Ba anh em mày có phải trẻ mẫu giáo đâu mà phải kè kè cha một

bên mẹ một bên. Ba mẹ tao li dị lúc tao mới bảy tuổi, tao có làm sao đâu.
Chuyện gì rồi cũng sẽ qua.

Mày đừng suy nghĩ nhiều quá.

Nguyên gật tay lên không:

Thà bọn tao là trẻ mẫu giáo, tao cũng sẽ không làm sao như mày hiện giờ.

Ninh ngáp ngừng:

Cả Na sẽ tìm an ủi từ ai Na có vẻ thân với Phan bạn ông Hạo.

Nguyên cười nhạt:

– Thân gì với thằng cha đó. Sao mày nghĩ như vậy? Mày biết Phan à?

Ninh gật đầu:

– Ừ! Một mối quan hệ không mong mà có. Cách đây rất nhiều năm tao và Phan đã nện nhau một trận ra trò.

– Vì con gái à?

Ninh cười khẽ:

– Vì đàn bà thì chính xác hơn.

– Chà! Mày cũng ghê nhỉ. Chưa ráo nước đầu đã thành quỷ.

Tộp một ngum bìa, Ninh xa xôi:

– Hồi đó tao khoảng mười ba tuổi, còn lão Phạm trạc mười lăm.

– Còn tuổi đeo khăn quàng .đỏ. Mày có lộn hông vậy. Người đàn bà nào ghê
gớm đến mức khiến hai thằng nhóc lao vào nhau thế Ninh đừng định trả lời:

– Là mẹ tao chứ ai.

Rồi để Nguyên khỏi thắc mắc tiếp, Ninh Mẹ tao lấy chồng lúc mới hai mươi

tuổi.

Nghĩa là trạc tuổi Cà Na bây giờ. Tuổi đó lấy chồng là hơi sớm, nếu không muốn nói là quá trẻ so với ba tao lúc ấy đã bốn chín năm mươi tuổi.

Nguyên gật gù:

– Một khoảng cách chênh lệch về tuổi tác đáng kể. Chắc đó là nguyên nhân dẫn đến việc ông bà li dị?

Ninh trầm giọng:

– Mẹ tao vốn là con gái nhà nghèo, đẹp và biết chịu thương chịu khó, bà lấy chồng qua mai mối nên làm sao biết ba tao là một người cực kỳ khó tính. Với ông chỉ có sự nghiệp, vợ chỉ là con hầu, là nô lệ. Ông đối xử với người vợ trẻ rất cay nghiệt nhưng mẹ tao vẫn cố chịu đựng. Tao nhớ năm lên bảy tuổi, bà ngoại tao bệnh nặng, mẹ xin về để được chăm sóc bà những ngày cuối đời, nhưng ba tao nhất định không cho.

Uống một ngụm bia, Ninh kể tiếp:

– Tao còn nhớ lần đó mẹ tao khóc nhiều lắm, sáng hôm sau bà lặng lẽ mang tao về nhà ngoại, được mấy bữa bà ngoại mất. Mẹ đưa tao ra Bình Dương ở, kể từ đấy bà không bao giờ quay trở lại nhà ba tao nữa.

Nguyên thắc mắc:

– Một người như ba mày mà để yên chuyện này sao?

Ninh nhếch môi:

– Ông cũng nổi khùng nổi điên lên chứ, nhưng vốn cao ngạo, ông đã đồng ý ly dị khi mẹ tao đưa đơn. Tao ở với mẹ, bà trẻ lại đẹp nên dù một con vẫn nhiều người đeo đuổi, trong số họ có cả ba Phan, lúc đó ông ta là chủ lò gốm nơi mẹ tao làm công nhân.

– Tao bắt đầu hiểu rồi.

Ninh trầm ngâm:

– Mẹ tao đâm đầu vào chỗ khó khi yêu một người đã có gia đình. Năm ấy tao mười ba tuổi nghĩa là mẹ tao đã ở vậy được sáu năm.

Ở tuổi đó tao thừa nhận cảm để xấu hổ với bao nhiêu lời ông tiêng ve về mẹ mình, nhưng tao biết làm gì đây. Đúng như nhạc Trịnh Công Sơn:

Tình yêu như trái pháo, con tim mù lòa".

Ông Hội, là ba Phan cũng rất yêu mẹ tao. Ông ấy về ly dị vợ để được cưới bà. Phan đâu có chịu, hấn đến nhà lăng mạ mẹ tao.

– Rồi mày vào lão ta choảng nhau chứ gì?

Ninh lim dim:

Đó là lần đầu tiên trong đời tao đánh lộn, tao cũng có ưa gì ông bố của Phan đâu. Nên vừa đánh nhau tao vừa chửi ông ta.

Kết quả tao vẫn còn một cái sẹo trên đầu vì bị Phan xô vào cạnh bàn. Sau trận ác chiến ấy tụi tao đã thành kẻ thù ở nghĩa nào đó cho tới bây giờ. Còn ba hấn vẫn ly dị được vợ và cưới mẹ tao. Hai người xem ra sống hạnh phúc cho tới bây giờ.

Nguyên thở hắt ra:

Cuộc li dị nào cũng có cái giá của nó:

Ba tao cương quyết lắm, chỉ tội, mẹ tao khó vượt qua cú sốc quá đột ngột này.

– Sao lại là đột ngột:

– Vì ba tao là người khó giấu. Tối phút chín mươi ông mới nói quyết định của mình, mẹ tao vô phương chống đỡ.

Ninh thắc mắc:

– Ở nhà không ai biết ông có mối quan hệ khác sao?

– Không! Vì ba tao sống khá nghiêm túc, tỉnh thoã mới có vài cuộc nhậu

với bạn bè và chưa khi nào vắng nhà vào ban đêm. Trước đây mẹ tao rất tin tưởng ông. Chuyện chỉ mới vài ba tháng nay, ông sa đà, giờ giấc đi về có hơi lung tung khiến mẹ tao nghi ngờ. Bà chỉ mới nghi ngờ chút ít thôi. Có một lần ai đó điện thoại tới gặp Cà Na. Họ cho biết địa điểm ba tao và cô nhân tình hò hẹn, Cà Na bảo tao tới chỗ đó xem hư thật thế nào thì thấy đúng. Ba tao ngồi với một cô làm chung cơ quan trong giờ ăn trưa, thái độ thân mật lắm. Tao về nói dối mọi người nhưng rồi mẹ tao cũng biết. Thế là hai người làm chung, ngày nào không gặp nhau, ở gần nhau suốt tám giờ vàng ngọc. Cô ấy vừa goá chồng, không có con, còn trẻ lại ngọt ngào ba tao cứng tới đâu cũng đổ vì lửa gần rom.

Nguyên thở than:

– Mẹ tao đâu chịu ly dị, bà dọa sẽ vào cơ quan làm ầm lên. Nhà tao dạo này y như địa ngục, nặng nề lắm, u ám lắm. Cuộc chiến này không biết kéo dài tới chừng nào đây. Mệt!

Nâng lon bia lên, Nguyên bảo:

– Uống cho những cuộc ly dị mày!

– Ninh chạm lon với Nguyên nhưng tâm trí anh cứ miên man tới Hoài.

Nguyên là đàn ông còn như thế, nói chi đến một con nhóc như Hoài.

Cô bé quen sống trong một gia đình êm ấm hạnh phúc, bây giờ phải đối diện với thực tế khác hẳn, nỗi đau sẽ nhân lên gấp mấy lần với Cà Na đây.

Nguyên trối giọng tò mò:

– Sao tao không thấy bác gái và ông chồng ở nhà mày.

Ninh nhìn lon bia:

Tao sống một mình từ lâu rồi. Sau khi mẹ tao đi bước nữa với ba Phan, tao bỏ đi bụi Nguyên thảo thốt:

– Có vụ này nữa hả? Vậy mà mày nói mày không làm sao.

Hồi đó mới mười ba tuổi, tao còn quá dại khờ, quá nông cạn nên mới bỏ đi.

– Rồi mày đi đâu?

Ninh nhỏ nhẹ:

– Tao theo người đi đãi vàng.

Nguyên kêu:

– Trời! Tao thật không dám tin công tử như mày đã từng làm phu đào vàng.

Mày đã đào mấy ký vàng rồi?

Ninh xĩa xoi:

– Vàng cũng như cát, nó dễ lọt qua kẽ tay mình lắm. Mày nghĩ thằng nhóc mười ba tuổi làm được gì ở nơi sức mạnh là luật đó?

Hừ! Tao chỉ phụ bếp nấu nước, nấu cơm thôi. Mày không tưởng tượng nổi đâu, ở đó là một thế giới hoàn toàn khác. Vậy mà tao sống cả năm ở chốn địa ngục trần ai đó với những hạt bụi vàng chỉ có trong mơ trên một bãi đại vàng lậu. Một lần nữa công an bỏ rập, tao bị bắt đưa tới trung tâm giáo dục trẻ vị thành niên ở đâu được mấy tháng, ba tao mới hay để lãnh về nhà.

Ninh uống nốt phần bia còn lại trong lon:

– Từ đó tao có cái nhìn khác hẳn về cuộc đời. Tao đi học lại, cố tu tâm dưỡng tánh để là đứa con ngoan, Ba tao lo cho tao rất đầy đủ, như để bù đắp cho khoảng thời gian tao không sống với ông vậy mà. Khổ sao tao vẫn thấy mình vẫn là đứa nghèo khó, khốn khổ nhất so với lũ bạn học chung. Suốt những năm trung học, tao lúc nào cũng mệt mỏi, chán chường. Khi vào đại học tao mới hòa nhập được với mọi người. Tao bắt đầu thích bông lơn, nói đùa và nổi tiếng là một gã mồm mép, vui tính, thế nhưng ít ai biết, tao rất cô đơn, rất buồn khi cười nói, khi bốc phét, tán hươu, tán vượn. Nguyên nâng lon bia lên:

– Uống cho cái sự cô đơn của mày. Nhưng tao vẫn biết tại sao bây giờ mày lại ở một mình.

Ninh cụng lon:

Tao đi chơi đêm nhiều, bí mắng, bị dọa cúp.. viện trợ tự ái ...

– Bố mắng con mà tự ái nổi gì?

Mày không biết đâu. Lời iế của ba tao, phật chịu cũng không nổi chớ nói chi người trần mắt thịt. Ngày xưa mẹ tao bỏ đi cũng vì thế. Ra khỏi nhà tao, vừa học, vừa ... cày đủ mấy việc chớ nhất định không xin tiền cả ba mẹ. Gặp cơ hội, tao được làm ở một studio chuyên chụp hình người mẫu cho các tạp chí thời trang và cho cả quảng cáo. Dần dà tao cũng cầm máy, chụp thử rồi chụp thật.

Ra trường tao quyết định theo nghề này, thế là tao lại bị ông bố mắng, không những mắng, ông còn tuyên bố từ luôn thằng con bất trị.

Nguyên chép miệng:

– Chà! Ông cụ thiệt thòi to rồi.

Ninh cười:

Tuyên bố từ, nhưng vẫn cố ép thằng con nhận một ngôi nhà. Nghỉ lại làm cha mẹ đâu có sướng bằng làm con.

Nguyên hóm hỉnh:

– Nhất là con giới như mày.

Ninh nghiêm nghị:

– Ai cũng phải chọn cho mình một lối đi.

Tao thích đi lối của mình, bằng cách đi của mình. Chụp ảnh quảng cáo là một nghề đầy triển vọng, tao sẽ thành công. Mơ ước của tao là thành lập một công ty quảng cáo riêng. Làm chủ vẫn thích hơn làm công cho người khác.

– Điều này là đương nhiên.

Hai người rơi vào im lặng. Nãy giờ Ninh nói nhiều quá. Chưn bao giờ Ninh phôi trái lòng với bạn bè, bữa nay là ngoại lệ. Anh muốn chia sẻ với Nguyên

vị cậu ta sắp nếm nỗi bất hạnh Ninh từng là người chia sẻ những gánh nặng. Ninh giấu kín đâu ai biết anh từng có những ngày thảng lốt như thế. Kể cả Phan, anh ta cứ tưởng Ninh sống hòa đồng, êm ả với ba anh ta nên đã ghét càng ghét Ninh. Cái sự ghét ấy theo thời gian, tuổi tác lớn lên cùng Phan, mà cuộc đời cũng lăm nó cứ dun rủi cho Ninh và Phan đụng đầu nhau mãi.

Trước đây trong một lần đi xin việc, Ninh đã gặp Phan ở vai trò người phỏng vấn. Ninh đã bỏ về vì biết chắc mình sẽ bị bại. Sau đó, ở cuộc thi vẽ logo cho một công ty. Biểu tượng Ninh vẽ được hạng nhất, oái ăm thay người hạng nhì lại là Phan nên nhận giải, anh ta đã nhìn Ninh với đôi mắt hình viên đạn.

Rồi bây giờ ... Ninh lại nhớ tới An Hoài.

Hôm gặp cô bé và Phan trong quán Dòng thời gian, Ninh có cảm giác rất khó nói, cảm giác ấy xui anh diễn trò với Mai Duyên để rồi sau đó anh nhận ra mình hất sức lộ bịch. Chắc chắn An Hoài đã đánh giá anh rất tệ.

Ninh nhìn Nguyên:

Cà Na rất nhạy cảm, mày phải quan tâm đến con bé vào thời gian này.

Nguyên gật gù:

– Cảm ơn đã nhắc nhở. Mày đúng là bạn tốt của tao. Nhỏ Na chắc sẽ cảm động khi biết có người quan tâm đến nó.

Ninh bóp chặt lon bia:

– Chỉ sợ con bé nói tao giả dối.

Nguyên cười cười:

– Làm gì có. Mày dẫu giống như vậy.

Nhưng trong những lúc buồn, được nghe một lời an ủi giả dối vẫn tốt hơn không được nghĩ gì cả. Thú thật tao nhẹ lòng rất nhiều khi tâm tình với mày.

Ninh ngã lưng vào ghế.

– Tao cũng thế. Chưa bao giờ tao kể với ai về đời mình vì nó luôn khiến tao mặc cảm.

Dù mới là bạn với nhau đây nhưng ở mày tao thấy có sự đồng cảm sâu sắc.

Tao nói về bản thân, về gia đình mà không xấu hổ chút nào. Nguyên hấp háy mắt:

– Uống cho sự đồng cảm nào!

Ninh đưa lon lên. Đầu óc lâng lâng, anh Nhắm Cà Na chịu đựng nỗi chuyện này không Nguyên?

Nguyên nhướn mày:

Mày quan tâm tới nhỏ Na hơi bị nhiều.

– Sao kỳ vậy?

– Tao không biết nữa. Chắc tai nhỏ Na là em mày.

– Lời giải thích này chưa thuyết phục lắm nhưng tạm thời cho qua. Cà Na có Bảo Anh là bạn từ hồi Mẫu giáo tới giờ. Bảo Anh sẽ an ủi Cà Na, mày không phải lo.

– Với Bảo Anh tao an tâm.

Nguyên bồng chuyễn tông:

– Nè! Mày và Mai Duyên tới đâu rồi?

Ninh kêu lên:

– Trời! Mày cũng hỏi tao như thế nữa sao?

Con bé ấy chỉ được mỗi nụ cười để quảng cáo.

Nhấn tao với nó tới đâu.

Nguyên so vai:

– Chuyện đó chỉ trời biết!

Ninh chép miệng:

Ba tao rất ghét công việc tao đang làm, ông chỉ muốn tao theo đuổi sự nghiệp của ông.

Tao nghĩ tại ba tao già, tư tưởng cổ lỗ, ai ngờ mày quá hiểu nghề mà còn ...

– Tao đùa cho đỡ buồn. Nhưng mày tiếp xúc với con gái đẹp nhiều quá tránh sao được chuyện lãng nhãng, nay em này, mai em khác. Ninh nói:

Tiếc một đêlu những người đẹp tao tiếp xúc lại thiếu chiều sâu của tâm hồn.

Họ chỉ có hình thức, còn nội dung thì rỗng toét. Y như một bông hoa chỉ biết phô trương màu sắc sặc sỡ nhưng không có hương thơm, các cô nàng ấy mới nhạt nhẽo làm sao.

Nguyên bắt bẻ:

Mày nói thế chứ em nào quanh mày cũng xinh như mộng.

Ninh lim dim mắt:

– Vì họ là những người dành cho quảng cáo. Trong quảng cáo có bao nhiêu phần trăm là thật? Cái xinh như mộng mày thấy đôi khi là kỹ thuật vi tính. Sắp xếp mọi thứ trên máy là nghề của mày mà.

Nguyên lắc đầu:

– Tao chịu thua mồm mép của mày.

Ninh nhìn đồng hồ:

– Bây giờ về được chưa?

Nguyên chép miệng:

Thú thật tao ngại gặp cả ba lần mẹ.

– Vậy mày tới chỗ tao đi. Tao định nhờ mày sửa vài cái hình trên máy. Có việc làm mày sẽ quên buồn.

Nguyên ngần ngừ:

Tới nhà mày cũng được. Nhưng đề tao điện cho Bảo Anh xem Cà Na thế nào đã Ninh gật đầu. Anh không thể say khướt với Nguyên vì say đâu giải quyết được gì. Đã say khi tỉnh đầu óc trống rỗng dễ làm người ta lao vào một cuộc say mới. Ninh từng như vậy và bây giờ anh không muốn Nguyên rơi vào tình trạng đó.

Giọng Nguyên vang lên nhẹ nhõm:

– Cà Na về nhà rồi. Bảo Anh nói Na không muốn mẹ tao một mình. Con gái lúc nào cũng gần mẹ. Thì ra Na dễ chấp nhận sự thật hơn tao, nó xem thế mà cứng ra phết.

– Vậy thì đỡ lo rồi.

Nguyên nhìn Ninh lạ lẫm:

– Ủa! Na là em tao hay em mày nhỉ?

Ninh tủm tỉm:

– Na là em mày, giống như Bảo Anh là em thằng Thuyền vậy.

Nguyên ồ lên:

– A ... ra thế. Mày ghê thật, có ý định gọi tao là anh nữa đấy.

– Nếu điều đó xảy ra, tao gọi mày là anh ngay.

Nguyên bật cười:

Rất sẵn lòng. Có được một “Ông em như mày quý lắm thay!

Ninh cũng được. Nỗi buồn riêng của từng người đã vơi bớt nhưng Ninh biết

đêm nay anh sẽ khó ngu vì cuộc trò chuyện với ba mình.

– Giả như ông chịu đầu tư vốn cho anh mở một công ty quảng cáo nhỉ?

Ninh chưa bao giờ yêu cầu ông điều đó, anh hiểu ông chưa tin mình. Muốn có được lòng tin nơi ba, Ninh phải chứng tỏ khả năng, anh phải thành công hơn nữa, với công việc đang làm. Chụp ảnh quảng cáo là nghề khắc nghiệt, có tính đào thải cao. Dù Ninh đã có bề dày kinh nghiệm, được nhiều công ty quảng cáo biết đến nhưng trước sự cạnh tranh gay gắt của nghề, anh vẫn phải nỗ lực nhiều hơn nữa.

Muốn được đầu tư vốn, chắc Ninh phải tự tiếp thị, quảng cáo mình. Mà sao lại không chứ. Nếu thuyết phục được ba mình thành lập công ty Ninh tin chắc anh đã thành công một nửa.

Không Quên Kỷ Niệm

Chương 6

Phan bồn chồn, bực bội đi tới đi lui trong phòng. Anh nói hết lời hết cách nhưng tay phó giám đốc công ty Phan đang làm việc vẫn dùng quyền gạt ý kiến của anh sang một bên.

Cuối cùng ông ta đã chọn ảnh của Ninh làm mẫu quảng cáo xe mô tô X. Ông ta cho rằng mẫu quảng cáo của Ninh với sắc màu sinh động và hình ảnh cô gái có nụ cười duyên dáng đứng cạnh xe đã gây cho ông ta một ấn tượng mạnh.

Chắc chắn khi hãng X tung ra thị trường mẫu mô tô này sẽ gây ấn tượng cho người tiêu dùng, nhất là giới trẻ.

– Ông ta làm như mình là thần không bằng. Liệu tiên đoán chỉ dựa vào linh cảm ấy có chính xác?

Điều Đó khiến Phan khó chịu nhất là phó giám đốc Huy ca tụng Ninh hết lời.

Rằng Ninh là một chuyên gia chụp ảnh quảng cáo. Ninh được học đủ chuyên

môn kỹ thuật hội họa, có ý tưởng sáng tạo táo bạo về phối cảnh, màu sắc. Ninh là người có bề dày kinh nghiệm nhất trong lĩnh vực chụp ảnh thời trang và quảng cáo ở Việt Nam ...

Nghe tay Huy khen Ninh mà Phan ... mắc nóng. Phan càng nóng hơn khi biết công ty mời Ninh về làm việc với mức lương cao ngất trời nhưng Ninh đã lắc đầu. Đúng là một gã mặt hạng nhưng lại tự cao hợm hĩnh. Ngày xưa, nó có phước khi được chung sống với ba Phan mà nó không biết hưởng. Nghe đâu Ninh đã có thái độ với ba Phan trước khi bỏ về sống với ba ruột. Cứ như nó là nguyên do khiến ba Phan bỏ rơi mẹ con anh. Sự ganh ghét ấy cứ theo ngày tháng lớn dần lên và Phan không sao loại ra khỏi cảm xúc của mình. Đến bây giờ những gì liên quan đến Ninh vẫn làm Phan thấy khó chịu.

Cầm tấm ảnh quảng cáo xe lên, Phan nhìn lần nữa. Người mẫu là con nhỏ đi cùng Ninh vào quán Dòng thời gian hôm trước. Trong ảnh con nhỏ đẹp hơn ở ngoài nhiều. Chắc chắn nhờ máy tính chỉnh sửa thôi. Dường như con bé tên Duyên thì phải.

Nhếch môi, Phan thấy tấm ảnh xuống bàn anh phải làm sao cho Ninh thất bại, danh liệt đây. Phan lại cầm những tấm ảnh khác cũng là hình chụp Duyên lên xem. Chỉ cần làm sao cho con nhỏ Duyên mang tai tiếng thì mẫu quảng cáo kia sẽ bị vứt vào sọt rác ngay.

Phan chăm chú nhìn Mai Duyên rồi lựa trong xấp ảnh ra một tấm chụp gương mặt Duyên với đôi mắt ướt và đôi môi nũng nịu khá lẳng lơ. Gương mặt này gọi tình lắm. Phan lẩm bẩm:

– Xin lỗi cô em xinh đẹp nhé. Rồi cô em sẽ nổi như cồn cho mà xem. Em sẽ nổi tiếng mà không cần tới mẫu quảng cáo của thằng chó ấy.

Khoái chí với ý tưởng đen tối vừa hình thành, Phan chụm môi huýt gió:

"thà như giọt mưa vỡ trên mặt Duyên ... thà như giọt mưa khô trên mặt em ...". Điện thoại bàn reo. Phan nhấc máy. Giọng An Hoài rụt rè:

– Anh có rảnh không?

Phan hỏi ngay:

– Anh đang làm việc ở nhà mẹ anh có chuyện gì à?

– Không! Em đang rất buồn. Chiều nay chúng ta gặp nhau.

Phan nói dối như thật:

– Tiếc quá? Anh không thể vì công việc nhiều lắm An Hoài im lặng. Có lẽ con bé đang thất vọng Phan ra ơn:

– Em buồn chuyện gì? Anh sẽ dành cho em năm phút. Nào nói đi!

Phải mấy giây sau Phan mới nghe Hoài lên tiếng:

– Em không thể nói được gì với năm phút của anh. Thôi vậy!

Phan chưa kịp hỏi gì thêm, Hoài đã gác máy. Anh nhún vai tiếp tục ngắm ảnh Mai Duyên. Bọn con gái ranh như Duyên và Hoài cũng bày đặt buồn. Chắc cô nàng không nhẽo mượn anh phải chiều chớ gì. Lúc khác thôi em ơi. Giờ này đây anh không tâm trí đâu để chiều chuộng ai hết. Anh phải thực hiện bằng được điều vừa nghĩ ra.

Phan cho vào cặp tất cả xấp ảnh của Mai Duyên rồi về nhà.

Vừa thấy anh, Thủy đã tíu tít:

– Bữa nay anh về sớm thế. Sướng nha!

Phan ậm ừ:

– Mang việc việc về nhà làm chớ sướng gì?

– Mẹ anh đâu?

Thủy xụ mặt:

– Em không biết? Có khi nào cô Nhiệm nói là đi đâu với em. Bộ anh không nhớ sao còn hỏi.

Phan nói:

– Anh buột miệng vậy mà.

Dứt lời anh đẩy cửa bước ra bước vào trong:

Lên tầng gác lửng của mình Phan mở máy tính kiểm tra email như một thói quen dù anh biết sẽ không có thư.

Nhưng thật bất ngờ trên màn hình hiện ra dòng chữ. Anh phải là của em chứ không của ai khác. Người gửi có nick name lạ hoắc:

“Búp bê mộng mơ”.

– Hừ! Lại một trò đùa vớ vẩn. Chẳng biết ai rảnh như vậy. Mà ai kia? Đây không thể người lạ, vì người lạ anh đâu cho địa chỉ mail.

Định xóa dòng chữ đó, nhưng Phan lại thôi. Cứ để cho vui vậy mà.

Lấy hình Mai Duyên ra, Phan ngắm nghía thật kỹ. Anh tập trung đến mức không hay Thủy đang rón rén đến sau lưng mình.

Giọng con bé chát chúa làm Phan giật nảy người:

– Hình con nhỏ nào vậy?

Phan ngẩng lên rồi vội gom mớ hình lại.

Thủy lại tiếp tục lớn tiếng:

– Em hỏi anh ai?

Phan tức muốn điên lên vì sự xuất hiện bất ngờ cùng giọng điệu quyền hành của Thủy.

Anh bật dậy:

– Ai cho phép em vào đây Thủy vênh váo:

– Chị Thùy cho phép.

Phan cười nhạt:

– Thùy nào? Tôi không biết. Em ra ngay cho. Ra ...

Thủy hạ giọng ...

Chị Thùy nhờ em thay chị ấy chăm sóc anh. Em nói thật đấy.

Phan gần:

Tôi không cần và cấm em nhắc tới tên Phương Thùy.

Thủy tro trên:

– Em cũng không thích nhắc tới chị ấy, và em cũng muốn anh quên chị cho rồi. Nhưng người thế chỗ chị Thùy trong tim anh không thể là con Cà Na.

Phan lạnh lùng:

– Là ai, chuyện đó của tôi. Em đừng có ăn nói lung tung.

Thủy soi mói nhìn xấp hình Phan đã gom lại trên bàn:

– Thì ra Cà Na không đủ sức thế chỗ chị Thùy. Con nhỏ trong ảnh đẹp thật.

Gương mặt này cũng đừng quên Anh phải là của em chứ không của ai khác.
Phan đăm tay lên trời:

Thì ra Búp bê mộng mơ là em. Đúng là điên hết chỗ nói. Làm ơn đừng đùa nữa.

Xuống dưới nhà trông chừng shop cho anh, Thủy dậm chân:

– Em không có đùa. Em thích anh thật nhưng vì chị Thùy em đã lặng thinh chịu đựng.

Bây giờ hai người chia tay rồi. Em muốn anh biết tình cảm của em. Anh phải yêu mình em thôi.

Phan nhìn Thủy bằng nửa con mắt. Anh không ngờ bị rơi vào cảnh ép duyên ép tình này. Trước đây Phan đã thấy Thủy nhiều khi rất lạ với anh. Cô nàng nhõng nhẽo, nũng nịu, rồi đôi khi đứng gần cổ tình dựa dẫm, đụng vào

người anh. Phan cho qua hết. Anh nghĩ tại tính Thủy có hơi lẳng lơ nên mới thế chứ không chỉ với riêng anh. Phan rất ghét con gái có tính đó, nhưng vì nể Phương Thủy, anh vẫn để Thủy đứng bán trong shop, rồi bên vực cô mỗi khi bà Nhiệm đòi cho Thủy thôi việc.

Giờ thì rắc rối rồi đây. Phan biết mình không thể cứng ngắt với Thủy được.

Với con bé này, phải tùy cơ ứng biến.

Giọng dịu lại, Phan nói:

Anh ghi nhận tình cảm của em. Nhưng chuyện gì cũng cần có thời gian. Hãy hiểu cho anh.

Mặt Thủy tươi hân lên:

– Em hiểu mà. Nhưng con bé này là ai?

– Là người mẫu để quảng cáo. Hết thất mắc chưa? Anh đang làm việc, đừng phá nữa.

Thủy lườm Phan:

– Tha cho anh đó. Giờ anh xuống nhà đi.

Có ba anh tìm.

Phan kêu lên:

– Trời ơi! Vậy mà bây giờ mới nói.

Thủy phụng phịu:

Nãy giờ anh có để em nhớ tới bác để nói đâu. Nhìn thấy hình nhỏ đó máu em dồn cả lên đầu.

Phan vội vã bước sau lưng Thủy. Đang đi ngon trớn Thủy bỗng quay phắt lại, không kịp tránh Phan va vào cô nàng mạnh đến mức anh phải ôm chầm Thủy để cả hai khỏi ngã.

Được dịp, Thủy tựa hẳn vào Phan một cách cố ý rồi sau đó vờ vịt kêu lên:

– Ô. Anh làm em muốn té luôn! Phan có cảm giác bị lừa. Anh cay lắm nhưng đang vội nên buông Thủy ra và bước đi một nước.

Ra ngoài shop anh thấy ông Hội đang ngắm ngía mấy chiếc bình gốm vừa được Cà Na vẽ lên cách đây không lâu.

Vừa thấy anh, ông đã hỏi ngay.

– Con lấy ở đâu ra những chiếc bình có nét vẽ tay độc đáo thế này.

Ông Hội khoát vai Phan:

Ba không sợ khó xử với mẹ thằng Ninh nhưng ba ngại gặp mẹ con.

Phan lặng lẽ theo ông băng qua đường. So với những người đồng trang lứa, ba anh còn rất phong độ, bởi vậy trong tim mẹ Phan, ông vẫn chiếm vị trí độc tôn. Ba anh biết như vậy nên ông thường tránh gặp bà. Ông sợ bà vợ sau ghen hay sợ mình cảm lòng không được trước người vợ trước?

Phan thấy thương mẹ quá. Bà vẫn mơ ngày nào ông sẽ quay về với mình mà không biết, ngày ấy không bao giờ có.

Vào quán, ông Hội hỏi ngay:

– Con uống gì?

– Dạ cà phê ạ!

Gọi thức uống xong, ông trầm giọng:

– Công việc của con dạo này ra sao?

Phan không trả lời ngay. Anh nhìn ông:

– Bữa nay ba lại quan tâm đến công việc của con. Chắc phải có nguyên do.

Ông Hội vào vấn đề ngay:

– Ba định nhờ con tìm cho ba vài tay thiết kế giỏi trang trí trên gốm, trẻ, sáng tạo phong phú.

Phan ngắt lời ông:

– Chẳng lẽ công ty gốm sứ của ba lâu nay không có họa sĩ?

– Có chứ. Nhưng họ lớn tuổi cả rồi, họ chả tìm ra được cái gì mới, gần với hơi thở hiện đại. Ba cần những người trẻ như con, hay như con bé vẽ chiếc bình vừa rồi.

Phan nhếch môi:

– Chỉ như vậy thôi sao? Muốn có người tài ba phải có kế hoạch lâu dài, chớ đâu lúc cần mới chạy đi tìm. Người thì luôn được săn lùng, ba khó tìm được họ lắm.

Ông Hội nhỏ nhẹ:

– Ba biết nên ba mới nhờ con. Lâu nay ba không quan tâm tới việc thu hút người tài, đúng là thiếu sót lớn. Ba không có ai là trợ thủ đắc lực hết. Một người đâu đảm nhiệm hết mọi việc. Cô Chi Lan không giỏi kinh doanh buôn bán như mẹ con nên đối nội, đối ngoại gì cũng một tay ba lo hết.

– Nhưng ba đã không cần đến mẹ con mà.

– Ông Hội hơi khựng lại:

– Con đừng lời mẹ vào. Thú thật để phát triển công ty lên tầm cao mới, ba đã không đủ sức. Công ty của nhà mình thuộc dạng già nua. Thời buổi này cạnh tranh gay gắt lắm.

Phan nhếch môi mai mỉa khi nghe ông Hội bảo "Công ty của nhà mình . anh vẫn còn hận khi ông bỏ mẹ con anh để theo người đàn bà đó. Hai tiếng nhà mình với anh chỉ bao gồm hai mẹ con ba anh thuộc gia đình khác từ lâu.

Về sống với bà Chi Lan, ông không có đứa con nào khác. Nhưng điều đó chả nói lên gì cả. Tài sản đã chia đôi khi y dị, công ty gốm sứ ấy không có phần của mẹ và Phan, nó tồn tại, phá sản hay phát triển vượt bậc, chả liên quan tới anh.

Đành rằng thỉnh thoảng hai cha con vẫn gặp nhau. Ông Hội lo cho Phan đầy đủ vật chất song tất cả không bù đắp nổi những mất mát về tinh thần anh đang thiếu.

Phan buột miệng:

– Ba nhờ thằng Ninh ấy. Nó quen biết nhiều người lắm.

Ông Hội lắc đầu:

– Ba không muốn. Ninh không phải con ba, nó đâu có trách nhiệm gì.

– Ba nghĩ con có trách nhiệm sao?

Ông Hội ôn tồn nói:

– Ba đã làm di chúc rồi. Công ty thuộc về con, cả cơ sở vật chất gồm mấy ngàn mét vuông nhà xưởng và căn biệt thự ba đang ở. Phan ngạc nhiên đến mức ắp úng:

– Còn bà Chi Lan?

Cô Lan đã có một ngôi nhà, mấy công vườn cây ăn trái, thế là đủ rồi.

– Ba nghĩ bà ấy đồng ý phần mình có sao?

Ông Hòa trầm giọng:

– Cô Chi Lan là người không quan tâm đến vật chất. Cô ấy khá an phận, khác hẳn với mẹ con ...

Nhìn Phan ông nghiêm giọng:

– Ba biết con không ưa gì nghề gốm nên ba không ép con về quản lý công ty của gia đình, ba muốn được con hỗ trợ từ xa.

Phan do dự.

– Con sẽ phải hỗ trợ những gì ngoài việc tìm người cho ba?

Ông Hòa nói:

– Con sẽ chịu trách nhiệm về nhân sự hay tiếp thị, quảng cáo cho sản phẩm của công ty chẳng hạn. Quảng cáo là thế mạnh, là nghề con đang theo mà.

Phan liêm môi:

– Con không dám hứa với ba điều gì hết.

Ông Hòa ung dung:

Ba không bắt con hứa. Ba chỉ nhắc nhở:

Công ty là của con giờ ba về. Ba tin con thức thời hơn thằng bụi đời Ninh.

Phan im lặng. Anh đưa ông ra xe rồi về nhà. Tránh nụ cười mời mọc của Thủy anh đi thẳng vào trong, mẹ anh đã về.

Bà Nhiệm nhìn anh với tất cả bồn chồn:

– Ông ta gặp con làm gì?

Phan ngồi xuống kể hết mọi chuyện. Bà Nhiệm nhếch môi:

– Con phải nắm giữ cái gì của mình. Nếu ông ta chịu chuyển quyền thừa kế sang quyền sở hữu cho con, con sẽ về làm giám đốc công ty chứ khỏi hỗ trợ từ xa gì cả.

Phan ngập ngừng.

– Nhưng con không sành về gốm sứ.

Giọng bà Nhiệm chắc nịch:

– Mẹ rành. Mẹ từng làm nghề đó mà.

Dễ gì ba chịu chuyển quyền cho con. Vậy ông ta mang bánh tót để lợi dụng con thôi. Trò này chắc do con Chi Lan nghĩ ra. Nếu đúng như mẹ nghĩ, thì ông ta không còn là cha của con nữa rồi.

Phan hoang mang nhìn mẹ. Trong ngôi nhà có hai mẹ con này, bà luôn là người phán đoán và đưa ra quyết định. Đó đều là những quyết định đúng. Bà rất sắc sảo trong kinh doanh, giao tiếp, ngày xưa bà đã lấn quyền chồng nên ông đâm ra chán tính cách quá mạnh mẽ của bà.

Liệu phán đoán vừa rồi của bà có đúng. Muốn biết Phan chỉ cần nói rõ yêu cầu của mình với ba. Nếu ba đồng ý nghĩa là mẹ đã hiểu thấu tim ba.

Bà Nhiệm lại đưa ra giả định khác:

– Nếu thật sự ba cho con công ty con ông ấy đã nghĩ lại. Ông sẽ trở về với mẹ con mình.

Phan trợn muôn toẹt mí mắt:

– Mẹ nghĩ đi đâu vậy. Còn bà Chi Lan ba để cho ai?

Bà Nhiệm thở rất nhẹ:

– Ba con sẽ bỏ mẹ ta.

Phan làm thinh. Mẹ anh lại hoang tưởng.

Giống như anh, Phan vẫn tin ngày nào đó Phương Thùy sẽ quay lại với mình. Trong tình yêu người ta vẫn hay tin sẽ có những điều không có.

– Ba anh mà bỏ bà Chi Lan sao? Không đời nào. Nhưng nếu nói ra điều này, mẹ anh sẽ nổi điên lên cho xem.

Bà Nhiệm lại bảo:

Đợi một tuần nữa con hãy điện thoại cho ba và nói rõ điều con muốn. Dục tốc bất đạt. Mọi chuyện cứ thư thả mà làm.

Phan gật đầu:

– Vâng! Con sẽ đợi đúng một tuần.

Bà Nhiệm chột hỏi:

Cả tuần nay sao không thấy Cà Na. Con nhỏ bận chuyện gì vậy kia? Na và con có liên lạc với nhau không?

Phan nói dối:

– Dạ không!

– Sao lại thế! Không nên hờ hững quá nó chán.

Phan uể oải:

– Con nhận ra dường như thằng Ninh và Cà Na chả có tính ý gì nên không hứng thú hẹn hò đeo đuổi nữa.

Bà Nhiệm nhấn mạnh:

– Nhưng Cà Na đã làm con khoây khoả, làm con vui, như vậy là tốt rồi. Phải giữ lấy niềm vui chứ con.

Thấy Phan im lặng, bà Nhiệm chép miệng:

– Tùy con vậy!

Phan lên phòng mình. Anh vẫn còn cách khác để Ninh thân bại danh liệt.

Niềm vui của Phan lúc này là làm sao Ninh thất bại và quay về bám lấy công ty của ông bố nó. Anh sẽ làm được điều đó ít ra cũng để thỏa lòng thù hận.

– Hừ! Đợi mà xem!

An Hoài vừa ngồi xuống đã bị Mỹ Hoa từ phía sau chồm lên rí vào tai:

– Ê! Mày có nghe scandan của nhò Duyên chưa?

Hoài tỏ vẻ không quan tâm khi nghe nhắc tới Mai Duyên:

– Chưa! Nó lúc này nổi tiếng quá, cần gì phải gây scandan nhỉ.

Mỹ Hoa chép miệng:

Bởi vậy mới nói. Nó thật ngu khi làm như thế.

An Hoài chợt tò mò. Cô hỏi:

– Ủa! Nó làm chuyện gì vậy?

Mỹ Hoa hạ giọng:

– Chụp hình sex ...

An Hoài nghĩ ngay tới Ninh. Cô kêu lên:

– Trời đất! Thật không hay chỉ là lời đồn?

Mỹ Hoa nhún vai:

Hình đầy trên mạng. Bọn con trai tải vào di động đem khoe tùm lum, hồng dâm là lời đồn đâu. Tao xem rồi. Đúng là quá sốc!

An Hoài bần thần cả người. Cô thấy giận khi nhớ tới thái độ thân mật của Mai Duyên và Ninh hôm trước. Hoài dám chắc chỉ có Ninh mới chụp được hình Duyên trong tư thế sex.

– Nếu đúng vậy hắn ta quá tồi! Tội nghiệp Mai Duyên, con bé lúc nào cũng tự cao về nhan sắc đã bị sập bẫy, thay vì sẵn được sói. Duyên ơi là Duyên, sao mày ngốc thế.

Mỹ Hoa lại nói:

– Nãy giờ tao không thấy nó đi học. Bộ định vô trễ cho bọn con trai ngắm hay sao ấy.

Hoài nhìn ra cửa lớp. Cô không chờ Mai Duyên mà đang tìm Bảo Anh. Hôm nay làm gì nó cũng đi trễ.

Lần này cho nhỏ Anh và ông Nguyễn hết khen Ninh. Giờ rõ mặt rồi, hắn là kẻ đáng sợ nhất trong những người Hoài quen biết. Vậy mà anh Nguyễn từng giao trứng cho ác". Dẫn hắn về nhà bắt Hoài nấu cơm cho ăn. Nhờ hắn chăm sóc khi cô bị té xe và khen hắn không tiếc lời. Trái tim An Hoài ray

rút, bực dọc. Tại sao Ninh lại thú như vậy nhỉ? Thật lòng mà nói, đã rất nhiều lúc Hoài nghĩ hấn với tình cảm nhẹ nhàng mà nhỏ Bảo Anh gọi Băng khuâng tình Giò thì chẳng còn gì "băng khuâng". Dấu chấm hết to đùng lẽ ra đã được Hoài chấm ngay khi thấy Ninh và Mai Duyên ở quán Dòng thời gian, nhưng cũng vì chút băng khuâng tình đó, cô dây dưa với lô lốc dấu chấm lửng sẽ được Hoài dành cho Ninh ngay bây giờ.

Hấn ta không đáng, không đáng chút nào cho cô quan tâm. Phan từng đánh gia Ninh là một gã lông bông, luôn bám đuôi con gái. Hoài lại bênh vực Ninh.

Thật đáng tiếc!

Bảo Anh vào lớp với gương mặt nặng trĩu. Ngồi phịch xuống cạnh Hoài, con bé cộc lốc:

– Hay gì chưa?

Thừa biết Anh muốn đề cập đến ai nhưng Hoài vẫn vờ vịt:

– Chưa! Mà ông và ông Nguyễn lại giận nhau à?

Bảo Anh nhún vai:

Tao với ông giận rồi huề là chuyện nhỏ.

Đằng này xảy ra chuyện lớn kìa.

Hoài nhú mày. Cô hỏi:

– Chuyện gì?

Bảo Anh hạ giọng:

– Chuyện con Mai Duyên ấy. Nó ...

– À! Chuyện này tao vừa nghe Mỹ Hoa kể. Ăn thua gì tới anh Nguyễn mà mày bảo chuyện lớn. Ai làm kẻ đó chịu chứ!

Bảo Anh nhìn Hoài:

– Mày nói đi đâu vậy. Ai làm là ai làm?

Hoài bữu môi:

– Ông Ninh chụp hình Mai Duyên chứ ai nữa. Đúng là đàn ông tồi.

Bảo Anh trợn mắt:

– Mày cũng nghĩ vậy nữa hả! Máy ông chắc chắn rồi.

An Hoài thắc mắc:

– Máy ông nào?

Bảo Anh nhát gừng:

– Anh mày, anh tao, anh Ninh.

– Sao lại là anh tao và anh mày nữa?

– Thì ba ông cùng tham gia chụp hình cho Mai Duyên. Bây giờ cùng tiêu tùng chứ sao.

An Hoài thất thần:

– Cả ba người cùng ... cùng à. Họ cở điên không mà tham gia trò đó chứ?

Bảo Anh kêu lên:

– Điên là sao? Mày đang nghĩ gì vậy?

An Hoài vuốt mặt:

– Sao anh Nguyên lại vẩy vào con Duyên.

– Làm chi? Chơi với lão Ninh, anh ấy mới đồ đốn ra. Mẹ tao mà nghe chuyện này chắc bà lên máu. Gia đình tao dạo này toàn chuyện gì đâu đâu. Tao không xích mích với Mai Duyên thật, song tao cũng không bênh anh Nguyên.

Anh tao thật tệ khi tham gia trò bậy bạ đó ...

Dầu sao nhỏ Duyên cũng là bạn tội mình, anh không nghĩ tới tao cũng phải nghĩ tới mày chứ.

Bảo Anh giẫy nẩy như đĩa phải vôi:

– Nói bậy! Con Duyên tự chụp ở đâu chứ hông phải các ông ấy. Ông Nguyên, ông Thuyên và ông Ninh mới là nạn nhân của nó.

An Hoài ngạc nhiên hết sức vì câu nói của Bảo Anh. Cô chưa kịp hỏi gì thì thầy lớp Hai đưa đánh ... stop. Ngồi hai tiết liên tục, Hoài cứ ngọ ngoậy không yên, cô biết Bảo Anh cũng như mình.

Cô quyết định sẽ trốn ba tiết cuối vì có ở trong lớp học cũng không vô. Chỉ đợi chuông reo là Hoài khều Bảo Anh:

– Về mày!

Con nhỏ gật đầu:

– Ừ! về nhà tao.

Đi ngang bàn Mỹ Hoa, con nhỏ kéo tay Hoài.

– Xem hình người mẫu nè.

Rồi không đợi Hoài trả lời, Hoa chìa cái di động ra. Ngồi kế Mỹ Hoa, Minh Hà lên tiếng:

– Nhìn nó y như dân chuyên nghiệp. Thật! Không hiểu nó nghĩ gì mà phô bày thân thể như thế!

An Hoài tối mắt vì mấy tấm hình Mỹ Hoa nhả máy cho cô xem. Hình không rõ lắm nhưng đúng là Mai Duyên. Hoài thấy choáng.

Cô không một lời bình phẩm cho tới khi Bảo Anh lôi cô đi.

Hoài hỏi:

– Tại sao mày lại nói các ông ấy là nạn nhân của Mai Duyên? Thật tao không hiểu nổi.

Bảo Anh bức xúc:

Đã có một hợp đồng quảng cáo được anh.

Ninh ký, người mẫu là Mai Duyên. Bây giờ scandan này nổ ra, chín mươi phần trăm phải hủy hợp đồng, nội dung quảng cáo do anh Ninh chụp, anh Nguyễn với anh Thuyên chịu trách nhiệm kỹ thuật vi tính. Tồn kém lắm. Các ông ấy rất tâm huyết với hợp đồng này, thế mà con Duyên phá tan hết ...

An Hoài lơ mờ hiểu mọi chuyện. Cô ngập ngừng:

– Nghĩa là mấy ông không liên quan với mấy tấm ảnh sex đó? Nhất là ông Ninh?

Bảo Anh vừa đi vừa nói:

– Dĩ nhiên rồi! Mày lúc nào cũng nghĩ xấu cho Ninh.

An Hoài làm thinh. Đúng là cô nghĩ xấu cho Ninh, nhưng trong lòng lại buồn kỳ lạ.

Chẳng lẽ Hoài kể với Bảo Anh cảm giác này Hai người về nhà Bảo Anh, tới cổng, con nhỏ kêu lên:

– Ủa! Anh Thuyên không đi làm sao ta?

Hình như có cả anh Nguyễn nữa.

Hoài nghe tim đập mạnh, cô tin thế nào cũng có Ninh trong nhà. Tờ hôm gặp Ninh và Mai Duyên ở quán Dòng thời gian, Hoài gần như im bất tin anh. Gia đình toàn chuyện buồn, Hoài cứ nhớ tới thái độ tình tứ của Duyên và Ninh là bức dọc khó chịu thế nào ấy. Cô ngã tình cảm về bên Phan song vẫn thấy anh không phải là người để mình trút cạn lòng. Điều này càng rõ hơn khi Hoài gọi điện cho Phan và than buồn. Đáp lại Phan bảo anh rất nhiều việc chỉ dành cho cô năm phút qua điện thoại.

An Hoài hơi hẫng vì cách nói vô cảm của Phan, nên thôi lâu rồi cô không điện nữa. Nếu lần đó, thay vì gọi cho Phan, Hoài gọi cho Ninh thì thế nào nhỉ?

Chắc Ninh sẽ sất sảng đến gặp Hoài nhanh không thể gọi cho anh vì tự ái.

Thuyên mở rộng cổng. Anh reo to:

– Ai? Có nhỏ Cà Na nữa à?

Bảo Anh nhóng cổ nhìn vào nhà:

– Anh thông báo với ai vậy?

Thuyên cười cười:

– Với một kẻ bất đắc chí đang cần cảm thông, an ủi từ Cần giờ về.

Bảo Anh cũng cười:

– Em tưởng còn ai khác nữa chứ.

An Hoài vờ không nghe anh em nhà Thuyên nói gì. Cô bước vào phòng khách tìm Nguyên. Dạo này anh Nguyên theo công trình tận Cần giờ, nhiều khi cả tuần mới về nhà một lần. Lúc này Nguyên có mặt ở đây mới lạ.

Thấy anh mình ngồi ở salon mặt buồn xo, Hoài hạ giọng:

– Anh về hồi nào?

Nguyên uể oải:

– Hôm qua?

– Ủa! San anh không về nhà?

– Không thích!

– Rồi anh ở đâu? ở đây hả?

Nguyên lừ mắt:

– Hỏi nhiều quá!

Bảo Anh vội lên tiếng:

– Anh Nguyên ở nhà anh Ninh chứ không có ở đây.

Rồi anh tùm tim:

– Hai ông căng mắt ra xem hình nhỏ Mai Duyên suốt cả đêm nên ông cũng khờ cam.

Nguyên cau có:

– Em lại méo mó. Bọn anh đang đau đầu vì con nhỏ đồng đánh ấy đây!

Bảo Anh xù mặt:

– Đùa một xiu cũng quạu! Khó chịu quá!

Thuyên nheo mắt:

– Ai bảo em đùa không đúng lúc làm chi.

Bảo Anh hạ giọng:

– Anh Ninh đâu?

Thuyên trả lời:

– Đi an ủi Mai Duyên rồi. Con bé bị sốc đến mức xiu lên xiu xuống.

Bảo Anh bịu môi:

– Xời! Có gan chụp hình sex thì xiu nổi gì! Nó đóng kịch đó.

Thuyên nói:

Mai Duyên thề sống thề chết là không hề chụp hình kiểu đấy.

– Vậy sao hình nó đầy trên mạng? Nguyên buông từng tiếng:

– Một trăm phần trăm đó là hình ghép. Bọn anh đã tlm ra mấy tấm ảnh ai đó ghép vào gương mặt Mai Duyên rồi. Người làm chuyện này tay nghề cũng cao lắm đây!

An Hoài thắc mắc:

– Nhưng ai lại làm chuyện này nhỉ?

Bảo Anh nhún vai:

– Nhỏ Duyên chảnh quá nên bị cho một bài học chớ gì.

Mặt Nguyên đanh lại:

Anh nghĩ mục tiêu không hẳn nhắm vào Mai Duyên. Bất quá con nhỏ là nạn nhân thôi.

– Tội nghiệp con nhỏ!

Bảo Anh buột miệng:

Anh cũng biết nói tội nghiệp nhỏ Duyên nữa.

Nguyên chép miệng:

– Tội nghiệp chứ! Duyên chỉ có tội kiêu căng chớ đâu phải đưa sa đọa. Giả sử trường hợp này rơi vào hal đứa em thì sao? Dám có người đòi chết lắm đó.

An Hoài chớp mi:

– Nếu mục tiêu không phải là Mai Duyên sao người ta lại làm thế với nó?

Nguyên nhìn lên trần nhà.

– Tụi anh vẫn chưa có câu trả lời vào lúc này.

Thuyên nhìn ra cổng:

– Thăng Ninh đi lâu nhĩ!

Bảo Anh hóm hỉnh:

– "Dỗ em làm sao nhanh được. Nhất là gặp em khóc dai và khóc giỏi:

Nguyên chợt thở dài ngao ngán:

– Hợp đồng quảng cáo xe gắn máy chắc bị hủy rồi. Chậc! Đúng là tiền mất tật mang, danh dự bị bôi nhọ. Xui gì mà xui tận mạng vậy hồng biết nữa.

Thuyên nói:

– Thừa keo này ta bày keo khác. Không gì phải bi quan hết.

Ngay lúc đó ngoài cổng có tiếng còi xe, Thuyên bật lên:

– Ninh về kìa!

An Hoài cố ra vẻ tự nhiên nhưng trong lòng hết sức hồi hộp khi Ninh bước vào. Hoài ngỡ ngàng vì gương mặt hắc hắc, râu tóc rậm rì của Ninh. Anh gượng cười với cô rồi buông thân hình cao to của mình xuống ghế. Ninh vuốt mặt, giọng mệt mỏi:

– Xem như thua rồi. Mình phải chọn người mẫu khác và làm lại tất cả với thời gian ngắn kỷ lục. Mình cạn tiền rồi, tao lại không tìm đâu ra người mẫu ưng ý.

Im lặng mấy giây Ninh nói tiếp - Tao suy nghĩ rồi. Sau scandal này, mình nên bỏ vụ quảng cáo này thì hơn. Chắc chắn sẽ có người tư vấn để ông Huy chọn mẫu quảng cáo khác và đó là ý đồ của họ.

– Mà đã biết ai là thủ phạm?

– Biết nhưng không có bằng chứng thì ăn thừa gì?

– Ai vậy?

– Không tiện nêu tên ở đây.

Nguyên vỗ bàn cái rầm:

An Hoài lo lắng nhìn gương mặt đỏ bừng của Nguyên. Cô không biết kẻ phá hoại là ai, nhưng hẳn đúng là tôi và ác khi lấy Mai Duyên ra làm ... công cụ để hạ người khác Nguyên nhìn Ninh:

– Mai Duyên thế nào?

Ninh thở ra:

– Tạm ổn!

Rồi anh ngập ngừng:

Cô nàng lo cho sự nghiệp của mình sớm chấm dứt hơn lo danh dự bị bôi đen.

Thật bất ngờ vì cô nàng nhiều tham vọng quá.

Thuyên phẩy tay:

– Vậy thì an tâm. Biết đâu scandal này lại là bệ phóng của Mai Duyên.

Ninh nói:

– Cũng mong được như thế để mình khỏi ân hận đã vô tình kéo con bé vào cuộc.

Nhìn Hoài và Bảo Anh, Ninh hỏi:

– Hai cô không đi học à?

Bảo Anh mau mắn:

Nghĩ tới chuyện của các anh và Mai Duyên tại em học không vô thành ra cúp mấy tiết sau về nhà xem thế nào.

Ninh điềm tĩnh:

– Bọn anh không sao. Thất bại là mẹ thành công. Đã thành công nhiều thế nào cũng phải có thất bại. Anh sẽ thực hiện mẫu quảng cáo khác cho công ty khác với tất cả thận trọng.

Chuyện chẳng có gì phải âm ỉ.

An Hoài buột miệng:

– Anh lạc quan quá!

Ninh nhìn cô:

– Có thể mới dễ sống chơi. Đạo này Cà Na thế nào? Vẫn miệt mài làm thiệp chứ An Hoài gặt đâu:

– Vâng! Để giết thời gian trống mà.

Nguyên chép miệng:

– Chắc tới lúc em giết thời gian trống bằng cách khác rồi. Nó sắp trở nên nhàm chán với em.

Hoài cãi lại:

– Em chưa thấy chán.

– Nhưng nó tẻ nhạt quá!

An Hoài bướng bỉnh:

– Nó phù hợp với em vào lúc này.

Ninh bỗng chen vào:

– Cứ để Na tiếp tục việc đang làm, con bé đã nói thế mà Nguyên.

Nguyên bật dậy:

– Nhưng tao rất khó chịu. Thật đó. Dứt lời anh đi lên lầu:

Thuyền Minh làm tiếp mau quảng cáo đồng hồ. Mai tao phải trở lại Cần giờ rồi. Thuyền giang hai tay ra:

– Làm thì làm! Nhỏ Anh, pha dùm ly nước chanh cho Nguyên hạ hỏa đi.

An Hoài chợt lúng túng khi phòng khách chỉ còn cô và Ninh.

Cô nói:

– Thời gian gần đây anh Nguyên hẳn tỉnh lắm ảnh dễ nổi nóng một cách vô cớ.

– Anh biết những áp lực tâm lý Nguyên và cả em đang mang.

An Hoài kêu lên:

– Anh biết hả?

– Nguyên đã kể với anh chuyện buồn của gia đình. Anh hiểu tâm trạng của Nguyên.

– Em mừng vì anh Nguyên có bạn hiểu mình như anh.

Ninh nhìn Hoài:

– Em thì sao? Chắc hẳn Phan cũng hiểu và quan tâm chăm sóc em?

An Hoài im lặng. Một lát cô mới nói:

– Phan là người xem trọng công việc. Anh lấy ít quan tâm tới những gì xảy ra xung quanh, Phan cũng không có thời gian rảnh ...

– Nhưng em là hình bóng trong tim Phan chứ đâu phải những gì xảy ra xung quanh anh ta.

An Hoài bắt bẻ:

– Sao anh nghĩ trong tim Phan là hình bóng em?

Ninh nhún vai:

Anh không biết. Có thể do những gì anh nhìn thấy chẳng? Phan lúc nào cũng tỏ vẻ em với anh ta là một đôi.

Hoài nói ngay.

– Anh và Mai Duyên lại hết sức tình tứ.

Nhìn hai người bề ngoài trông thật xứng. Lần đầu gặp ở khách sạn Thiên Đường em đã thấy hai người rất hợp. Anh nói ra câu nào, Duyên bênh vực nói vuốt theo ngay câu ấy.

Ninh nheo mắt:

Trong khi em lại cố ý khắc khẩu với anh.

– Em chả hề cố ý.

Hai người chợt rơi vào im lặng. Ninh chợt nhận ra mình ngốc khi nghĩ An Hoài và Phan là một đôi ấy vậy mà lâu nay anh vẫn tự tin cho rằng mình sành đời từng trải. Nếu cạnh Hoài là ai khác chứ không phải Phan, chắc anh không hổ như vậy.

Ninh nói sau vài giây do dự.

Anh rất muốn được chia sẻ buồn vui với em.

An Hoài bỗng khách sáo:

– Cảm ơn anh. Nhưng lúc này Mai Duyên cần điều đó hơn em.

– Anh hy vọng đây lại là một lời cố ý nữa của em. Anh tin em biết rõ Duyên là người thế nào nên đừng cố tình gán ép anh và cô bé ấy. Những gì xảy ra giữa anh và Duyên chỉ là công việc. Anh không đa tình và buông thả đến mức với cô gái nào cũng có tình cảm. Rồi dần dần em sẽ hiểu anh.

An Hoài chớp mi. Cô không biết nên tin Ninh được bao nhiêu phần trăm đây. Cô cứ loay hoay không biết lối thoát giữa Phan và anh. Cả hai người đều ra thích cô nhưng cả hai đều có những người con gái khác bên cạnh.

Phan không thể nào một sớm một chiều quên Phương Thùy, anh đến với cô để bớt cô đơn, bớt buồn chán đó thôi. Dầu hiểu vấn đề rất rõ Hoài vẫn không thể dừng nghĩ rời anh. Trái tim người ta đúng là đáng ghét. An Hoài đang mang một trái tim đáng ghét đây bởi vậy cô cứ nhùng nhằng mãi giữn sa mù tình cảm.

Giọng Ninh vang lên:

– Anh phải phụ Thùy và Nguyên những mẫu quảng cáo mới đây. Em ở chơi với Bảo Anh nhé!

An Hoài gượng cười nhìn Ninh quay lưng anh nghĩ gì mà đột ngột ngắt ngang câu chuyện làm cô hụt hẫng thế này. Anh tự ái vì Hoài tỏ ý không cần anh quan tâm à?

Hoài nghe Bảo Anh gọi mình ời ời dưới bếp. Cô bước đi bằng những bước nhẹ tênh.

Giá như Ninh nhắc lại câu:

– Anh rất muốn được chia sẻ buồn vui với em.

Chắc chắn Hoài sẽ gật đầu, nhưng cơ hội đã qua, Ninh sẽ không lập lại câu nói ấy. An Hoài nhếch môi. Cô vừa để lọt qua tay một vật quý. Cô biết thì đã muộn rồi. Muộn thật rồi.

Không Quên Kỷ Niệm

Chương 7

Giọng ông Phi nhỏ nhưng thật rõ và rạch ròi:

– Ngôi nhà này tôi để lại cho bà và con.

Tôi muốn làm xong thủ tục sang tên cho bà trước khi ra tòa ly dị. Bà an tâm rồi chứ?

Bà Hằng ngồi im như pho tượng. Nhìn mẹ, tim Hoài đau thắt lại. Đã hàng trăm lần trong cô vang lên câu hỏi:

- Tại sao? Tại sao một gia đình đề huề hạnh phúc như gia đình cô giờ lại rơi vào cảnh ngộ này. Hoài buồn lắm, cô mặc cảm đến mức tự co lại không tung tẩy với bạn bè như trước kia. Đám con trai hay điện thoại tán gẫu với Hoài cũng thưa dần vì Hoài than bạn cô trò chuyện nhạt gừng, tẻ nhạt nên bọn chúng do té nhị đã bớt gọi đến. Bạn bè bây giờ chỉ còn mỗi Bảo Anh là hiểu Hoài nhất, song con bé phải lo cho ông tướng Nguyễn nên Hoài không nỡ khiến Bảo Anh nặng gánh thêm vì mình. Hoài cần người an ủi, nhưng không hiểu sao cô không thể hé môi kể với bà Nhiệm chuyện của gia đình. Hoài vẫn đến shop Kỷ niệm, vẫn nghe bà nói về Phan với những lời khen ngọt ngào. Qura lời của bà Nhiệm, Hoài tưởng chừng Phan rất quan tâm đến cô, nhưng sự thật lại khác hẳn như chưa bao giờ Phan điện thoại chuyện trò thăm hỏi cô. Ngoài lần Phan than buồn, rủ cô tới quán Dòng thời gian, hai người không gặp riêng nhau thêm lần nào nữa. Phan vẫn là một bí ẩn dù Hoài đã chạm tay tới.

Bà Hằng lên tiếng làm Hoài giật mình:

- Giá mà ông chết bất đắc kỳ tử chắc tôi không đau khổ bằng.

Ông Phi thở dài:

- Bà cứ nguyên rửa nếu như thế bà đỡ buồn. Sự lựa chọn nào cũng có giá của nó. Tôi có lỗi với gia đình, nhưng rất tiếc tôi không thể làm khác.

An Hoài nghe cay sọng mũi cô bỏ lên phòng mình ôm gối. Nước mắt tủi thân nhoè nhoẹt. Sau gần ấy năm sống với nhau lẽ nào tình cảm của ba dành cho mẹ không phải là tình yêu. Mẹ đảm đang, hiền dịu, không có lỗi gì, cả cuộc đời mẹ chỉ biết đến chồng con ấy vậy mà ba đành lòng bỏ mẹ ông làm cô thất vọng về cuộc đời, về sự bền vững của tình yêu quá.

An Hoài cứ để mặc mũi nghẹn cứng, mặc nước mắt ướt gối. Cô buồn quá đỗi, lạ sao cái buồn càng lúc càng dày, nó khiến lòng cô trĩu nặng mỗi khi nghĩ tới nỗi cô đơn của mẹ. Chỉ mong mẹ đủ sức chịu đựng để vượt qua giai đoạn khốn khổ này.

Điện thoại reo. Anh Hạo, anh Nguyên không ở nhà, cả hai đều có di động.

Chắc là điện thoại của cô. Hoài hít một hơi dài, lau vội nước mắt.

Nhắc máy, cô sửng người khi nghe giọng Ninh:

– Em đang làm gì vậy Cà Na?

Im lặng, Hoài ứ nghẹn, cô không sao lên tiếng. Một giây rồi nhiều giây trôi qua. Giọng Ninh trầm xuống:

- Anh xin lỗi, nếu đã làm phiền em ... Thôi Na nhé.

An Hoài rồi lên, giọng cô và vỡ theo nước mắt:

– Đừng gác máy ... Em ... em ...

Ninh hốt hoảng khi nghe cô nức nở:

– Sao lại khóc. Đã xảy ra chuyện gì?

Hoài mếu máo:

– Em đang khóc thì anh gọi đến ... Híc!

Ninh trầm tĩnh lại:

– Bị mẹ mắng hay bị Nguyên ăn hiếp vậy nhoe? Đừng làm anh rối lòng chứ. Nào! hít thở sâu vào rồi nói cho anh nghe mọi chuyện.

An Hoài làm theo lời Ninh. Cô nói:

– Em đang buồn lắm. Ba mẹ đang nói tới chuyện ly dị, ở nhà chỉ mỗi mình em. Nặng nề quá, em không chịu nổi đành trốn vào phòng và khóc.

Ninh nhỏ nhẹ:

– Khóc được thì tốt ... Nhưng khóc một mình thật tủi thân ... Bây giờ có anh rồi, Na khóc đi, anh nghe.

Hoài gượng gạo:

- Anh lại chọc người ta.
- Chọc người ta là nghề của anh mà. Nào!
- Khóc hay cười, nhanh nhanh lên chứ!

Hoài phụng phịu:

- Anh thật là thấy ghét.
- Anh biết! Anh thấy thấy ghét ngay cái nhìn đầu tiên của em. Nhưng không sao, anh chịu được cái ... sự ghét hết sức dịu dàng ấy.

An Hoài tủm tỉm cười dù nước mắt vẫn còn trên mi:

Đã ghét ai, em ghét tàn bạo lắm.

- Vậy khi yêu em sẽ yêu dữ dội?

Anh nói lung tung không hà.

Ninh giải thích:

- À? Anh đang dương đông kích tây để em rồi lên và không còn tâm trí đâu mà buồn.

Hoài chớp mi:

- Người ta đâu thể tự đánh lừa mình.

Ninh hạ giọng:

- Nhưng người ta có thể đánh lừa người khác. Và em đã vui buồn khi nói chuyện với anh.
- Ờ thì cũng hơi buồn một chút.

Điều đó chứng tỏ những lời lung tung của anh đã đánh lừa cảm giác của em.

An Hoài kêu lên:

– Anh tài lắm. Biết cả cách đánh lừa, cảm giác của người khác nữa. Chắc anh đã có nhiều kinh nghiệm trong ... lĩnh vực này.

– Chậc! Chậc! Định cho anh rơi vào bẫy gì đây?

– Em không phải Mai Duyên nên không thích trò đặt bẫy.

Ninh có vẻ bất bình:

– Sao lại có Mai Duyên ở đây.

– Vì Duyên rất thích bẫy những con sói.

Ninh im lặng. Mấy tích tắc sau anh nói:

– Nhóc nè! Nói về em cho anh nghe đi.

– Em làm gì cho hết một ngày.

An Hoài ậm ự.

– Em đi học là hết một phần tư ngày rồi. Thêm một phần tư ngày đến shop Kỷ niệm là hết hai phần tư. Thời gian là phù du nhất phải không Na. Hai phần tư ngày còn lại em làm gì. Đừng nói với anh là em để dành cho nỗi buồn nha.

– Buồn nhiều như vậy chắc em chết mất tiêu rồi. Anh không cho em thời gian để ăn nghỉ sao? Rồi thời gian nhớ về ai đó nữa chứ.

Ninh bật cười:

– Ghê nhỉ! Em nhớ ai, nói nhỏ cho anh nghe với?

An Hoài lim dim mắt. Cô ranh mãnh:

– Em sẽ nói, nhưng lúc khác kìa.

Dứt lời cô cười khúc khích. Ninh thở hắt ra:

– Ôn chúa! Em đã cười rồi nhóc cưng.

An Hoài nóng mặt:

– Ai là nhóc cưng!

Ninh ngọt như đường:

– Em là út cưng của Nguyên thì là nhóc cưng của anh cũng được chứ sao.

Hoài liếm môi:

– Chắc anh có ức tĩ nhóc cưng!

Anh cũng muốn như vậy. Tiếc rằng tim anh bé xiu chỉ vừa chỗ cho một nhóc cưng thôi.

– Em phải ghi nhận điều đó nhóc cưng ạ.

An Hoài nghe tim đập mạnh. Trong một thoáng cô quên bằng chuyện của ba mẹ, cô quên bằng Phan. Tâm trí cô bồng bềnh vì những lời quở quãi của Ninh.

Hoài ấp úng:

– Em không thềm nói chuyện với anh nữa ...

– Em sẽ rất cô đơn cho mà xem.

– Kệ em ... Em gác máy đây.

Ninh vội vã:

– Ấy đừng ... Anh sẽ buồn đến mất ngủ đây!

– Càng tốt! Anh khỏi mất công uống cà phê. Mà sao bữa nay anh lại gọi điện cho em nhỉ?

Ninh trầm giọng:

– Tự nhiên anh nóng ruột khi nghĩ tới Cà Na. Anh nói thật chứ không đùa đâu nhé. Thế là anh cầm máy lên. Rõ ràng em có chuyện buồn ... Em khóc làm sao anh nhói cả lòng. An Hoài lặng thinh. Cô bối rối:

– Em không nghĩ em đủ sức khiến anh nhói lòng. Nhưng em cảm ơn anh đã gọi và chọc cho em cười.

Rồi cô quyết định.

– Em gác máy đây. Chúc anh ngủ ngon.

An Hoài ôm ngực. Cô không biết mình lại làm thế khi cô đang hết sức cô đơn. Có lẽ Hoài sợ những lời quá ngọt ngào của Ninh. Cho dù những lời ấy giúp cô nguôi ngoai buồn.

Rón rén, Hoài xuống phòng khách. Ba đã đi rồi à không, ông đã về ngôi nhà khác với người phụ nữ khác rồi, chỉ còn mẹ ngồi một mình, mắt như dán vào màn hình tivi lúc này đang nhận nhạo quảng cáo.

Mẹ ghét nhất là quảng cáo, vậy mà bây giờ bà lại xem một cách chăm chú.

Tự nhiên Hoài thấy lo.

Cô gọi to:

– Mẹ!

Bà Hằng không buồn động đậy:

– Gì vậy?

– Quảng cáo mẹ cũng xem nữa sao?

Bà Hằng gật đầu:

– Ủ! Phải thay đổi thôi con. Quảng cáo cũng hay chứ. Xem quảng cáo khỏi suy nghĩ An Hoài ngồi xuống cạnh bà. Cô phát hiện trên bàn có lon bia uống dở.

– Cô kêu lên:

– Mẹ uống bia à?

– Ủ! Cho dễ ngủ ấy mà ...

An Hoài lại muốn khóc khi nghe mẹ nói:

– Mẹ không biết phải làm gì cho hết thời gian. Bây giờ đêm sao dài lê thê, mẹ nhìn vào đâu cũng thấy sợ. Một mình giữa đêm hun hút thật kinh khủng.

Hoài nói:

– Mẹ xin nghỉ phép đi chơi đâu đó cho khoảng khoái đi mẹ.

– Đi thì được rồi Nhưng đi với ai? Ngày xưa tụi con còn nhỏ, ba mẹ ao ước nuôi con lớn khôn rồi vợ chồng già dắt nhau đi đây đi đó để bù lại thời gian cực khổ vì con ...

Bà Hằng nhếch môi:

- Nhắc chuyện cũ chỉ thêm đau lòng

An Hoài ngập ngừng:

- Phải chi lúc này là hè, con sẽ đi với mẹ.

Bà Hằng từ tốn:

– Đi với mẹ con sẽ chán chết.

– Sao lại chán. Mẹ cứ nói thế ...

Bà Hằng nhìn An Hoài:

– Con và bạn anh Nguyễn thế nào rồi?

Hoài cứng cả người vì câu hỏi như bom nổ của mẹ. Cô đáp ứng:

– Làm ... làm gì có ạ. anh Nguyễn nói ... nói gì với mẹ vậy?

Bà Hằng lơ lửng:

– À không có gì Nó quảng cáo bạn mình. Cái thằng đó thèm gọi nó là anh lắm. An Hoài nuốt nước bọt. Quỷ tha ma bắt lão Ninh cho rồi ...

Bà Hằng lại nói:

– Ở tuổi con đi chơi với bạn vẫn thích hơn đi với mẹ nhưng phải biết chọn bạn ...

Có tiếng kèn xe ngoài cổng. Hoài nhìn ra. Hình như anh Hạo về. Cô lon ton ra mở cửa rồi trở vào ngồi với mẹ.

Ti vi bắt đầu chiếu phim. Hạo chép miệng:

– Lại tình cảm Hàn Quốc. Chán!

An Hoài nhăn mặt:

– Đài chiếu phim gì thì xem phim đó. Bộ mình lựa được à!

– Chuyển kênh đi.

– Đài khác cũng thế thôi ... Mẹ đang xem phim này. Anh lộn xộn quá!

Hạo nhìn cái bàn:

– Bia à! Mẹ mẹ

Hạo nhún vai. Anh định nói với mẹ lậ phim Hàn Quốc đến mức buồn thì uống bia uống rượu giống các nhân vật nữ trong phim nhưng anh đã kịp ngậm miệng lại. Anh đã không thể chia sẻ nỗi đau mẹ đang chịu thì đừng đã kích.

Vừa giới thiệu phim xong, ti vi lại chuyển qua quảng cáo. Hạo chột buột miệng:

– Lại quảng cáo! Nhỏ Mai Duyên vừa bị một vố đề đòi em biết không Na?

An Hoài gật đầu. Hạo cao giọng:

– Nghe nói bạn thằng Nguyên gây ra vụ tai tiếng này. Và em cũng quen thằng đó? Quen khá thân nữa là khác?

Hoài khựng lại mất mấy giây mới bật miệng:

- Ninh là bạn anh Nguyên, em quen anh cũng như em quen anh Phan vậy mà.

Hạo nói bằng giọng sắc lạnh:

– Phan với anh là bạn học từ lâu, còn thằng Ninh là bạn làm ăn với Nguyên.

Hai mối quan hệ này khác nhau xa. Dân làm ăn có thể bán bạn như chơi. Em đã thấy chuyện xảy đến cho Mai Duyên rồi đó, liệu mà giữ mình.

Bà Hằng thắc mắc:

– Chuyện của Mai Duyên là chuyện gì?

Hoài làm thinh, Hạo bèn nói:

- Nhỏ Duyên chụp hình sex bị tung lên mạng trong những trang web playboy.

Bà Hằng thán thốt:

– Chết! Sao nó lại đại dột thế!

Hạo nói:

– Nó đua đòi hư hỏng chứ không phải đại dột. Con gái bây giờ nhiều đứa thích chụp hình như vậy lắm mẹ ơi.

– Nhưng ai lại tung hình Mai Duyên lên mạng chứ?

Hạo nhún vai:

– Thì đó! Bạn thằng Nguyên chớ ai nữa mẹ.

An Hoài phản ứng ngay:

– Không phải anh Ninh. Chính anh Nguyên đã nói thế.

Hạo cười nhạt:

– Ninh là đứa quá tồi tệ mà nó còn bệnh vực. Bản thân thằng Nguyên dạo này cũng thay đổi. Nó sống bên ngoài nhiều hơn ở nhà. Bà Hằng thở dài:

- Ở nhà có gì vui đâu.

– Mẹ nói thế, không lẽ ai có chuyện buồn cũng bỏ nhà đi hoang như nó?

- Nguyên là đứa phóng túng, nếu có cơ hội nó sẽ quậy cho mà xem. Hừ!
Đang coi công trình tự nhiên lại nhảy qua ba vụ sửa chữa trên máy vi tính.
Chơi với thằng Ninh nó sẽ bêu đời vì nhiễm thói ăn chơi bậy bạ.

An Hoài lắc đầu:

– Anh nói quá rồi. Anh Ninh, anh Thuyên làm cật lực lắm chớ có chơi bời gì đâu.

Hạo vẫn giữ ý kiến của mình:

– Đàn ông đàn ông không ai chụp hình con gái người ta rồi tung lên mạng.

- Đã nói không phải anh Ninh mà ...

Thấy Hoài tỏ vẻ gắt gông, Hạo trợn mắt ngạc nhiên:

– O hay! Sao em chắc hẳn thế?

Hoài liếm môi:

- Mai Duyên thề rằng nó chưa bao giờ chụp hình kiểu đó. Người ta đã áp dụng kỹ thuật ghép hình.

– Và em tin nó? ngu vừa thôi. Có ai chịu mình là cha ăn cướp. Em liệu hồn đi! Không được qua lại với thằng Ninh. Đợi thằng Nguyên về anh sẽ mắng nó một ... tăng ...

An Hoài ngắt lời anh trai:

– Mai Duyên là người mẩu cho quảng cáo mà anh Ninh dồn hết tâm trí để thực hiện, anh không thể tự làm hại mình bằng cách tung hình con nhỏ lên mạng. Ninh bị người ta ... chơi đó.

Hạo nheo nheo mắt:

– Em mới biết một mà chưa biết mười.

Trong quảng cáo có những chiêu rất quái, rất tàn nhẫn. Ninh sử dụng chiêu “Dùng khổ nhục kế” để gây scandal cho mẩu quảng cáo của mình.

Trán An Hoài cau lại:

– Nghĩa là sao em không hiểu?

Hạo vung tay lên:

- Nghĩa là tạo sự chú ý của công chúng bằng tai tiếng của chính bản thân.

Bà Hằng bắt bình:

– Sao thằng Nguyên lại giao du với một đứa vô lương tâm dữ vậy. Mai Duyên bị lợi dụng mới tội chứ! Con gái mà mang tiếng thì khổ cả đời rồi.

An Hoài chết sững trên ghế. Cô bất ngờ trước sự giải thích của Hạo. Có đúng Ninh sử dụng quái chiêu đó không?

Hoài ấp úng:

– Nhưng mà ở đâu hợp, đồng quảng cáo ấy bị hủy rồi. Ê bộ của anh Ninh bị thiệt hại nặng.

Hạo cười nhẹ:

– Chơi dao phải chịu đứt tay. Nếu Phan không kể chuyện này, anh cũng đâu có biết.

An Hoài nghe trong cổ khô khốc. Cô nhìn Hạo:

– Anh Phan kể với anh à?

Hạo gật đầu:

- Ninh làm quảng cáo này theo đơn đặt hàng của công ty Phan mà. Phan chẳng lạ gì Ninh:

Nó là mặt trong vài người được xem là chuyên gia chụp ảnh quảng cáo thành đạt ở Việt Nam. Tiếc rằng Ninh có tài song không có tâm.

Hoài hỏi ngay:

– Dựa vào đâu anh đánh giá người ta như vậy?

Hạo hơi bất ngờ vì câu hỏi của Hoài:

– Ờ ờ thì đó là nhận xét của Phan. Phan không muốn em quen biết mặt kẻ xấu.

Hoài làm thinh. Cô thấy có một điều gì đó không bình thường. Phan vốn tự cao tự đại, anh đâu ưa một người có tài hơn mình.

Nhưng dù vậy cũng không nên nói xấu sau lưng người ta.

Hôm ở nhà Bảo Anh, Ninh nói đã biết ai hại mình nhưng không bằng chứng nên không tiện nêu tên. Song anh Nguyễn vẫn đoán được kẻ ấy là ai trong tức giận. Rồi sau đó, anh Nguyễn tỏ ý không thích Hoài tiếp tục làm thiệp ...

An Hoài hoang mang quá. Phan và Ninh ghét nhau ra mặt nhưng chưa bao giờ Ninh nói lời nào không hay về Phan. Ngược lại, Phan luôn miệt hạ

thấp Ninh. Nếu Phan cố tình sử dụng ảnh đã được ghép của Mai Duyên nhằm hại Ninh thì rõ ràng anh ghét Ninh tới tận cùng xương tủy. Mà không phải ghét, phải nói là thù mới đúng. Chỉ có thù người ta mới bê công sức ra làm như vậy.

Nhưng tại sao Phan lại thù Ninh nhỉ?

Giọng anh Hạo lại vang lên:

– Tóm lại một câu, em không được giao du với Ninh cho dù nó là bạn của Nguyên. Anh muốn tốt cho em mới dặn như vậy. Nên nhớ, với đời em còn non trẻ lắm, trong khi Ninh đã là sói thành tinh.

Dứt lời, Hạo bước lên lầu. Hoài ngồi lại với bà Hằng. Cả hai mẹ con đều dán mắt lên màn hình nhưng cả hai đều không biết mình đang nghe gì thấy gì.

Bà Nhiệm tức tối:

– Vậy là rõ rồi ông ta chỉ lợi dụng con thôi Thật tồi tệ! Trò này chắc chắn do con Chi Lan bày ra. Càng nghĩ mẹ càng hận nó.

Mặt Phan đanh lại:

- Con lo bà Chi Lan sẽ dùng lời ngon ngọt để ba chuyển quyền thừa kế của con cho bà ta. Lúc đó coi như thằng Ninh được hưởng những thứ lẽ ra là của con.

Bà Nhiệm cười nhạt:

– Dễ cướp của người khác vậy sao?

Phan nhẹ tênh:

– Thì bà ta đã cướp được ba còn gì ...

Bà Nhiệm làm thinh. Khi ly dị, tòa đã phân chia tài sản của ông và bà Chi Lan. Chớ không dính dáng tới mẹ con bà. Nhưng chính ông mở miệng nói đã làm di chúc để lại tất cho Phan.

Ông đã cho nó một tài sản lớn, nhưng nó chỉ được hưởng khi ông chết. Ông muốn Phan phải đổ công sức vào để phát triển hơn nữa cơ ngơi đó. Song chuyện đời ai mà biết được. Di chúc người ta thay đổi dễ như trở bàn tay. Lỡ như Phan lao tâm khổ tứ, hùn hạc làm như điên, cuối cùng người khác hưởng thành quả thì sao?

Bà Nhiệm tức như người vừa hột trứng độc đắc Bà chợt giận Phan vì nó dám khơi vào nỗi đau của bà. Với phụ nữ, không có nỗi đau nào lớn hơn khi bị người khác cướp chồng.

Bao năm qua bà đã nén nỗi đau ấy xuống để đeo lên chiếc mặt nạ bằng lòng với số phận nhưng trong lòng lúc nào cũng nung nấu ý định trả thù. Nhưng ý định vẫn hoài là ý định, bà vẫn chứ làm được điều đó.

Giọng Phan vang lên:

– Con sẽ dành thời gian phụ ba quản lý cái công ty gốm sứ ấy. Đó là cơ hội để lấy lại những gì của mình.

Bà Nhiệm chép miệng:

- Chi Lan không cho con cơ hội đó đâu. Phan buông từng tiếng:

– Bà ta sẽ không dám làm thế nếu biết nghĩ tới thằng Ninh. Ngày xưa con từng nện nó lổ đầu, giờ con ... xử nó theo cách khác.

Cười nhạt Phan bảo:

– Con vừa chơi nó một vỏ đầu đinh. Nó sẽ không ngóc đầu lên nổi.

Bà Nhiệm tờ mờ:

– Con làm gì nó?

Phan ra chiêu đắc ý:

– Một chiêu nho nhỏ của vi tính nhưng đủ khiến nó tiêu tan sự nghiệp.

Rất hào hứng Phan kể cho mẹ nghe chuyện đã làm. Bà Nhiệm bật cười:

– Chỉ có ai nuôi lòng thù hận mới biết cảm giác thú vị của sự trả thù.

Phan cũng cười. Anh đang tận hưởng cả giác được trả thù đây. Cánh cửa bật mở khiến Phan giật mình. Anh khó chịu khi Thủy bước vào mà không gõ cửa Bà Nhiệm cau mày khi nghe Thủy nói:

– Dạ, cô có khách ạ.

– Ai vậy?

- Dạ người ta tiếp thị hàng. Dường như là hạt đá ...

Bà Nhiệm vội bước ra, Thủy ở lại tủm tỉm cười khiến Phan bức bối.

Anh sẵn giọng:

– Lần sau vào làm ơn gõ cửa.

Thủy tròn xoe mắt:

– Em có gõ và đứng ngoài chờ đó chứ. Tại anh bận hưởng cảm giác thú vị của ... nụ cười nên không nghe thôi.

Phan khựng lại. Anh lạnh lùng:

– Ra coi shop đi!

Thủy ngúng ngẩy:

– Có cô ngoài đó rồi. Anh cho em nghỉ một chút ... làm gì anh ... né em ,dữ vậy?

Phan gắt:

– Em thừa biết còn vờ hỏi.

Thủy nhìn anh:

– Anh và chị Thùy chấm hết rồi. Em có quyền đến với anh. Phải là em chứ không ai khác hết.

Phan cộc lốc:

– Điên khùng!

Thủy tỉnh rụi:

– Được điên vì anh em rất sẵn lòng.

Phan lắc đầu:

– Anh chịu thua em. Nhưng làm ơn thực tế một chút cho anh nhờ.

Thủy tro trên:

– Em là người thực tế. Chính vì vậy em mới nhận ra đâu là cơ hội của mình.

Em tin rồi anh sẽ yêu em như đã yêu chị Thùy. Thay vì ra coi chừng shop như Phan yêu cầu, Thủy đứng đĩnh đi về phía anh.

Giọng Thủy nhẹ tênh:

– Thì ra cô ả em thấy trong xếp hình hôm trước là vũ khí tối thượng để anh hạ gục kẻ khác chứ không phải con bé nào được anh mê.

Mặt Phan tái đi:

– Em lái nhái gì đó?

Thủy đứng sát vào anh:

– Em nói rõ lắm, lẽ nào anh không nghe?

Ngay lúc đó cửa phòng mở, An Hoài bước vào. Cô khựng lại khi thấy Thủy tựa hẳn vào người Phan.

Phan lúng túng thụt lùi còn Thủy thì thản nhiên cười:

– Cà Na vào mà không gõ cửa làm anh Phan lỡ bộ.

An Hoài nóng mặt cô nghe Phan bảo:

– Đủ rồi Thủy. Em đừng đùa nữa.

Thủy ngơ ngác:

– Em nói thật chứ đùa gì. Không phải anh ghét nhất là vào mà không gõ cửa sao?

Hoài nghiêm nghị:

– Xin lỗi đã làm phiền anh chị.

Quay phắt người, cô bước ra thật nhanh.

Ngực ứ nghẹn, An Hoài thấy bị xúc phạm vì những gì nhìn thấy, vì những lời ỡm ờ khó nghe của Thủy.

Khẽ gật đầu chào bà Nhiệm và người khách đang đứng ở quày, Hoài đi ra đường. Cô nghe tiếng Phan gọi mình. Anh nắm tay Hoài:

- Chúng ta vào quán bên kia. Anh muốn nói chuyện với em.

An Hoài làm thinh theo anh. Cô hơi bất ngờ khi anh có thái độ hết sức quyết liệt.

Vào quán, Phan kéo ghế cho Hoài. Anh gọi hai ly cam ép rồi hỏi:

– Em đang nghĩ gì?

Hoài điềm đạm:

– Em đang nghĩ xem anh sẽ nói gì với em.

Phan quơ tay:

– Anh muốn nói dạo này anh bận quá nên không thể gặp em vào cả lúc em đang rất buồn.

Hoài nhỏ nhẹ:

– Có gì đâu anh. Buồn cũng qua rồi. Anh là người của công việc, lẽ ra em phải biết để đừng làm phiền anh phan hơi nghiêng đầu về phía Hoài:

– Em giận anh à?

Hoài lắc đầu:

– Đâu có!

– Nếu không sao lại chua chát vậy?

An Hoài chớp mi:

– Em tự an ủi mình đó chứ.

Phan chép miệng:

– Anh thật tệ. Nhưng em đã buồn chuyện gì

Hoài nhìn Phan. Cô biết không phải lúc nào người ta cũng trút hết lòng mình với ai đấy, cho dù họ là bạn thân nhất, hoặc là người yêu. Lúc Hoài có nhu cầu, Phan lại phăng phăng từ chối.

Giờ thì ...

Hoài nói dối:

– Em buồn vu vơ ấy mà.

Phan thở phào:

– Vậy thì không sao. Các cô ở tuổi em lúc nào chả buồn vu vơ. Hôm trước anh cũng nghĩ thế, ai ngờ đúng phóc.

– Nênh anh ðã mặck kệ em?

Phan cười xoa:

– ðã bảo anh rất rất bận mà. ðang vào cao trào, anh bù ðầu, bù cổ.

An Hoài tò mò:

– Việc của anh là ... gì sao căng thẳng dữ vậy?

Phan cao giọng:

- Thời buổi này là của quảng cáo. Việc của anh là chọn kịch bản, chọn mẫu hình quảng cáo rồi quyết ðịnh thời ðiểm tung vào thị trường.

Trong thị trường có nhiều sản phẩm cùng loại, người ta muốn bán ðược nhiều hàng hơn các doanh nghiệp cùng cung cấp sản phẩm. Vì vậy cần có những yếu tố ðộc ðáo trong quảng cáo ðể thu hút người tiêu dùng.

An Hoài gật gù:

– À? Em hiểu rồi. Không ngờ anh lại quan trọng ðến thế. Nhưng chắc anh ðã từng gặp khó khăn trong công việc?

Phan nhún vai:

– ðương nhiên!

Hơi ngập ngừng, Phan nói tiếp:

– Mới ðây nè. Tay Ninh, bạn rất thân của em ðã khiến anh suýt bị kỷ luật vì Ninh ðã ðưa cô nàng Mai Duyên vào mẫu quảng cáo anh ta chụp. Anh rất vô tư thấy mẫu ðẹp thì chọn, ai ngờ cô nàng ðó lại có hình sex trên mạng.

An Hoài ngắt lời Phan:

– Em có biết chuyện này nhưng không ngờ nó liên quan tới anh.

Phan cười nhạt:

– Ninh cố tình làm thế để anh mất việc mà. Cũng may anh rất kỹ trong công việc nên đã phát hiện ra.

– Sao Ninh phải làm vậy khi chuyện này cũng ảnh hưởng tới anh ấy ảnh hưởng nặng nề nữa là khác.

Phan nhìn xoáy vào Hoài:

– Em không biết lý do thật à? Là bạn thân, lẽ nào Ninh không kể về mối quan hệ oái ăm giữa anh và hấn

Hoài bối rối:

- Ninh không có nói và em cũng không hỏi. Phan đan hai tay vào nhau:

– Làm sao hấn mở miệng cho được.

– Vậy anh nói đi. Tại sao anh và anh Ninh gần như thích đối đầu với nhau.

Phan khinh khỉnh:

– Anh không hề thích đối đầu với hạng người đó. Ninh dưới ... cơ anh rất xa, hấn đâu có đáng.

An Hoài chợt khó chịu vì cách trịch thượng của Phan. Anh coi mình to quá, đã vậy lại luôn miệng miệt khinh Ninh. Trong khi đó Hoài chưa bao giờ nghe Ninh nói một câu nào xấu về anh. Cũng có thể Ninh khó mở lời như Phan nói.

– Nếu đúng vậy thì tại sao?

Phan đánh giọng:

– Mẹ của Ninh, bà Chi Lan hiện giờ đang là vợ của ba anh. Vì bà ta anh đã không có cha, mẹ anh bị cướp mất chồng.

An Hoài ngỡ ngàng nhìn Phan. Cô nuốt ước bọ vì những gì mình nghe chớ

không phải vì ly cam vắt vàng óng người phục vụ vừa mang ra. Đây đúng là mối quan hệ oái ăm. Giờ Hoài đã hiểu vì sao Phan ghét Ninh rồi. Nhưng chuyện của người lớn, Ninh bắt quá cũng là nạn nhân cũng như Phan thôi.

Giọng Phan gay gắt:

- Khi anh và mẹ phải vất vả kiếm từng đồng thì Ninh lại vung vãi ăn xài bằng tiền của ba anh. Bà Chi Lan đã cướp những gì của anh để cho con trai.

Nhà cửa, xe cộ

Ninh đầy đủ cả.

An Hoài chột hoang mang. Có đúng những thứ Ninh có lẽ ra thuộc về Phan không. Nếu đúng thì thật là bất công cho anh. Phan lại nói tiếp:

Ninh rất ghim anh. Hắn không bỏ qua cơ hội nào để hại anh. Biết em quen với anh, chắc chắn Ninh sẽ chen vào phá.

Hoài vội bụng ly nước lên uống và suýt sặc vì hành động bấp táp của mình.

Cô thấy sợ khi nhớ tới lời của anh Hạo. Với đời em còn non trẻ lắm trong khi Ninh đã là sói thành

Hồn cô rối rít rối mù. Cô chả biết tin ai đây.

Phan hỏi:

– Em không sao chứ?

Hoài lắc đầu. Phan chậm rãi uống nước. Nhìn anh Hoài lại so sánh với Ninh.

Giữa hai người sự khác biệt rất lớn. Phan có vẻ ngoài lạnh lùng ít nói nhưng lại huênh hoang, tự đại, thích đề cao mình và hạ thấp người khác. Ninh lúc nào cũng mang vẻ hóm hỉnh, nói nhiều song anh lại ít nói về bản thân mà hay quan tâm đến bạn bè. Nhìn bên ngoài anh có vẻ thiếu nghiêm túc. Nhưng anh Nguyễn lại khen Ninh là người đầu ra đó, sống rất hòa đồng.

Ninh không giống với những gì Phan từng nói.

Có thể anh giỏi đóng kịch nên Hoài không thấy được con người thật của Ninh. Nếu đúng như Hoài suy luận thì Ninh đáng sợ quá!

An Hoài ngáp ngừng:

– Ninh đã làm gì để hại anh?

Phan khựng lại. Anh nhún vai:

- Anh không thích kể những chuyện đã qua. Nhưng nếu Ninh đụng vào em, anh sẽ không tha cho hắn. Anh thề đó!

An Hoài mơ hồ một điều gì không rõ. Chỉ biết rằng bây giờ đối với Phan cô đã mất dần sự rung động, đắm say khi được ngồi gần, được nghe anh nói. Với Hoài, Phan không còn là thần tượng trên ngôi nữa. Anh làm cô thất vọng khi nhận ra lâu nay cô đã ảo tưởng về mọi người.

Phan không thích kể Ninh đã làm hại anh thế nào vì anh không muốn hay anh chưa kịp nghĩ ra? Với cá tính đó liệu Phan có thật sự không thích kể xấu kể mình căm ghét không.

An Hoài chẳng tin lời đái bọt của Phan. Di động của Phan lên tiếng nhạc. Anh lấy ra mặt căng thẳng thấy rõ.

An Hoài nghe Phan gằn:

– Anh bảo sao? Lấy mẫu quảng cáo đó à? Rồi! Tôi sẽ vào công ty ngay!

Hoài chớp mi. Cô cố mỉm cười ra chiều thông cảm khi anh nói:

– Anh rất tiếc ...

– Em hiểu mà.

Hai người quay về shop Kỷ niệm. An Hoài phớt lờ như không thấy cái nhìn tóe lửa của Thủy. Cô đi vào phòng của bà Nhiệm.

Bà ngẩng lên nhìn:

– Ủa, uống cà phê gì mau vậy con?

Hoài ngồi xuống:

– Dạ anh Phan phải vào công ty ngay ạ!

– Vậy không hà! Con đừng buồn Phan ghen.

An Hoài nhỏ nhẹ:

– Con biết anh Phan là người của công việc nên con đâu có buồn. Anh em thảnh thơi ngồi quán đã là vui rồi.

Bà Nhiệm bật cười:

– Sao lại là anh em. Con bé này thiệt thà quá!

Hoài nhìn và, giọng nghiêm túc:

– Con chỉ xem anh Phan như anh Hạo và anh Nguyên. Tình cảm đó là tình cảm anh em.

Bà Nhiệm tủm tỉm:

– Cô không chen vào tình cảm anh em của hai đứa, nhưng cô sẽ nhắc Phan phải đưa em gái đi chơi nhiều hơn, nếu không muốn con bé đổi hờn.

An Hoài biết bà Nhiệm muốn vurun vào cho cô với Phan từ lâu rồi. Trước đây cô rất thích và thầm đm ơn bà, nhưng bây giờ Hoài thấy ngại. Trái tim cô có một mách bảo khác. Cô không thể cưỡng lại lòng mình.

Bà Nhiệm đưa ra mấy mẫu thiệp:

– Những mẫu này khách thích lắm. Con làm tiếp hộ cô.

Hoài gật đầu mà không chút hứng thú. Cô nhìn vư lững hạt đá lấp lánh trong những khay trên bàn với tất cả hờ hững:

Thái độ của Hoài không qua khỏi mắt bà Nhiệm. Bà hỏi:

– Con sao thế Cà Na. Có chuyện buồn. An Hoài giật mình đáp dài:

– Vâng!

– Không phải buồn anh Phan chứ?

Hoài lắc đầu. Bà Nhiệm ân cần:

– Cô có thể giúp gì cho con?

– Dạ, con không sao?

– Chuyện tình cảm phải không? Anh chàng Ninh mà con rất ghét đã làm gì khiến con buồn. An Hoài lưỡng lự trước câu hỏi của bà Nhiệm. Bà chắc không ưa Ninh, cô không nên nhắc tới anh.

Bà Nhiệm lại hỏi:

– Chắc con không xem Ninh như anh Hạo và anh Nguyên chứ? Đừng nghĩ cô tò mò, mà cô rất quan tâm tới con. Thấy con buồn, cô xốn xang trong lòng. Cô lo con gặp người xấu.

Hoài buột miệng:

– Ai cũng lo rằng Ninh là người xấu. Con lại nghĩ khác và thấy tội nghiệp Ninh.

Bà Nhiệm gật gù:

– Thì ra con bị áp lực vì chuyện này. Có sao đâu! Con phải xem lại coi vì đâu:

Ai cũng cho rằng Ninh là người xấu. Ai đây là những người nào. Họ có đủ tư cách để con tin lời nhận xét đó là đúng. Nếu họ đúng, con nên nghe theo và tránh xa anh chàng Ninh ra.

An Hoài nhìn bà:

– Con nghe lời cô, nhưng khó lắm cô ơi!

Nhưng cô không cho con nhận xét về Ninh sao?

Bà Nhiệm mỉm cười. Dĩ nhiên bà không đời nào cho Hoài một nhận xét tốt về Ninh.

Khi con bé hỏi như thế nghĩa là nó đã biết quan hệ giữa bà và Ninh rồi. Phải nói thế nào để Hoài nghĩ là bà vô tư, bà khách quan đấy.

Rất bình thân, tự tin, bà nói:

- Đưa ra nhận xét về một con người đặt vào địa vị cô và Ninh thật ra rất khó cho người lớn như cô. Có lẽ cô nên kể những gì cô biết thì hơn.

An Hoài hồi hộp quá. Cô thắc thỏm đợi bà Nhiệm cất lời:

– Lần đầu tiên cô thấy Ninh khi nó còn là một đứa trẻ lên mười xinh xắn, dễ thương.

Hai mẹ con nó làm công cho gia đình cô. Chi Lan, mẹ Ninh là người đàn bà đẹp, lúc nào cũng ra vẻ đằm thắm dịu dàng, thùy mị, nét na. Vì ai đẹp người lại vừa đẹp nét nên đàn ông lũ lượt vây quanh Chi Lan. Trong số họ có cả ba của Phan. Họ đàn dúi với nhau mấy năm mà cô không hay.

Môi nhếch lên khinh bỉ, bà Nhiệm nói:

Có lẽ cô bị sự dịu dàng, nét na của Chi Lan đánh lừa, mãi khi người đầu ấp tay gối với mình đòi ly dị cô mới bật ngửa ra. Im lặng một chút, bà Nhiệm thở dài:

- Thế là ly dị, thế là Phan mất cha, cô mất chồng. Ninh có được tất cả những gì Phan khao khát, nhưng nó lại không biết quý. Cô nghe nói Ninh bỏ nhà đi bụi đời, rồi bị bắt đưa vào trung tâm giáo dục trẻ vị thành niên. Mà đã đi bụi đời, đã vào trại giáo dưỡng thì dù có trở lại với cộng đồng cũng khó là người tốt. Cô không định kiến với Ninh. Nhưng thật sự là đúng như vậy. Nó cứ trượt dài trên dốc, tới bây giờ cũng chẳng khá gì hơn dù đã có được công việc nhiều người mơ ước. Ninh đã không sống với cha mẹ rất nhiều năm nên thành một kẻ hoang đàng. Tội nghiệp! Cô thương nó như thương Phan vậy,

nhưng cô có giúp gì được đâu Nói tới Ninh cô chỉ thấy đau lòng, nỗi đau của một bà mẹ bất hạnh có đứa con hư.

An Hoài ngập ngừng:

– Nhưng cụ thể Ninh hư như thế nào ạ?

Bà Nhiệm lắc đầu:

– Cô không tiện kể ra. Nếu thích Ninh con phải chấp nhận con người lấm tã nhiều tật của nó.

An Hoài ngơ vực nhìn bà Nhiệm. Lời của bà lúc nào cũng ngọt ngào và trôi tuột vào tai người khác. Lúc này cũng vậy chỉ khổ cho Hoài, cô khổ sở vì kiểu lấp lửng "không tiện kể ra của bà.

Phan rất ghét Ninh. Bà Nhiệm có là Bồ Tát mới thương con của tình địch như con mình.

Tự nhiên Hoài thấy khó tin được những gì vừa nghe. Lẽ ra cô không nên hỏi bà Nhiệm về Ninh.

Bà Nhiệm chép miệng:

– Quanh Ninh là bao nhiêu gái đẹp, cô sợ con không giữ được trái tim đa tình của một kẻ phóng đảng, chỉ biết sống cho bản thân.

Hoài gượng gạo:

– Vâng! Con hiểu!

Bà Nhiệm nhấn mạnh:

– Hiểu không vẫn chưa đủ. Cô chỉ mong con đủ nghị lực để làm chủ chính mình. Rồi buồn khổ gì cũng qua. Lấy Phan mà làm minh chứng, sau thời gian vật vờ vì tình phụ, giờ đây anh Phan đã lú lo hát:

và con tim đã vui trở lại". Cô đang sợ "con tim đã vui trở lại" ấy không được đáp ứng thôi.

An Hoài chớp mi. Cô bị gài vào thế rồi. Bà Nhiệm lại rĩ rả khen con trai.

Nào là dạo này Phan làm việc như điên. Nào là sau đợt thất tình ấy Phan đã hiểu tại sao bà không ưa Phương Thùy. Bà Nhiệm nói nhiều lắm nhưng Hoài không nhớ nổi. Cô sẫm soi từng hạt đá màu như để tìm những vết trầy của nó.

Cuối cùng Hoài đành nói:

- Con xin phép về để mua một số giấy màu.
- Có cần cô tạm ứng trước không?
- Dạ, con vẫn còn tiền.

Lòng nhẹ nhõm, Hoài bước ra khỏi shop Kỷ niệm. Mặc kệ những câu xa xôi của bà Nhiệm. Mặc kệ cái nhìn tóe lửa của Thủy. An Hoài phóng xe vút đi.

Không Quên Kỷ Niệm

Chương 8

Ninh khoan thai bước ra khỏi phòng phó giám đốc Huy. Thế là mẫu quảng cáo của anh lại được sử dụng. Có thể mới đúng chứ.

Giờ này chắc kẻ rắp tâm hại anh đang tức điên lên vì thất bại. Dù không tìm được bằng cớ, song mỗi lần nghĩ tới kẻ giấu mặt ấy, chẳng hiểu sao trong tâm trí Ninh lại hiện lên một bộ mặt lạnh lùng của Phan. Anh ta đâu muốn Ninh lọt vào công ty quảng cáo anh ta đang làm việc, và chỉ anh ta mới hội đủ điều kiện, cơ hội chơi Ninh một vỏ như vừa rồi. Mai Duyên chỉ làm mẫu cho mỗi Ninh.

Con nhỏ là hàng vô danh tiểu tốt, nhờ lọt vào mắt xanh của Ninh mới được làm mẫu cho hãng xe gắn máy nổi tiếng khắp hành tinh ấy.

Những hình quảng cáo ấy chỉ Ninh và công ty của Phan có. Nếu không phải Phan cắt đầu Mai Duyên để ráp vào một thân thể cô gái ở tư thế sex khác thì còn ai nữa.

Ninh, Nguyên và Thuyên đã thức sáng mấy đêm để tìm những dữ liệu để chứng minh cho bằng được hình Mai Duyên bị phát tán trên mạng là hình ghép.

Sau đó Ninh gọi một mình chứng về công ty quảng cáo.

Giờ thì đâu ra đó. Tay Huy sử dụng chiêu con dao hai lưỡi cho đợt quảng cáo này. Ông ta bảo:

"Mẫu qtlảng cáo quá đẹp, quá ấn tượng cộng thêm chút tai tiếng về người mẫu, chắc chắn sẽ thành công.

Ninh đứng chờ. Thang máy mở cửa, trong số những người bước ra có cả Phan. Mắt anh ta nhìn Ninh tóe lửa.

Ninh thản nhiên.

– Chào!

Đã dọm bước đi những Phan dừng lại.

– Đừng vội tự đắc. Đòi còn dài lắm!

Ninh nhún vai. Anh vào thang máy nhấn nút. Nếu Phan biết anh vừa đồng ý vào làm việc cùng công ty với mình chắc anh ta đã không nói những lời như vừa rồi.

Bất giác Ninh thở dài. Thật lòng Ninh chẳng muốn đầu tư cho công ty nào.

Anh muốn tự mình làm ông chủ. Nhưng ba anh không hỗ trợ. Mẹ anh sẽ càng nói không mạnh hơn ai hết dù anh chưa có bao giờ mở lời với bà.

Thôi thì, không làm được chuyện lớn thì làm chuyện nhỏ. Có điều kiện vào

một công ty lớn, anh sẽ học hỏi thêm nhiều thứ chứ đâu mất mát gì. Xuống tới đất, Ninh gọi Mai Duyên để báo tin vui cho con bé mừng. Ngần ngừ một chút Ninh nhấn tiếp số nhà An Hoài. Chuông reo lâu lắm nhưng không ai nhắc máy.

Chắc Hoài đang ở shop Kỷ niệm và lòng anh chột chùng xuống.

Ninh rong xe tới quán cà phê ở hồ Con Rùa. Anh thích không khí năng động, trẻ trung ở quán cà phê này. Ngồi ở đây anh thấy những ý tưởng độc đáo cho công việc.

Ninh đang tìm ý để lên sườn dự án cho một quảng cáo bia trong nước. Anh nên la cà ở các quán nhận từ vỉa hè đến nhà hàng cao cấp xem cách thiên hạ uống bia thì đúng hơn vào quán cà phê này. Nhưng vào quán nhậu mà không có “chiến hữu” làm sao nhậu?

Lấy máy ra Ninh gọi Thuyên và Nguyên. Hai thằng đều bảo phải tới tới mới nhậu được. Đúng là chán!

Ninh nhăm nháp chút cà phê, đầu óc không nhờ thế mà tinh táo hơn để nảy ra một ý tưởng nào đó. Buồn tình, Ninh lại nhấn số nhà An Hoài.

Lần này có người nhắc máy. Ninh mừng thật sự khi nghe giọng An Hoài vang lên:

Anh hỏi hả nói:

– Anh rất muốn gặp em. Anh đến nhà nhé?

Hoài im lặng, cô ngập ngừng:

– Em bận lắm.

– Anh sẽ ngồi thật ngoan chứ không làm phiền, em cứ tự nhàn với công việc của mình.

– Vậy đến làm gì?

- Anh không biết, nhưng ngay lúc này đây anh cần có một người thân để chia sẻ cảm xúc. Anh chỉ nghĩ tới em.

An Hoài kéo dài giọng:

– Anh cô đơn thế sao? Nếu vậy anh cứ đến để em xem lúc anh "thật ngoan" trông như thế nào.

Ninh tủm tủm cười:

– Được thôi nhá cưng!

Dắt xe ra, Ninh tới siêu thị trái cây mua nho, mận úc, xoài. Hy vọng những món chua chua ngọt ngọt này, nhóc cưng của anh sẽ thích.

Tới nhà Hoài, Ninh chưa kịp nhấn chuông đã thấy cô bé xuất hiện.

Mở rộng cổng, Hoài nói:

– Anh nhanh thật đó!

Ninh dựng chống xe:

– Nhất cự ly, nhì tốc độ Anh thấy mình vẫn còn chậm.

An Hoài lẩm bẩm:

– Đúng là dễ ghét.

Ninh cười cười:

– Anh thích bị em ghét. Thật đó!

Đưa Hoài bịch trái cây, Ninh nói:

- Quà dành cho Nhóc cưng.

– Sao tự nhiên lại có quà cho em!

- Từ từ anh sẽ nói. Bây giờ cho anh thở đã An Hoài lườm Ninh:

– Anh bắt đầu ngồi thật ngoan được rồi.

Ninh buông người xuống salon. Nhạc không lời từ máy vang lên vừa đủ cho hồn lâng lâng, Ninh nhìn chậu xương rồng nhỏ đặt ở bậc cửa sổ, gai góc mà đẹp. An Hoài cũng thế.

Cô bé y như nhánh xương rồng tua gai, Ninh lại thích chạm tay vào những cái gai nhọn ấy mới ... khổ chứ.

Mang từ bếp lên hai ly sữa, Hoài nói:

– Anh uống sữa đậu nành.

Ninh chép miệng:

- Kiểu này khác nào bắt chó sói ăn cà rốt. An Hoài chớp mi:

– Chó sói ăn được cà rốt thì tốt chứ sao.

– Vậy là anh chê phải không? Sữa này do chính em nấu đó. Anh uống tạm trong khi chờ em rửa trái cây.

Ninh nhìn Hoài:

– Nói thật, trong đời mình chắc anh được uống sữa đậu nành chừng hai ba lần. Anh không chê nhưng chẳng biết anh có thể thích để thường xuyên uống nó cùng với nhóc cưng không.

An Hoài khịt mũi:

– Làm gì có chuyện anh được uống thường xuyên mà thích với không.

Ninh nheo mắt:

– Biết đâu có người sẽ năn nỉ:

"Sói, ăn cà rốt đi cho hiền bớt. Sói, uống sữa đậu nành đi cho đỡ quậy "

– Còn khuya mới thềm năn nỉ.

Ninh giả nai:

– Ủa! Anh có nói là em sẽ năn nỉ anh sao?

An Hoài xịu mặt làm thính. Ninh bung ly đậu nành lên:

– Thơm quá!

Uống một hơi, Ninh nói:

– Ngon thật!

Hoài bủ môi:

– Nói dối không chớp mắt.

– Anh biết thế nào em cũng cho là anh dối. Nhưng không sao, anh đầy rẫy tai tiếng, thêm một chút tội nói dối chẳng ăn thua.

An Hoài âm ức tuông ra:

– Sao không cho em biết mối quan hệ căng thẳng của anh và gia đình Phan?

Ninh so vai:

– Để làm gì. Anh nghĩ rồi em cũng biết. Anh không thích nói tốt về mình, thà cứ để em nghe những thói xấu, những tật hự của anh. Nếu em yêu và chấp nhận được, tình cảm của chúng ta sẽ rất bền vững.

An Hoài nóng mặt:

– Anh nói đi đâu vậy. Em khô khan, tẻ nhạt lắm nên không dễ yêu ai đâu.

Ninh hóm hỉnh:

– Vậy à!

Hoài lảng sang chuyện khác:

– Anh vẫn chưa nói tại sao em lại có quà.

Ninh bảo:

– Chỉ là trái cây, tạm gọi là quà vặt. Các cô bé như em rất thích ăn vặt. Khi buồn miệng cứ nhâm nhi và nghĩ tới người mang đến cho mình.

An Hoài cong môi:

- Nhâm nhi thì em sẽ nhâm nhi, nhưng vừa ăn vừa nghĩ tới ai đó không phải là thói quen của em.

- Thói quen do mình tạo ra. Khi thói quen trở thành hành động từ vô thức rồi, em không cần nghĩ nó vẫn tồn tại trong em.

Hoài bối rối:

– Anh muốn gặp em chỉ để nói thế sao?

Ninh nhìn cô thật dịu dàng:

– Anh muốn có người chia vui với mình. Hoài tò mò:

– Về chuyện gì?

Ninh từ tốn:

– Mẫu quảng cáo của Mai Duyên sẽ được sử dụng nay mai.

An Hoài kêu lên:

– Thật hà! Con bé biết chứ?

- Anh đã thông báo với Duyên. Cô bé mừng lắm. Riêng anh thấy nhẹ nhõm. Duyên là trường hợp "Tai nạn nghề nghiệp" đầu tiên anh mắc phải.

An Hoài nhú mày. Cô chợt nhớ tới cú điện thoại Phan nhận được khi ngồi trong quán cà phê với mình.

Ninh chậm rãi nói tiếp:

- Anh đã thắng một kẻ vô hình nào đó muốn phá sự nghiệp của anh.

Hoài ngắt lời Ninh:

– Có thật anh không biết ai không?

Ninh ngần gợn:

– Anh không biết ai cả.

An Hoài nuốt nước bọt, cô hỏi:

– Anh nghĩ sao nếu có người cho rằng anh đã đứng ra "Tai nạn nghề nghiệp này để họ bị mất việc vì anh. Ninh nhếch môi:

– Mẫu quảng cáo của anh sau khi bị vùi lên đập xuống đã được chọn. Bao nhiêu đó đủ trả lời cho em chưa.

An Hoài chống tay dưới cằm. Chưa khi nào cô nghe Ninh nói không tốt về Phan, ngược lại Phan khẳng định Ninh:

"Không bỏ qua cơ hội nào để hại anh . Hoài chưa chát nhận ra Phan mời là người đáng sợ chứ không phải là Ninh như lâu nay cô vẫn nghĩ.

An Hoài chớp mi:

– Em tin anh.

Ninh trầm giọng:

– Anh rất mừng.

Rồi hóm hỉnh nâng ly sữa lên:

– Mình cạn ly chứ nhóc cưng!

An Hoài cạn ly với Ninh, cô tủm tỉm cười nhìn anh uống hết phần sữa còn lại. Ninh nhìn Hoài:

– Ngày hôm nay với anh thật đáng nhớ. Anh đã quyết định nhận một công việc đàn ông chứ không lông bông như ba anh từng đánh giá nữa. Với

anh, ý nghĩa nhất là câu em vừa nói.

Mắt nòng nân, Ninh nói rất khẽ:

– Cảm ơn em đã tin anh.

An Hoài đỏ mặt vì cái nhìn của Ninh, cô nghe anh kể:

– Cà Na biết không, đã có một khoảng thời gian dài anh nhìn đời bằng cái nhìn hằn học, với mặc cảm bị thua thiệt. Nhưng khi lặn vào đời anh mới nhận ra mình còn sướng hơn biết bao người khác nên dần dần anh bình tâm trở lại.

Từ bé anh đã không sống với ba, anh chỉ có mẹ và thương mỗi mình bà. Ba anh chỉ biết quan tâm đến công việc, lại đối xử rất tệ với vợ nên mẹ anh đã mang anh bỏ đi xứ khác làm ăn sau khi hai người ly dị. Xem như anh không có cha nên bao nhiêu tình thương anh dành hết cho mẹ. Nhưng cũng chẳng được mấy năm mẹ anh đã có người đàn ông khác. Đó là ba của Phan.

Anh và Phan không ưa nhau kể từ ấy, Phan ghét anh vì nghĩ anh có được ông bố yêu của mình. Nhưng thật ra anh đâu cần người đàn ông đó. Anh bỏ nhà đi hoang ...

An Hoài cúi đầu thương cảm khi nghe Ninh nói về mình. Dầu cô đã nghe bà Nhiệm kể chuyện của anh, nhưng không hiểu sao Hoài vẫn thấy rung rung, cô không nghĩ anh hư, cũng không cho là anh cứ trượt dài trên dốc.

Ninh thắc thỏm:

– Anh tệ quá phải không?

Hoài lắc đầu:

– Em không nghĩ như vậy. Thật đó ...

Ninh cười:

– Anh tin nhóc cưng mà.

An Hoài nghe tim đập mạnh, cô nghe giọng mình lạ hoắc:

– Anh còn muốn được chia sẻ buồn vui với em không?

Ninh khẽ gật đầu:

– Anh muốn là người đầu tiên em nghĩ tới những khi em buồn vui một mình. Rồi anh cũng muốn được ở gần để trêu cho em cười mãi. Cuối cùng anh muốn tự hoàn thiện mình vì em. An Hoài rồi cả lên:

– Sao anh muốn nhiều thế?

Ninh đắm say:

– Nhiều bao nhiêu cũng vì em. Trong suy nghĩ của anh bây giờ, em chiếm gần hết. Đừng hỏi anh tại sao, anh không giải thích được đâu.

An Hoài cứ như đang bồng bênh trên mây, cô biết mình đã mềm lòng vì Ninh, cô biết mình sẽ cần anh như cần không khí để sống.

Đang mãi nghĩ ngợi, Hoài giật mình khi nghe tiếng còi xe ngoài cổng.

Cô kêu lên:

– Anh Hạo về!

Ninh rất nhạy bén, anh nhận ra sự hốt hoảng của Hoài ngay. Hạo là bạn Phan, chắc anh ấy sẽ ra ứng với Ninh. Nhưng anh đã phải trẻ con mới lớn mà sợ các ông anh với bộ mặt gườm gườm đặng đặng sát khí.

Ninh trấn an cô:

– Em không phải lo. Chúng ta có gì sai đâu.

An Hoài ra mở cửa. Nhìn chiếc Dylan, Hạo hỏi ngay:

– Ai vậy.

Hoài ấp úng:

– Anh Ninh.

Hạo cười khẩy:

– Đừng nói là anh chứ dặn dò nhắc nhở em nhé!

Dần mạnh gót giày, Hạo bước vào phòng khách. Thay cho nụ cười thân thiện của Ninh, Hạo lạnh lùng gật đầu chào rồi đi thẳng lên lầu.

Ninh đã chuẩn bị tinh thần nên không lấy đó làm hẫng. Anh chỉ thấy thương khi An Hoài buồn hiu ngời xuống salon.

Ninh dịu giọng:

– Anh Hạo không được vui. Anh làm em khó xử rồi.

An Hoài gượng gạo:

– Em không sao. Hy vọng dần dần anh Hạo sẽ hiểu anh.

Ninh nhìn cô:

– Cũng may anh là bạn Nguyên, nếu không chắc anh khó lòng được ngồi đây. Bây giờ anh về để còn cơ hội đến thăm em nữa. An Hoài bước ra sân.

Tới tam cấp Ninh bỗng nắm tay cô siết nhẹ. Bàn tay Hoài mềm, run lên trong tay anh.

Ninh nhìn sâu vào mắt Hoài:

– Hãy nhớ mơ thấy anh.

Hoài gật đầu:

– Vâng! Anh cũng thế nhé.

Ninh tiếc nuối rời tay Hoài:

– Tất nhiên rồi!

Mở cổng cho Ninh, An Hoài đợi xe anh chạy thật xa mới từ từ vào nhà.

Cô nhớ đến gương mặt hắc ám của anh Hạo mà lo ... Thế nào ... ông Hạo cũng lên lớp Hoài.

Xuống bếp, cô loay hoay chuẩn bị cơm chiều cho cả nhà với tâm trạng hồi hộp.

Một lát sau Hạo xuống. Anh mở tủ lạnh uống nước rồi lại lên lầu. An Hoài thở phào nhưng chưa được bao lâu Hạo lại trở xuống. Anh nói:

- Ninh đã vào làm chung công ty với Phan. Hấn vào vị trí trợ lý giám đốc bộ phận sáng tạo, một chức danh lẽ ra dành cho Phan. Em nghĩ sao về chuyện này?

Đang gọt vỏ miếng bí đỏ, Hoài ngừng tay:

– Em nghĩ công ty ấy phải chọn đúng người có khả năng vào đúng vị trí công việc. Nếu Phan có khả năng đó, họ đã không nhận Ninh vào.

Hạo cười nhạt:

– Ninh nói với em như vậy à?

– Dạ không!

Hạo nhấn mạnh:

– Ninh cố bon chen vào công ty ấy, cố gắng gây scandal để ngồi đúng vị trí lẽ ra là của Phan chỉ vì ghét. Anh không thích người có lòng thù hận quá lớn. Người như vậy không chỉ làm khổ mình mà còn làm khổ cả người thân. Anh sợ em sẽ bị ngọn lửa thù hận của Ninh đốt cháy.

An Hoài nhìn Hạo trân trối:

– Anh nói vậy là sao, em không hiểu?

Hạo nhìn cô:

– Ninh biết em được cô Nhiệm và Phan quý nên nó cố tình quen em để lôi em ra khỏi mẹ con Phan chứ Ninh không thương yêu gì em đâu.

An Hoài thắng thốt:

– Không đúng! Em không tin, trái lại theo em chính anh Phan mới có lòng hận thù sâu nặng. Anh ấy chỉ toàn nói xấu Ninh.

– Nói xấu như thế nào?

Hoài cao giọng:

– Anh không cần biết, nhưng tự em phán đoán để nhận ra ai tốt ai xấu. Em có phải con nít đâu.

Mặt Hạo cau lại:

– Vậy anh là trẻ con nên không phân biệt được tốt xấu chứ gì?

An Hoài vênh mặt lên:

– Em không có ý đó. Nhưng em lớn rồi, anh đừng mang con sói trong truyện Cô bé choàng khăn đỏ ra dọa em, em không sợ đâu.

Hạo quát:

– Em học ở đâu cách nói chuyện với anh mình như vậy hả? Thật quá quắt mà.

An Hoài làm thinh, cô biết mình đã làm anh Hạo giận nhưng cô nhất định không xin lỗi. Cô muốn được độc lập suy nghĩ, độc lập quyết định chuyện của mình.

Hạo hầm hầm bước lên lầu. Hoài một mình dưới bếp chả vui gì. Anh Hạo rất thương cô, thế mà Hoài lại ...

An Hoài thở dài. Cô tiếp tục gọt vỏ miếng bí đỏ và tưởng tượng ra bữa cơm tối nay. Chắc là buồn tẻ lắm.

Không Quên Kỷ Niệm

Chương 9

Phan uống hết ly cà phê thứ hai rồi nhìn đồng hồ. Đã hơn một tiếng đồng hồ ngồi chờ anh vẫn chưa thấy An Hoài xuất hiện. Vậy là con bé không tới dù lúc này Phan đã gần:

- Anh chờ, nếu không gặp em anh không về. Bóp mạnh cái ly không, Phan cố nén sự thất vọng xuống. Anh đã thua, thua rõ thằng khốn Ninh. Nghĩ, Phan càng thấy hận Ninh. Nó đã khiến bao nhiêu dự định của anh tan theo mây khói. Phan những tưởng cái ghế trợ lý giám đốc bộ phận sáng tạo thuộc về mình. Nào ngờ ...

Phan nhếch môi. Anh cay cú nhớ tới câu:

Gậy ông đập lưng ông". ở trường hợp anh bây giờ, xem ra câu ấy đúng. Nếu Phan đừng bày trò "Thay mình, đổi mặt thì Ninh đâu có cơ hội.

Đời chó má thế đấy. Phan lấy điện thoại ra nhấn số nhà An Hoài. Không ai bắt máy cả. Chắc con bé đang trên đường tới đây. Phan phấn chấn hẳn khi nghĩ thế.

Nhịp tay theo nhạc, anh nhìn ra cửa. Một cô gái bước vào, không phải An Hoài mà là Mai Duyên. Con bé này anh không thể lầm với bất kỳ cô gái nào.

Cái gương mặt ấy gần như in sâu vào tâm trí Phan. Chẳng gì con nhỏ cũng là tác phẩm trên máy của anh mà.

Dừng dung Phan như không biết Duyên. Con bé đi một mình và nhấp nhòm nhìn đồng hồ, chắc đang chờ ai.

Trong đời mình, Phan ghét nhất là chờ đợi Dù bị Phương Thùy bỏ rơi nhưng suốt mấy năm quen nhau, anh chưa lần nào phải chờ cô lâu hơn mười lăm phút ấy vậy mà bữa nay anh cứ ngóng dài cô.

Mai Duyên bỗng đứng dậy đi về phía Phan. Con nhỏ cười nụ cười quảng cáo trên poster.

Duyên sửa giọng:

– Trông anh quen lắm! Em nhớ rồi ... Anh từng đi với An Hoài. Anh có đang chờ nó không, nếu có anh nên quên đi. Nhỏ Hoài đang ngồi ở cà phê Highland với anh Ninh, nó không tới đây đâu.

Tự nhiên Phan tức điên lên vì những gì Duyên nói. Anh cay cú:

– Trông em ngoài đời không khiêu gợi bằng trong mạng. Em muốn gì? Thấy tôi ngồi một mình định tiếp thị cái tự có à?

Mai Duyên đỏ bừng mặt. Con bé không ngờ Phan lại phun ra những lời khó nghe đến thế.

Duyên khinh khỉnh:

- An Hoài cho anh leo cây là đúng. Đồ tồi! Thứ như anh xách giày cho tôi còn không đáng.

Dứt lời Mai Duyên ngoe ngoáy quay về bàn của mình. Ngoài cửa đi vào hai ba người đàn ông. Trong số họ có người là đạo diễn, người chuyên quay phim. Giới nghệ sĩ này Phan không lạ gì. Ngang chỗ anh ngồi, họ đứng lại chào hỏi Phan bắt gặp trong mắt Mai Duyên sự ngạc nhiên.

Anh ngạo nghễ ném về phía con bé cái nhìn bằng nửa con mắt. Chắc hẳn Mai Duyên đã được gã đạo diễn kia chăm rồi. Đúng là gặp phận may. Rốt cuộc con nhỏ này cũng nhờ anh mà ... phát. Mẹ kiếp! Phan kèm lòng lại. Anh cứ muốn gào lên như con sói:

"Hừm! Hãy đợi đấy,, nhưng ai là người phải đợi anh. Cơ hội đã qua rồi. Phan đâu dễ còn dịp để ... hạ đo ván Ninh như anh muốn nữa. Rốt cuộc Phan thấy mình thật đáng thương.

Ba khỏi quán, Phan về nhà. Anh thấy An Hoài ngồi với mẹ mình ngay quây. Quên cả điều Mai Duyên nói với mình là Hoài đang ngồi ở cà phê Highland cùng Ninh.

Phan chỉ ngạc nhiên khi không thấy Thủy. Anh hỏi ngay:

– Thủy đâu mẹ?

Bà Nhiệm chép miệng:

– Mẹ đuổi rồi. Hừ! Mẹ bắt quả tang nó kê giá hàng lên khi bán cho khách Tây. Lần này mẹ đuổi ngay để con khỏi xin xỏ gì hết. Phan kêu lên:

– Rồi ai sẽ thế con nhỏ đây?

Bà Nhiệm cười cười:

– Mẹ đang thuyết phục Cà Na. Hy vọng Na sẽ giúp được mẹ con mình.

An Hoài nói ngay:

– Chắc chắn không được rồi. Con rất tiếc.

Bà Nhiệm thở dài:

- Nếu vậy cô phải gồng, chớ không thể dùng Thủy thêm giờ phút nào nữa.

Phan nhìn Hoài:

– Anh tưởng em đang ở cà phê Highland

An Hoài chớp mi nhưng cô chả có vẻ gì nao núng trước câu nói của Phan.

– Vâng! Em vừa từ đó tới đây.

– Em uống cà phê với Ninh dù biết anh đang chờ?

Hoài nhìn ra cửa:

– Em đã nói em có hẹn mà.

Phan nhún vai:

– Anh thấy lo cho em nhiều hơn giận. Lẽ nào em cãi lời Hạo?

Bà Nhiệm phẩy tay:

– Nào! Nào! Hai đứa vào trong nói chuyện.

An Hoài vội vàng thưa:

– Con phải về cô ạ!

Phan nghiêm mặt:

– Anh có chuyện muốn nói với em.

Hoài ngần ngừ:

– Vâng! Em nghe đây.

Mở cửa, Hoài vào khoảng sân nhỏ ở giữa. Cô ngồi xuống cái ghế gỗ cạnh hồ cá, Phan đứng tựa vách nhìn cô.

Hoài nghe Phan hỏi:

– Ninh đã nói gì về anh?

Hoài nhìn những con cá bảy màu bơi bơi:

– Ninh không nói gì hết.

– Anh không tin. Hừ! Hẳn chắc rất hả hê với những gì đang có. Nhưng sẽ không lâu đâu. Anh nhất định sẽ vạch mặt hắn cho em xem ...

An Hoài khó chịu:

– Đó là những gì anh muốn nói với em sao?

Phan hơi khựng lại:

– Em cần nghe để biết rõ về Ninh. Anh dám cược là Ninh cố tình chinh phục em để chọc tức anh chứ hẳn chẳng thiệt tình với em đâu.

Hoài lạnh lùng:

– Anh Hạo đã nói với em rồi, anh không cần lập lại. Trong chuyện này em

biết ai thành thật, hay giả dối. Bây giờ em về.

Hoài vừa đứng dậy đã bị Phan giữ lại. Anh kéo mạnh cô vào lòng:

– Anh đang rất buồn, rất cô đơn, anh sợ ở một mình lắm. Em đừng về.

An Hoài rồi cá lên. Muốn đẩy Phan ra song cô lại không đành vì những lời thiếu nỡ của anh.

Phan vốn tự cao tự đại, vậy mà lúc này lại thở than. Đàn ông mà thở than nghe thật tội. Nhưng đâu phải vì vậy mà anh có quyền ôm cô. Hoài co người lại vì sự va chạm với người khác phái. Phan siết cô chặt hơn. Anh thì thảo vào tai Hoài:

– Anh không để Ninh cướp mất em đâu ...Em đã rất yêu anh phải không?

Hoài ngẩn lên:

– Em không ...

Cô chưa nói dứt câu, Phan đã vội vã cúi xuống, một tay anh giữ lấy cằm cô, một tay anh giữ lấy vai Hoài, rồi anh đặt môi lên môi cô. Hoài mím miệng lại và xô mạnh Phan ra bằng hết sức của mình nhưng không được. An Hoài cấu vào tay Phan. Đau quá anh đành buông cô ra.

Phan cười ngạo nghễ:

– Các cô gái lúc nào cũng nói không, nhưng đâu phải vậy. Rồi em cũng yêu anh thôi.

Mất long lên, Hoài nói:

– Trông anh giống con sói đang dụ dỗ bé quàng khăn đỏ. Tiếc một điều, em qua tuổi quàng khăn đỏ lâu rồi, sói không làm gì nổi em đâu.

Dứt lời, cô mở cửa ra ngoài shop. Bà Nhiệm soi lời:

– Ủa! Về à con?

– Dạ! Con chào cô.

An Hoài phóng xe về hướng nhà Bảo Anh.

Phan làm cô rối cả lên, chạy xe ngoài đường mà Hoài cứ ngo ngác như mất hồn. Chút quý mến dành cho Phan rơi rụng hết rồi, Hoài tức quá đi mất, cô có cảm giác bị xúc phạm. Bảo Anh mở cổng, Hoài cho xe vào sân. Nhìn vẻ mặt lơ lảo của cô, Bảo Anh hỏi ngay:

– Mà làm sao thế?

Dường như chỉ đợi Anh hỏi, An Hoài ngồi phịch xuống salon khóc òa lên.

Bảo Anh cuống quýt:

– Bình tĩnh nào. Đã xảy ra chuyện gì?

Vừa khóc, Hoài vừa kể cho Anh nghe. Con nhỏ kêu trời luôn mồm.

Bảo Anh dậm chân:

– May là có bà Nhiệm ở nhà. Nếu không lão Phan đó làm tới chuyện gì chỉ trời mới biết. Theo tao mà không nên tới shop kỷ niệm nữa.

Hoài ấp úng:

– Lỡ ... lỡ cô Nhiệm hay anh Hạo hỏi tao phải nói sao đây?

Bảo Anh dậm chân:

– Trời ơi! Cái thân mà mày không lo, đi lo những chuyện vớ vẩn. Nếu ai hỏi mày cứ bảo không rảnh, còn họ muốn nghĩ sao thì tùy.

An Hoài chưa kịp nói gì đã nghe Bảo Anh cười hi hi:

– Mày ... yêu Phan lắm cơ mà. Sao không cho hắn ... hun một miếng xem ngon ngọt thế nào, chưa chi đã để hắn buông ra.

An Hoài dẩy tử.

– Đồ quỷ sứ. Tao ... tao không thèm chơi với mày nữa ... Hu! Hu!

Bảo Anh càng cười to hơn:

Vậy thì đi tìm ông Ninh rồi khóc với ông. Giờ đã rõ anh Hạo mới là người giao trứng cho ác ấy vậy mà anh cứ mắng anh Nguyên không biết chọn bạn.

Hoài miếu mào:

– Tao không biết tại sao Phan lại có hành động đó trong khi tao nghĩ anh chưa thể nào quên chị phương Thùy nhanh như vậy.

– Anh ta làm thế vì ghét Ninh. Chẳng phải Phan đã mượn tay ông Hạo ngăn mày không được quen Ninh sao? Phan biết ông Hạo không ngăn nổi mày nên mới hành động như kẻ cướp. Đúng là định cướp tình. Chà? Ông Nguyên với ông Ninh biết chuyện này thì nguy to.

Hoài quýnh lên:

- Mày không được nói đâu.

Bảo Anh nhún vai:

– Tao đâu có ưa chiến tranh. Nhưng tao coi thường Phan. Chuyện đàn ông đấu đá với nhau trong công việc, ai lại lôi đàn bà con gái vào. Càng tệ hơn khi giữa Phan và Ninh lại có mâu thuẫn từ mối quan hệ gia đình, anh ta vì hận, vì ghét mẹ Ninh đâm ra ghét luôn Ninh. Đàn ông mà nuôi lòng thù hận lâu dài đâu phải người vị tha, rộng lượng. Tao mừng vì mày đã chuyển hướng tình cảm.

An Hoài bản thân ngồi thừ ra. Cô thấy lo với những gì Bảo Anh nói.

Không phải cô lo cho mình mà cô lo cho Ninh. Làm việc cùng công ty với một người coi mình là kẻ thù liệu Ninh có gặp rắc rối:

An Hoài buột miệng:

– Tao thấy lo cho Ninh.

Bảo Anh bình thản:

- Ông ấy lặn chai nhiều rồi, mày không phải lo. Ninh thừa kinh nghiệm đối phó với hạng như Phan. Mày nên lo cho mình thì hơn.

Hoài ngập ngừng:

– Mày không được hé môi với bất cứ ai chuyện vừa rồi của tao đó.

Bảo Anh gắt:

– Ừ! Hiểu rồi.

An Hoài đứng lên:

– Tao về đây!

Bảo Anh dặn dò:

– Chạy xe cẩn thận đây!

Hoài chớp mi:

- Mãi rồi mẹ tao cũng chả thêm dặn dò tao như mày.

Bảo Anh cầu nhàu:

– Lại nữa ... Bỏ cái thói tủi thân... thói ầy dùm tao đi. Về nhà không được nghĩ ngợi lung tung đâu.

An Hoài gật đầu. Cô về nhà. Người mở cổng là Hạo.

Anh nhìn cô nghiêm khắc:

– Em vừa đi đâu về?

Hoài lúng túng:

– Em ở nhà Bảo Anh.

Hạo gằn giọng:

– Nói láo! Người ta thấy em uống cà phê với thằng Ninh ở ngoài vỉa hè Tôn Đức Thắng. Hừ! Anh đã bảo không được qua lại với thằng đó. Sao lại cãi lời.

An Hoài nói thẳng:

– Người ta nào nói với anh vậy? Chắc là anh Phan rồi. Thấy ghét! Em không muốn nghe đến tên ông nữa.

– Hừm! Mà là em tao nên Phan mới quan tâm bằng không hấn cứ để mặc mày.

Hoài âm ức:

- Anh Phan không tốt như anh tưởng đâu.

Hạo trợn mắt:

– Vậy à! Thế hấn xấu ở điểm nào? Mày phải bùa của thằng hoang đảng kia rồi nên chỉ thấy mỗi nó là tốt.

An Hoài nuốt nước bọt:

– Anh không biết gì về Ninh thì đừng nặng lời khi nói tới anh.

Hạo cao giọng:

– Sao tao lại không biết gì về thằng đó? Nói chuyện nó làm với Mai Duyên đủ đánh giá nó rồi.

An Hoài kêu lên:

– Tới bây giờ anh vẫn cho rằng Ninh là tác giả của trò độc ác đó à?

Hạo cười khẩy:

– Chỉ mày và thằng Nguyên nói không phải thôi.

An Hoài không nao núng:

– Sự thật là như vậy, anh Phan cố tình gieo tiếng oan cho người khác thì có.

Hạo nạt:

– Đủ rồi! Đây là lần chót, anh cấm em quen thằng đó.

Hoài nhỏ nhẹ nhưng kiên quyết:

– Đây là chuyện của em, anh cứ mặc kệ em đi.

Hạo chóng nạnh:

– Mặc kệ sao được? Chơi với nó, em không nghĩ một ngày nào đó hình mình được tung đây trên mạng sao? Hừ! Chỉ tưởng tượng thôi anh đã choáng. Gia đình mình đã lắm chuyện buồn rồi, đừng để mang thêm tai tiếng nữa. Rồi anh sẽ gặp Ninh xem nó phải là đứa biết phải quấy không.

An Hoài nhìn Hạo trăn trối:

– Anh định nói gì với Ninh?

Hạo khoát tay:

– Mà không cần biết.

Hoài phản ứng:

- Anh không được can thiệp vào quan hệ bạn bè của em.

Hạo đập mạnh tay xuống bàn:

- Ba đã không quan tâm tời mày nhưng vẫn còn tao. Trong nhà lớn nhỏ phải rõ ràng. Tao thay ba gánh vác mọi việc. Mày với thằng Nguyên liệu hỗn đấy! Đừng tưởng muốn làm gì thì làm.

An Hoài nghẹn ở ngực. Mắt cay xè, cô không nhin được nên chạy về phòng khóc òa. Anh Hạo thương cô quá nên lúc nào cũng xem cô như đứa trẻ, Hoài muốn được xem là một người lớn kia.

Khóc hu hu thế này không phải là người lớn được. Hoài lau mặt rồi trở

xuống nhà dưới.

Anh Hạo đã đi rồi. Tự nhiên Hoài lo thắc cả ruột cô bước loanh quanh trong phòng khách rồi nhấn số di động của Ninh.

Giọng anh ấm áp đến nao lòng:

– Nhóc cưng hả ... Vừa gặp anh đã nhớ anh rồi sao?

An Hoài lại chực khóc, giọng cô khàn đặc:

– Anh chỉ giỏi đùa trong lúc em buồn muốn chết.

Ninh ngạc nhiên:

– Ủa em khóc à? Sao thế?

Hoài bóp chặt điện thoại:

– Anh Hạo vừa mắng em xong. Em sợ anh sẽ đi tìm anh nên ... hic ... hic ...

Ninh vỗ về bằng những lời cuồng quýt:

– Ngoan nào nhóc ... Em khóc làm anh cứ rối lên đây. Anh Hạo gặp anh cũng đâu có sao.

- Nhưng mà ...

– Anh Hạo cấm em quen với anh chứ gì?

- Khó khăn nào cũng cùng nhau vượt qua nếu em yêu anh giống như anh yêu em vậy.

An Hoài nghe máu chảy rần rần trong người. Cô có yêu Ninh không? Nếu không là nói dối, nếu có thì quá vội vàng. Giọng Ninh điềm tĩnh:

– Phan vừa điện cho anh xong. Anh ấy bảo là em yêu anh ấy nên anh không được làm phiền em, nếu không thì đừng trách anh ta.

Hoài sững người, cô ấp úng:

– Em ... em ghét anh Phan, anh đúng là ...là Híc! Híc!

Ninh liền nói:

– Anh đâu có tin Phan. Anh ta đã thua trong trò chơi do anh ta bày ra, rồi bây giờ quay sang em. Anh mới là người không để yên nếu Phann cố tình lôi em vào cuộc. Em phải đề phòng những trò yêu ma quỷ quái của Phan. Anh ta không hiền lành đâu.

An Hoài liếm môi. Cô lí nhí:

– Em biết rồi!

– Vậy đừng khóc nữa và hãy luôn nhớ anh yêu em.

Hoài khựng lại rồi bối rối:

– Vâng! Em ... em ...

– Anh hiểu em muốn nói gì. Những lời đó anh sẽ nghe khi ở cạnh bên em.

- Thôi nhé! Tối anh sẽ gọi lại.

Hoài gác ống nghe. Cô nhìn đồng hồ mà mong trời mau tối.

Ninh bước thấp bước cao chạy vào nhà. Phòng khách của ngôi nhà rất vắng và lạnh, cái lạnh của những ngôi nhà ít người, thiếu tiếng trò chuyện, nó đùa của trẻ con.

Đứng lại và thở, Ninh cất tiếng gọi:

– Dì Thư ... Dì Thư ơi ...

Thì trong một phụ nữ trung niên đi ra. Nhìn Ninh bằng ánh mắt trách móc bà ta nói:

– Cậu đã chịu về rồi à!

Ninh không trả lời, anh hỏi lại:

– Ba tôi đâu?

Bà Thư nhỏ nhẹ:

– Ông ấy vừa chớp mắt được ít phút.

Ninh buông người xuống ghế:

– Thật ra ông bị bệnh gì?

Bà Thư ngồi đối diện với anh:

– Ba cậu bị tiểu đường, bây giờ biến chứng qua tim. Ông già rồi nên lại thêm tâm bệnh. Cậu nên về đây ở để chăm sóc bố mình.

Nhếch môi lên đầy chưa chát, bà Thư nói tiếp:

– Với ông ấy, bất quá tôi chỉ là người làm không công thôi, ông ấy cần cậu hơn. Hôm trước sau khi gặp cậu về, ông rất thất vọng vì cậu không chịu về đây ở cùng.

Ninh ấp úng:

– Tôi đâu biết ông bị bệnh.

Bà Thư cười khẩy:

– Là con, cậu đợi ba mình bệnh sắp chết mới về sao? Tôi không biết trước đây ba mẹ cậu mâu thuẫn như thế nào để dẫn đến ly dị nhưng là con, cậu phải sống cho phải đạo chứ. Ninh im lặng. Anh từng trác ba mình ích kỷ, chỉ nghĩ tới bản thân, chẳng lẽ anh không có di truyền.

Ninh ngồi gục đầu. Anh nghe giọng bà Thư đều đều:

– Những năm sau này ông Trung thường sống trong ân hận. Ông luôn ray rức khi nghĩ tới cậu. Ông cho rằng mình vô trách nhiệm với đứa con trai duy nhất, chính vì vậy dù rất muốn song ông vẫn không thể mở miệng gọi cậu về ở cùng. Ông nghĩ đó là sự trừng phạt dành cho mình nên cam tâm sống cô độc. Mãi gần đây, bệnh nhiều, ông mới tìm cậu để rồi thất vọng.

Im lặng một chút, bà Thư nói tiếp:

– Tôi chịu không nổi tình cảnh này nên mới lên ông ấy gọi điện cho cậu. Bây giờ tùy cậu.

Ninh ray rức:

- Tôi cảm ơn dì đã cho tôi biết chuyện này. Tôi đã sai khi lâu nay sống một cách vô tâm, vô trách nhiệm. May là còn có dì ở bên cạnh ba tôi.

Bà Thư cười buồn:

– Tôi chả là gì trong mắt ba cậu đâu.

Ninh khẽ chau mày vì câu nói của bà Thư.

Sau khi ly dị độ mấy năm, ba Ninh cưới người vợ khác. Bà Thư từng là người giúp việc cho gia đình Ninh nên lúc nào bà cũng mặc cảm.

Ninh nhìn bà, giọng dịu xuống:

– Sao dì nói thế. Lâu nay nếu không có dì, ai chăm sóc cho ba tôi. Khổ nỗi tính ông ấy lúc nào cũng gia trưởng, chồng chúa vợ tôi, con cái thuộc quyền sinh sát của mình, nên cách đối xử không được tế nhị. Ai là vợ ông cũng nói như vậy thôi.

Bà Thư bồi hồi:

– Đạo này ông đã bớt khó. Tôi cũng lấy đó làm an ủi. Cậu về đây ở chung, tôi mừng lắm.

Ninh ngần ngừ:

– Tôi phải sắp xếp công việc đã.

Bà Thư kêu lên:

– Ông ấy lại phải chờ à? Cậu chỉ cần về đây với một ít đồ dùng cá nhân là đủ rồi.

Ninh cười cười:

– Dì nói thế chứ tôi lỉnh dỉnh nhiều thứ lắm mà thứ nào cũng cần có. Chỉ sợ lúc tôi trở về dì lại than khổ vì tôi ấy chứ!

Bà Thư nói:

- Tôi đâu sợ những cái khổ đó. Cậu cứ về càng sớm càng tốt.

Ninh nhìn đồng hồ:

– Tôi không thể chờ tới lúc ba tôi dậy được. Tôi sẽ điện cho ông sau.

Bà Thư hỏi:

- Tôi sẽ dọn lại căn phòng của cậu ngay bây giờ.

Ninh kêu:

– Trời! Dì đâu cần khẩn trương dữ vậy. Vội lại dì đừng gọi tôi là cậu nữa. Ba con cũng không thích thế đâu

Bà Thư chớp mi. Ninh chợt thấy thương bà. Anh quay đi và tự nhủ sẽ quay về đây sống càng sớm càng tốt. Anh sẽ cho Hoài An biết quyết định của mình, chắc cô bé sẽ ngạc nhiên lắm.

Ninh chợt thở dài. Máy hôm nay anh nhớ cô quá trời mà không được gặp.

Hoài sợ ông anh Hạo làm khó dễ Ninh. Anh cũng không muốn gây áp lực tâm lý cho Hoài nên đành ngậm ngùi nhớ.

Nhưng mấy bữa nay Ninh chịu hết nổi rồi, anh phải gặp Hoài thôi. Anh không hẹn cũng không cho cô bé biết mình sẽ tới nhà vì thế nào Hoài cũng bảo đừng với những lý do luôn bắt đầu bằng chữ "sợ Ninh ghét nhất từ đó.

Anh là người không sợ gì cả, nhưng trước Hoài đôi khi anh mềm lòng vì yêu nên lo cô buồn. Nhưng nếu, cứ lo rồi sợ thì tình cảm này nhắm sẽ trôi về đâu.

Dừng xe trước cổng. Ninh nhấn chuông.

Ninh hơi bất ngờ khi người mở cửa là Hạo. Anh nhìn Ninh lạnh lùng:

– Nguyên không có ở nhà.

Ninh nủm cười. Anh nói:

– Tôi biết, dạo này Nguyên có công trình ở Cần Giờ, hai ba hôm mới về Sài Gòn một lần. Tôi đến tìm bé Cà Na.

Hạo nheo nheo mắt:

– Bé Cà Na! Ngọt thật! Tôi nghe mà còn nao lòng nói chi con nhỏ Cà Na khờ khạo. Nè! Cậu buông tha nó đi Cà Na không phải đối tượng của cậu đâu. Tôi không muốn em gái mình biến thành đồ chơi trong tay cậu.

Ninh trầm tĩnh:

– Anh quá lời rồi! Tôi rất thật tình với Na.

– Tôi cũng muốn tin lời cậu, nhưng khó quá! Cậu nhiều tai tiếng, bạn bè tôi ai cũng ghét.

– Bạn bè anh à! Anh muốn nói đến ai. Tôi hiểu. Tôi không làm điều tồi tệ mà bạn bè anh vu khống cho tôi. Tôi tự thấy mình trong sáng và không có trở ngại nào ngăn tôi đến với Na. Đó là điều tôi muốn nói ở anh và tôi sẽ làm đúng lời mình nói.

Hạo gườm gườm:

– Khá lắm! Nhưng không dễ đâu.

Hạo vừa dứt lời Ninh thấy Hoài lấp ló sau cổng.

Hạo nạt lớn:

– Vào ngay!

Ninh không ngờ Hạo lại khe khắt đến thế. Anh nhìn Hoài chạy vào trong với

cảm giác nhói nhói:

"Tội nghiệp cô bé của anh.". Ninh nuốt tiếng thở dài.

Anh đành phóng xe đi khi Hạo đóng mạnh cánh cửa sắt.

Thế là hết mong gặp An Hoài rồi. Ninh rầu rĩ vòng xe qua nhà Thuyên.

Bảo Anh reo lên khi mở cửa:

– Phải nhắc tiền nhắc bạn mà linh như nhắc đến anh thì giàu to rồi.

Ninh đứng chống xe:

– Chuyện gì mà nhắc tới anh?

– Thì nhỏ Hoài đó. Nó mới vừa khóc hu hu trong điện thoại. Em thật không ngờ ông Hạo lại hắc ám đến thế. Ông chỉ làm khổ An Hoài thôi. Dạo này Hoài đã buồn chuyện ba mẹ nó, giờ lại thêm chuyện tình cảm. Không stress mới là lạ đó.

Ninh thở dài:

– Cũng tại anh dờ nên mới để Na rơi vào cảnh này:

Bảo Anh nhún vai:

– Điều đó thì chưa chắc. Lẽ nào người tài giỏi không lâm vào bi kịch này như anh và Cà Na.

Nhìn bộ mặt thâm sâu của Ninh, Bảo Anh mắt hấp háy:

– Anh nói chuyện với Cà Na không? Em gọi điện cho?

Ninh mừng suýt nhảy lên:

– Anh muốn quá đi chứ ... Em làm ơn đi.

Bảo Anh mặt vênh lên:

– Phải có một châu gì hậu tạ mới được.

– Máy châu cũng có, anh xin hứa.

Bảo Anh cười cười đi vào nhà, Ninh hồi hã theo sau.

Bảo Anh hết sức lễ phép:

– Dạ em là Bảo Anh. Anh Hạo cho em gặp Cà Na. Em cảm ơn.

Đưa tay lên miệng ngụ ý bảo Ninh im lặng, Bảo Anh nói một hơi:

– Sao rồi? Hết khóc nhè chưa? Thôi ... Em. đừng khóc nữa làm gì ... Cười hi hi như chị ba đây mới dễ sống ... Sao? Cười hồng nổi hã. Tao sợ mày bệnh nên mời bác sĩ tâm lý cho mày đây. Nói chuyện với ông nghe.

Đưa ống nghe cho Ninh xong, Bảo Anh lĩnh ra sân trước.

Ninh chợt xúc động lạ lùng:

– Anh đây ... Em ...

An Hoài sụt sùi:

- Đã bảo đừng tới mà không chịu nghe.

– Nhưng anh nhớ em quá ...

– Bộ mình anh biết nhớ thôi sao? Em nhớ nhưng ráng chịu. Dạo này anh Hạo khó lắm, ảnh suốt ngày hầm hè, em không muốn anh bị ảnh lên lớp như vừa rồi.

Ninh nói:

- Anh không ngại chuyện bị lên lớp, thậm chí bị mắng anh cũng ráng chịu. Với anh, em là động lực giúp anh hăng hái làm việc và yêu đời hơn. Anh biết em đang buồn chuyện nhà, anh muốn được chia sẻ, thế mà không gặp được, điện thoại lại khó khăn. Anh muốn điên lên khi tưởng tượng nhóc cưng của anh đắm đuối nước mắt nhưng không ai dỗ.

Hoài khịt mũi:

– Em không mít ướt dữ vậy đâu.

– À! Quên! Nhóc cưng của anh rất cứng cỏi kia mà ... Bởi vậy không gặp anh, người ta cũng đâu có buồn ...

Hoài phụng phịu:

- Tại người ta nuốt buồn vào trong rồi còn gì. Anh nói chuyện nào vui vui đi, nếu không em lại ... lại ...

Ninh vỗ về:

– Ngoan nào nhóc cưng ... Có một chuyện anh muốn em được biết ... Tuần sau anh sẽ về ở với ba. Sống với gia đình ít bị đánh giá lông bông dù gia đình đó không trọn vẹn. Anh muốn tự hoàn thiện mình khi đến với em.

– Anh có hư hỏng đâu mà hoàn thiện mình.

– Nhưng trong mắt mọi người anh rất tệ, vì vậy mà anh Hạo ghét anh.

– Anh đừng buồn anh Hạo.

– Ủ! Anh không buồn. Ngày mai mình đi uống cà phê nhé?

– Để em ... em ... em ...

– Em lại sợ anh Hạo à?

An Hoài im lặng, Ninh nói:

- Anh không trách em, nhưng nếu như thế mãi chúng ta làm sao mới gặp được nhau.

An Hoài im lặng. Mấy giây sao cô nói:

– Em sợ những mối quan hệ căng thẳng, gay gắt như vừa rồi giữa anh và anh Hạo em sợ lỡ có chuyện gì quá đà, chúng ta sẽ không có cơ hội. Anh phải kiên nhẫn.

Ninh thở dài:

– Anh biết rồi Hoài lại nói:

- Anh Nguyên rất hiểu anh. Hy vọng anh sẽ làm nhịp cầu nối anh với anh Hạo và mẹ em. Anh đừng thờ dài, em nghe sẽ mất ngủ, sáng vào lớp gác lên gác xuống nhìn chả giống ai hết.

– Ừ! Anh sẽ không thờ dài.

– Vậy mới ngoan chứ ... Mai một về ở với bác trai, anh sẽ đỡ cô đơn, đỡ buồn hơn bây giờ:

- Anh cũng mong được như vậy. Anh sẽ đưa em tới chào ba và dì Thư.

– Em sợ bị chê lắm!

– Người con gái anh chọn dễ bị chê lắm sao?

– Chuyện đó ai mà biết được. Mà dì Thư là ai vậy anh.

– Vợ sau của ba anh. Dì ấy hiền lắm, chắc chắn dì sẽ thích em.

– Còn mẹ anh thì sao?

Ninh im lặng. Lâu rồi anh không gặp bà.

Anh không biết sao anh lại không nhắc tới bà mà lại nhắc tới dì Thư với An Hoài. Có lẽ từ trong vô thức, Ninh vẫn còn giận mẹ vì đã bước thêm bước nữa. Anh đúng là ích kỷ.

Ninh ậm ừ.

– Mẹ không ở Sài Gòn nên muốn gặp bà phải có dịp. Rồi anh sẽ đưa em đi thăm mẹ. Ngập ngừng một chút, Ninh hỏi:

– Em vẫn đến shop Kỷ niệm đó chứ.

– Vâng! Nhưng chỉ để giao hàng thôi.

– Cô Nhiệm không giữ em lại nữa sao?

– Có chứ! Nhưng dạo này bài vở nhiều lắm em không muốn thi trượt nên đã thoái thác.

Ninh cười cười:

– Nhóc cưng của anh ngoan lắm! Và anh thấy yên tâm.

An Hoài bối rối:

– Anh nghĩ gì mà nói thế?

– À anh nghe Bảo Anh ấy mà.

Hoài lắp bắp:

– Nhỏ Anh nói ... nói ... gì?

Ninh nhấn mạnh từng tiếng:

– Cô bé bảo anh phải giữ em cho kỹ, kỹ như là giữ con người trong mắt ấy. Anh muốn lắm nhưng có người giữ em kỹ chẳng thua anh.

Hoài hoang mang:

– Ai vậy.

– Anh Hạo! Này nhé! Anh hỏi thật ... Phan không đeo đuổi em nữa chứ?

An Hoài nóng mặt, cô giữ chặt ống nghe?

– Dạ không!

– Ôi anh ta dễ từ bỏ em vậy à?

– Phan gọi điện rất nhiều lần anh hẹn đi uống cà phê.

Ninh nhỏ nhẹ:

– Anh hỏi vì lo cho em chứ không phải anh tra xét, nghi ngờ. Em hiểu không?

– Vâng!

- Phan rất ghét anh. Anh ta sẵn sàng làm bất cứ điều gì cho anh đau khổ. Em chính là điểm yếu của anh, và Phan sẽ không bỏ qua. Phan đã tác động anh Hạo và anh ta đã đạt được mục đích.

– Anh có gặp khó khăn gì trong công việc không? Phan sẽ hại anh nữa cho xem.

Ninh cười khẽ:

– Anh đã rút kinh nghiệm qua chuyện của Mai Duyên, Phan không dễ hại anh nữa đâu.

– Anh không được chủ quan đó!

– Ủ!Anh biết ... Nhóc này! Thôi stop nhé ...không được buồn nhe!

– Em biết rồi. Anh cũng vậy.

– Nhưng anh phải được quyền nhớ em chứ!

– Thôi nhé! Anh nhớ em, nhớ nhớ em ...

Ninh bước ra sân, Bảo Anh le lười:

– Chu choa! Hai người nấu cháo sườn mới ghê!

Ninh đáp lại:

– Em và Nguyên chắc chỉ nấu mì ăn liền thôi quá! Nhiều chuyện!

Bảo Anh hóm hỉnh:

– Bọn em cũng nấu cháo,nhưng cháo của em không ngọt ngào như của hai người.

Ninh mơ màng:.

– Ngọt ngào! Dừng từ nghe hay lắm!

Ninh chum môi huýt gió:

"Tình yêu mật ngọt, mật ngọt trên môi ... Ước gì với anh và An Hoài tình yêu mãi là mật ngọt.

Không Quên Kỷ Niệm

Chương 10

Hạo mệt mỏi nhìn đồng hồ. Bữa nay quả là một ngày hết sức căng thẳng đối với anh. Nói đúng hơn là một ngày căng thẳng đối với gia đình anh.

Ai cũng buồn, đau đớn trước sự chia đôi của ba mẹ. Người duy nhất hài lòng chắc có lẽ là ba anh. Ông đã đạt được điều mình mong muốn còn gì. Chỉ thương mẹ và Cà Na. Hai người khóc suốt buổi khiến Hạo nẫu cả ruột. Anh xót xa và hận ba mình đã đánh đổi một gia đình ấm êm hạnh phúc để đến với một người đàn bà khác. Rốt cuộc mẹ anh được gì đâu sau mấy chục năm tận tụy vì chồng vì con chứ?

Hạo thở dài. Mẹ anh vẫn còn thảng thốt lắm dù biết không hy vọng gì ở người chồng đã thay đổi. Nhìn bà thất thủ bước ra khỏi phòng của tòa án, Hạo chỉ sợ mẹ ngất. Gọi taxi cho Cà Na đưa bà về nhà, xong anh vẫn không an tâm thế là đành lẻo đẹo chạy xe theo một bên như hộ tống.

Đã biết bữa nay là ngày ba mẹ ra tòa nhưng Nguyên vẫn không về. Nó đúng là đứa vô trách nhiệm. Nghĩ tới nó Hạo bức bối quá sức. Nó giao du bừa bãi, kết quả Cà Na lại thích một đứa trong đám bạn của nó. Mà thế giới này sao bé thế nhỉ, rốt cuộc quanh quẩn ta toàn là quen biết, những mối quen biết xem ra chả dễ chịu chút nào.

Mở cửa cho mẹ và Cà Na vào xong. Hạo gọi Na lại nói nhỏ:

– Ở nhà trông chừng mẹ chứ không phải trông chừng cái điện thoại nhen.

An Hoài lầu bầu:

– Em biết rồi!

Hạo lừ lừ mắt:

– Biết! Hừm! Cái gì cũng nói:

Biết rồi! mà ngốc như bò.

An Hoài phản ứng:

– Tự nhiên lại mắng em là sao?

Hạo nhìn Hoài. Anh thấy mình lớ nhưng vẫn tiếp tục cao giọng:

Điện thoại của đứa nào, đừng tưởng anh không biết. Cứ như thế mãi dù người lớn đã nói nhiều lần không phải ngốc sao?

An Hoài la lên:

– Ngốc, khờ, ngu, đại gì mặc kệ em. Làm ơn để em yên. Bao nhiêu chuyện xảy ra đã đủ khổ rồi.

Dứt lời Hoài chạy lên lầu đóng cửa phòng lại Hạo lắc đầu. Anh ngồi phịch xuống salon và không biết trút giận vào đâu.

Lấy điện thoại ra, anh nhấn số của Nguyên. Vừa nghe giọng thẳng em alô Hạo đã tuông ra một tràng:

– Sao mày không về? Đồ vô trách nhiệm, bất hiếu. Mày không có gia đình, cha mẹ anh em gì nữa hả?

Nguyên ậm ừ thật dễ ghét:

– Tôi về cũng có thay đổi được gì đâu?

– Ai không biết vậy, nhưng mày phải có mặt chứ.

Nguyên cười khẩy:

– Để làm gì? Anh là người có trách nhiệm, là người con hiếu thảo; anh có mặt được rồi.

– Mà nè! Đạo này anh hơi lạm dụng tinh thần trách nhiệm với em út đó ghen.

– Mày nói vậy là ngụ ý gì?

Đồng ý anh là anh Hai, lớn nhất nhà nhưng đâu phải vậy mà anh có quyền can thiệp một cách thô bạo vào chuyện tình cảm của Cà Na.

– Nó quen một thằng tồi, tao phải cấm. Ninh là bạn tôi, anh đừng có nặng lời.

– Sao lúc nào anh cũng cho bạn mình tốt, bạn người khác xấu. Vậy lão Phan mới là thằng tồi đấy. Lão bị Phương Thùy đá, bây giờ định lấy Cà Na để lấp chỗ trống ấy thì có tồi không?

Hạo nóng mặt:

– Mày đừng nói bậy.

– Bậy hả? Tôi ...

Nóng nảy, Hạo tắt máy. Anh biết Phan tin là người ngạo mạn, tự cao được bạn bè mến thương nhưng Phan không phải mẫu người hảo ngọt, đa tình, bởi vậy chắc chắn những lời của Nguyên là những lời nói cho bõ ghét.

Bực đã không đã trút được, lại rước thêm bực. Hạo cau có phóng xe đi.

Vào quán, Hạo lấy di động ra gọi cho Phan:

– Lai rai với tao một tối mày. Đang buồn thú ruột đây.

Ngồi đợi Phan, Hạo một mình.

Con bé tiếp thị bia đứng ở góc quán không bỏ qua cơ hội ngồi xuống với anh.

Không thích lắm, nhưng Hạo cũng đẩy đưa cho đỡ buồn:

– Một đêm em uống được bao nhiêu chai?

– Con bé chớp hàng mi giả:

– Dạ, khách uống nhiều chớ em một vài ly thôi ạ! Em sợ say lắm ... Anh uống nha ...

Hạo xua tay:

– Từ từ, anh đợi bạn ... à! Mà em còn đi học không?

– Em nghĩ lâu rồi. Làm nhân viên bán hàng cũng hơn một năm. Vừa thất nghiệp em đành đi tiếp thị bia.

– Vất vả nhỉ!

Cô gái nhún vai:

– Kiếm sống thôi mà anh!

Hạo nhìn ra cửa quán:

– Trước đây em bán hàng gì?

– Dạ! Em bán hàng lưu mệm.

– Thế à! Sao lại không làm nữa?

Con bé chép miệng:

Chắc tại số em xui, nên bị cho thôi việc.

– Cô gái đứng dậy:

Xin phép anh một chút quay lại.

Hạo ái ngại nhìn cô gái bước qua bàn khác đơn đã mời chào. Cuộc sống bây giờ nhiều khó khăn quá, anh chợt nhớ tới Cà Na, em gái anh vẫn còn sướng chán so với bao nhiêu người.

Ma sao anh lại mang con Na ra so với thiên hạ nhỉ. Anh lẩm bẩm mắt rồi.

Phan bước vào mắt ngang dọc tìm. Hạo đưa cao tay gọi Phan.

Ngồi xuống ghé, Phan hỏi ngay:

– Buồn gì mà phải mượn rượu giải sầu vậy?

Hạo nhếch môi:

Bữa nay ông bà già ra toà, tao có cảm uống xua cảm giác ấy đi.

Phan cười khẩy:

– Tao hiểu cảm giác đó của mày.

Hạo quơ tay gọi cô gái tiếp thị bia:

– Bia em ơi!

Đang cụng ly cùng khách bên kia, cô nàng cười toe chạy sang chỗ Hạo.

Vừa thấy Phan cô ta đã kêu lên:

– Là anh hả?

Phan ngỡ ngàng:

– Em ... em làm gì ở đây vậy Thủy.

Thủy nói với giọng chua loét:

– Em đi tiếp thị bia chớ làm gì? Hừ! Ai chả cần kiếm cơm để sống.

Phan khách sáo:

– Anh rất tiếc, thật đấy!

Thủy hơi thách thức:

– Nếu thật thì ủng hộ em hết thùng bia này đi ...

Hạo khẽ nhíu mày. Anh không biết giữa hai người có quan hệ, nhưng anh đã rủ Phan hơn đây nên anh nói:

– Bọn anh sẽ ủng hộ em hết mình mà.

Cứ mang tới đây một thùng.

Thủy gật đầu:

– Vâng!

Đặt thùng bia lên bàn, Thủy cao giọng:

– Em sẽ uống với hai anh.

Phan xua tay:

– Bọn anh bàn công việc, em không ngồi cùng được đâu. Thông cảm nha.

Thủy nhún vai:

– Với anh công việc là số một, chị Thùy còn phải chào thua, bởi vậy em không phiền đâu.

Nhìn Thủy bước đi. Hạo thắc mắc:

– Con bé biết cả Phương Thùy à?

Phan chép miệng:

– Em bà con với Thùy. Trước đây nó phụ mẹ tao trông coi shop Kỷ niệm mà.

– Ra là vậy! Thế nó biết Cà Na chứ Phan gật đầu. Anh khui bia và uống như để giấu chút bối rối.

Hạo cũng uống, anh nghe Phan nói:

– Đạo này Na không ở lại chơi với mẹ tao, bà buồn lắm. Mẹ tao rất thương Na. Biết gia đình mày có chuyện, mẹ tao càng thương Na hơn. Bà nghĩ là con bé mặc cảm nên ngại gặp bà. Mà có gì đâu phải mặc cảm cơ chứ!

– Con bé tránh luôn cả tao đấy?

Hạo thở dài:

– Cà Na là đứa nhạy cảm, đạo này nó gặp nhiều chuyện nên sống khép kín lắm. Tao cũng điên đầu vì nó.

Phan ra vẻ vô tư khi hỏi:

– Vẫn còn với thằng Ninh à?

– Thì vẫn cảm nó đó, nhưng mày biết rồi, tình yêu mà đâu dễ dàng ...

Phan nhếch mép:

Thằng Ninh thì quá cảo già rồi, con gái nào mà không mê ...

Hạo khó chịu vì từ "mê" được Phan kéo dài ra một cách cố ý. Anh tin Cà Na

không phải là đứa "con gái nào như Phan vừa nói, đầu gì em anh vẫn còn ngốc lắm, ngây thơ lắm!

Giọng Phan đều đều:

– Ninh biết cách chiều phụ nữ lắm. Nó giống mẹ ở gien thích quyến rũ người khác.

Ngày xưa tao từng có cảm giác mờ côi như mây hôm nay cũng nhờ mẹ nó đây.

Hạo nốc cạn lon bia, Phan cũng thế. Anh biết Hạo đang bức xúc chuyện ba mẹ li dị, đây là cơ hội để Phan gieo vào lòng Hạo mối ác cảm về Ninh.

Phan hậm hực:

– Thăng đó và tao không hiểu sao cứ phải gặp nhau ở cục diện đối đầu mãi. Thủ đoạn của nó với Mai Duyên mới là tồi. Tao chỉ sợ sau này nó làm thế với Na. Cái thằng thủ đoạn, dùng đàn bà để làm phương tiện đạt cho mục đích của mình.

Hạo cau mày:

– Mày đừng nói tới nó nữa được không?

Cũng vì thằng Ninh mà tao và thằng Nguyên rồi với Cà Na buồn phiền đây.

Hai đứa em tao vẫn phăng phăng rằng thằng Ninh bị hại.

– Ai hại được thằng cáo ấy. Đúng là vừa ăn cướp vừa la làng.

Hạo buột miệng:

– Biết đâu chừng nó bị hại thật.

Phan cười nhạt:

– Chắc tại trời hại nó đó!

Hạo nheo mắt:

– Có bao giờ vì ghét mà mày nhìn nó chỗ nào cũng thấy xấu, thấy tệ không?

Phan làm thinh. Anh gấp miếng thịt bò và thấy nó dai nhách trong miệng, thằng Ninh giống y miếng thịt dai này. Nó rất khó nuốt và làm người ta bức mình.

Phan nhìn Hạo:

– Đẹp thằng đó qua một bên. Ok Hạo nâng lon bia lên và làm li cạn. Phan cũng thế Bỗng dưng giữa hai người có một khoảng trống. Hạo có cảm giác mình đã chọn lầm người để ngồi chén. thù chén tạc với mình.

Phan vốn ngạo mạn, tự cao, thường mầu người như vậy khó thông cảm với ai. Anh ta chỉ thích nói về mình, nếu có nghe ai đó, chẳng qua anh ta cũng để xem có mình trong câu chuyện không thôi.

Hạo chuyển đề tài:

– Công việc của mày dạo này thế nào?

Phan so vai:

– Bình thường! Tao muốn đổi công ty vì ra vào đụng mặt thằng kia khó chịu lắm.

Hạo nhăn nhó:

– Lại nữa rồi ...

Phan giả lả:

– Tao quên ... Mà tao nói thật, sớm muộn gì tao cũng làm chỗ khác.

– Mà đã nhắm công ty nào chưa?

– Ồi dào! Cỡ tao thiếu gì chỗ cần. Tao đang phân vân về lương và sự đãi ngộ.

Hạo gật gù:

– Phân vân cũng phải. Mà có tài nên có quyền lựa chọn chứ! Nào uống nhiều nhiều vào để ủng hộ em Thủy.

Phan khui lon bia khác.

– Nhìn con nhỏ mà xót.

– Vậy thì gọi nó về phụ mẹ mày tiếp.

– Mẹ tao ghét Phương Thủy nên có ư gì nó. Với lại tao không muốn vây vào Thủy. Con nhỏ đó cũng lắm tật quái chiêu, nó chả hiền đâu.

Hạo nói:

– Vậy à!

Điện thoại reo. Phan bật nắp di động:

– Có chuyện gì không mẹ?

Hạo không nghe những lời của bà Nhiệm nói. Anh chỉ nghe Phan bảo:

Sẽ về ngay. Ngồi uống hết lon bia vừa khui, Phan ngập ngừng:

– Tao phải về nhà. Hàng họ có vấn đề mà mẹ tao lại bị mệt.

Hạo phẩy tay:

– Vậy thì về đi! Cha mẹ phải hơn bạn bè.

– Tao gọi chỗ khác thế chỗ mày, không sao cả. Vẫn còn rất tỉnh, Phan đứng dậy. Đi ngay chỗ Thủy đứng, anh phớt lờ như không quen biết.

Hạo uống một mình và biết không thích giải quyết, hết thùng bia này nhưng anh chẳng hứng thú gọi thêm "chiến hữu". Mà biết gọi ai bây giờ. Anh vốn không thích nhậu nên không có bạn bê nhậu cho du Hạo uống rất khá.

Thủy xà xuống ngồi cạnh Hạo, giọng giễu cợt:

Hai người bàn công việc xong rồi. Hạo nghech mặt ra:

– Bàn công việc à?

– Vâng! Chả phải lúc này ông Phan nói thế sao? Nhưng em thừa biết ông ấy nói dối vì ông là mẫu người không phải bàn công việc trong quán nhậu. Ông ta cũng chả mê ăn nhậu.

– Em hiểu về Phan quá nhỉ ... Mà cũng phải em là em Phương Thủy mà.

Mắt Thủy sáng lên:

– Anh biết chị Thủy à?

– Ừ! Tiếc là Thủy và Phan lại không thành đôi.

– Ồi dào! Anh tiếc làm chi. Đó là kết cục tất yếu Chị Thủy không thể hợp

với anh Phan.

– Tại sao?

Thủy khui bia đưa cho Hạo. Cô gấp thức ăn cho vào chén của anh rồi nói:

– Chị Thùy bảo Phan là người vô tâm, chỉ sống cho riêng mình đã thế con đọc đoán, tự cao. Khi đã căm ghét ai thì để bụng hoài rồi tìm cách hại.

Hạo thắng thốt:

– Làm gì có chuyện đó.

– Anh là bạn nên nghĩ tốt cho Phan, chớ nếu anh là kẻ thù thì khác à.

Trước đây em không tin lời chị Thùy đâu. Thậm chí em còn xem anh Phan là thần tượng. Em thậm yêu ảnh nữa là khác.

Thủy hơi mơ màng:

Khi nghe chị Thùy và Phan chia tay, em mừng lắm vì nghĩ mình đã có cơ hội để yêu Phan. Em tìm đủ cách để được ảnh chú ý quan tâm ...

Hạo lắc đầu. Phan làm sao có thể yêu con bé hơi hợt này chứ. Thảo nào vừa rồi hắn bảo không muốn vấp vào con nhỏ lắm tật quá chiêu này.

Hạo tiếp tục uống, mặc kệ Thủy muốn nói gì thì nói. Anh chột chăm chú hơn khi Thủy đôi giọng:

– Nhưng đã xảy ra một chuyện khiến sau đây em có cái nhìn khác về Phan.

Lần đó vô tình em nghe Phan và cô Nhiệm nói chuyện với nhau. Câu chuyện có liên quan đến hai người tên Mai Duyên và Ninh.

Hạo khựng lại nhìn Thủy. Con nhỏ nốc một ngụm bia rồi nói tiếp:

Mai Duyên là con nhỏ người mẫu quảng cáo xe mô tô của hãng xe X, chắc anh biết mà Hạo máy móc gật đầu:

– Con bé ấy thì liên quan gì tới Phan?

Thủy rành rọt từng tiếng:

– Có chớ! Phan đã ghép hình Mai Duyên rồi tung lên mạng.

Hạo chồm người về phía Thủy:

– Em không đùa chứ!

Thủy lắc đầu:

– Không hề ... Cũng vì chuyện này mà em xin thôi, không dám yêu Phan nữa. Yêu người như thế thật đáng sợ.

Hạo tò mò:

– Vì chuyện này mà em bị thôi việc à?

Thủy cười nửa miệng:

– Em không muốn nghĩ như vậy, nhưng biết đâu chừng.

Nheo neho mắt nhìn Hạo, Thủy hỏi:

– Anh là anh của nhỏ Cà Na.

Hạo gật đầu:

– Sao em biết!

Anh em phải có nét giống nhau chứ.

– Anh thật sai lầm khi cho cô em xinh đẹp của mình tới shop Kỷ niệm.
Phan đang nhắm vào Cà Na. Nhưng ảnh chẳng yêu thương gì nhỏ Na đâu.
Hạo lắc đầu:

– Cô Nhiệm và Phan rất quý Na. Em đừng nói bậy.

Thủy lơ lửng:

– Em đã nghe một câu chuyện như vậy. Có một cậu bé bị cha bỏ rơi mẹ để theo người đàn bà khác. Lớn lên trong mối hận thù, cậu luôn nuôi ý chí trả thù. Cậu ta trút hận vào con riêng của người đàn bà kia bằng đủ cách, trong đó cách độc ác nhất là cố tình chiếm bằng được bạn gái của anh con riêng này ...

Hạo vuốt mặt:

– Em tưởng tượng phong phú thật.

Thủy thần nhiên:

– Cứ cho là em tưởng tượng cũng chả sao. Mình cụng lon nào ...

Hạo guồng gạo nâng lon bia lên. Có nên tin con bé mới gặp lần đầu không? Anh chợt nhớ những lời Nguyên nói qua điện thoại lúc nãy. Lẽ nào Phan dám làm thế với Cà Na.

– Nó không còn coi anh ra gì cả sao? Mà cái thằng mặt lạnh cao ngạo ấy dám làm để thỏa mãn sự hận thù của mình lắm chứ.

– Nếu thế thì đáng lo cho con bé Cà Na quá!

Thủy cao giọng:

– Lẽ ra em không nên nói những điều gọi là bí mật sống còn này của Phan cho anh nghe.

– Tại em thấy tội cho Cà Na. Để trả thù tay Ninh, biết đâu chừng ... Hà!

Hà! Hạo khó chịu:

– Đủ rồi! Em tính tiền đi!

Thủy cười cười:

– Chưa hết thùng bia mà anh.

Cứ tính hết thùng, còn bao nhiêu là của em.

– Vâng, cảm ơn anh. Em sẽ gọi nhân viên tới.

Hạo gằn giọng:

– Tôi sẽ kiểm tra những gì em nói.

Vẫn thái độ bình thản, Thủy bảo:

– Vâng! Nếu có nêu đích danh em với Phan, em cũng chẳng sợ. Lần sau anh tới đây nữa nhé!

Hạo về nhà. Hôm nay là ngày đáng nguyên rữa. Đáng nguyên rữa đến mực tìm rượu giải sầu cũng không xong. Người mở cổng cho anh là bà Hằng.

Hạo ngạc nhiên:

– Con Na đâu mà để mẹ mở cổng?

Bà Hằng trả lời:

– À! Lúc này có điện thoại của thằng Phan. Nó bảo mẹ nói ồm, nó nhờ Na tới với bà ấy. Con Na từ chối, mẹ phải nói mãi, nói mãi nó mới đi. Dạo này nó cũng không muốn tới nhà Phan. Chẳng biết tại sao nữa.

Hạo chợt thấy bồn chồn. Anh gọi điện tới shop Kỷ niệm không ai nhắc máy. Gọi vào di động của Phan thì máy đã tắt. Sao kỳ thế nhỉ? Lẽ nào bà Nhiệm có chuyện?

Lúc Hạo còn đang lo lắng thì điện thoại reo. Giọng Bảo Anh vang lên:

– Cho em gặp Cà Na.

Hạo ngắt ngủ.

– Na tới shop Kỷ niệm rồi!

– Ủa, sao nó tới đó vào giờ này và anh Hạo nhú mày vì giọng thẳng thốt của Bảo Anh. Anh bảo:

– Anh Phan gọi Na. Sao em có vẻ lo lắng vậy?

– Ở tại dạo này nhờ Na không ở đó thường. Bây giờ là ban đêm, em thấy lo cho nó. Chẳng biết ông Phan có ý đồ gì đây nữa.

– Ý đồ gì đâu Phan là bạn anh chứ đâu phải lạ.

Bảo Anh cười khẽ:

– Là bạn thân nên anh luôn nghĩ ông ta tốt à! Em kể cho anh nghe chuyện này.

Đã có một lần Cà Na chạy xe từ shop Kỷ niệm quý quá ấy về nhà em và khóc quá chừng.

Hạo kêu lên:

– Sao vậy?

– Thì tại cái ông Phan ấy biến thành sói chứ sao. Anh mau điện thoại cho Cà Na đi, em không an tâm chút nào.

Hạo nghe cổ mình khô khốc:

– Anh điện rồi nhưng không ai nhắc máy.

Di động của Phan cũng thế.

Bảo Anh la vào máy:

– Trời ơi sao kỳ vậy. Anh đi tìm Cà Na đi chứ ...

Hạo bật giọng:

– Ừ! Anh đi ngay!

Hạo vừa dẫn xe ra tới cổng thì An Hoài về tới Thở phào nhẹ nhõm, Hạo mở cửa cho em gái. Anh hỏi ngay khi thấy vẻ mặt của đăm chiêu của Hoài.

– Em ở shop Kỷ niệm về à?

Hoài nhìn anh ngạc nhiên:

– Dạ!

Hạo đồng công lại:

– Phan gọi em tới làm. Có đúng là cô Nhiệm bị mất không?

Hoài gật đầu:

– Vâng! Chẳng phải anh đã biết cô Nhiễm bệnh khi ngồi với anh Phan sao?
Hạo ngập ngừng:
Anh có nghe cô ấy gọi điện. Nhưng anh không nghĩ Phan nhờ em đến cho cô Nhiễm có người trò chuyện. Nó đâu quan tâm tới ai ...
An Hoài nhếch môi:
– Vậy chắc anh nghĩ em kiếm cớ để ra ngoài với người khác:
Hạo hạ giọng:
– Anh không có ý đó. Em đã lớn rồi. Từ nay trở đi anh không can thiệp vào chuyện của tằm nữa. Anh hy vọng là em gặp đúng người Nhìn An Hoài, Hạo lại hỏi:
– Em không gặp rắc rối gì ở nhà phan chứ? Sao anh gọi điện mà không ai nhắc máy?
Hoài im lặng. Mấy giây sao cô nói:
– Thật ra, cô Nhiễm chỉ hơi mệt, cô ấy muốn đi ăn tối nên em và Phan đã đưa cô ấy tới quán. Chỉ vậy thôi!
Hạo thấy khó nếu tiếp tục đặt những câu hỏi với Hoài.
– Anh bảo:
Gọi điện cho Bảo Anh đi:
Vừa rồi con bé rất lo khi biết em tới shop Kỷ niệm vào giờ này.
An Hoài tròn mắt nhìn Hạo rồi vội vã chạy vào nhà Hạo ngồi lại một mình trên cái đôn tròn ướt sương đêm và suy nghĩ về những chuyện xảy ra trong ngày hôm nay.
Đừng nói chi Cà Na, so với cuộc đời này.
Chính anh cũng còn là một đứa trẻ.
An Hoài chum môi hút ly nước trái cây. Mùi chanh cây thơm nồng lên mũi thật dễ chịu.
Ngồi cạnh cô, Ninh tủm tỉm cười:
– Ước gì ngày nào cũng có em bên cạnh thế này nhỉ?
Hoài hóm hỉnh:
– Tới lúc đó sợ anh lại ước gì em biến đi đâu mất nhỉ!
Ninh chống tay dưới cằm:
Lúc đó là lúc nào anh không quan tâm, chỉ biết lúc này anh đang hạnh phúc.
Anh trông cầu thả thế kia nhưng rất cẩn thận, không đời nào anh đánh rơi hạnh phúc của mình đâu. An Hoài dài giọng:
– Em biết là anh cẩn thận rồi, không khéo hạnh phúc như chiếc ghế xe ấy.
Ninh véo mũi Hoài:
– Có sao đâu! Nếu lỡ làm rơi đã có em nhặt. Lo gì!
Hoài bĩu môi:
– Em nhặt được cũng chẳng đưa cho anh, một gã cẩn thận nhưng hậu đậu.
Ninh cười cười:

– Thì cứ cất để làm tin trong ... lòng, anh đâu có đòi lại.

An Hoài liếc anh:

– Em sợ anh thật! Chuyện gì anh cũng nói được hết.

Ninh nghiêm nghị:

– Đúng! Nhưng trừ nói dối ...

– Ủ! Anh mà dối thì ... thì ...

– Sao không nói hết?

Để tự anh hiểu hay hơn.

Ninh lắc đầu:

– Nhóc cứng đúng là nhóc cứng chứ không lẫn với bất kỳ ai được.

Hoài phụng phịu:

– Anh muốn lân em với ai hả?

– Đâu có! Ý anh muốn nói em là độc nhất vô nhị ấy mà.

Vòng tay qua vai. Ninh kéo cô ngồi sát lại mình và nói tiếp:

Bời vậy với anh, em là không gì sánh bằng.

An Hoài chớp mi, bên Ninh cô luôn thấy mình yên bình.

Ngã đầu lên vai Ninh, cô bồi hồi nhớ tới những ngày đã qua. Đó là những ngày nhiều màu sắc nhất trong đời Hoài.

Màu vui tươi, thơ dại tràn đầy trong những bức tranh trẻ em vẽ đánh dấu ngày Hoài và Ninh gặp nhau. Cái ngày ấy giờ này nghĩ lại mới thấy kịch tính làm sao.

Tiếp theo là những ngày tính lãng đãng mù mờ khi Hoài luôn mơ tưởng đến Phan từng là giấc mơ đẹp của Hoài. Giá như anh cứ ở mãi trong giấc mơ cho Hoài nuôi tiếc khi thức giấc thì hay biết mấy. Đằng này anh lại là một hiện thực gai góc mà bây giờ mỗi khi nhớ lại Hoài thất vừa giận vừa tội nghiệp Phan.

Anh ta từng làm nhều người khốn đốn và lấy đó làm vui. Anh Hạo vốn rất bệnh vực Phan vậy mà sau này chỉ nhếch môi cười khẩy khi tình cờ nghe đến tên Phan.

Thôi thì mọi chuyện đã qua rồi, nhóm anh Nguyên, Ninh, Thuyên và Mai Duyên nữa không buồn nhắc đến làm chi. Dầu gì cũng nhờ trò quỷ của Phan mà Duyên bỗng nổi như cồn. Hợp đồng chụp hình quảng cáo đến tới tấp khiến con nhỏ bỏ cả học. Kết quả cuối năm Mai Duyên thiếu nợ vô số môn. Con bé không lấy đó làm buồn, trái lại nó tự hào vì sự nổi tiếng của mình. Mai Duyên cũng không còn tối ngày điện thoại tìm Ninh nữa.

Ờn Chúa. Ninh luôn nói thế khi hết bị Duyên đeo bám.

Giọng Ninh vang lên:

– Mấy hôm nay em có tới shop Kỷ niệm không?

– Dạ có! Tuần nào em cũng ghé đó hai lần để giao hàng. Vỗ vào trán, Ninh bảo:

– Em có nói rồi mà anh quên. Đạo này đáng trí thật. Cô Nhiệm vẫn chưa tìm được người trông shop à?

An Hoài nói:

– Cô ấy vừa gọi Thủy về đứng quầy, cô Nhiệm bảo không đành để nó đi tiếp thị bia. Cũng may là Phan không biết Thủy đã kể chuyện ảnh từng làm, chớ nếu biết còn lâu Thủy mới được trở lại vì ảnh vốn là mời hay để bụng mà.

Ninh buột miệng:

– Phan xin nghỉ việc rồi ảnh đã tìm được việc ở một công ty của Hàn Quốc. Nghe đâu họ cũng rất trọng dụng Phan.

An Hoài từ tốn:

– Vậy à! Em không nghe cô Nhiệm nói gì cả. Bây giờ gặp em cô ấy hầu như không khoe khoang, kể lễ về Phan. nữa. Nhưng đâu sao như thế vận tốt cho ảnh hơn.

Ninh tủm tỉm:

– Xem như việc tiếp thị cậu quý tử độc nhất vô nhị của cô thất bại trước em rồi. Nếu là cô Nhiệm, anh sẽ tiếp tục ca ngợi sản phẩm của mình, biết đâu có người nghĩ lại.

An Hoài véo mạnh vào eo Ninh:

– Ai mà ba phải thế?

Ninh chụp lấy tay cô:

– Không phải em thì thôi sao lại véo anh?

An Hoài vênh mặt:

– Cho anh chừa tật hay chọc em.

– Tật này anh cũng không chừa được đâu.

– Vậy là anh thích bị véo phải không?

Ninh nòng nân:

– Anh thích nhìn em chanh chua như vậy.

Mặt cứ vênh lên như thách thức người ta cắn vào môi ấy.

An Hoài nóng người:

– Anh không thể nghiêm túc được sao?

– Anh rất đang nghiêm túc đây ... Sao quay đi vậy nhóc cưng.

An Hoài vui mặt vào vai anh, cô chợt nhớ đến nụ hôn thô bạo mà cô không hề mong đợi của Phan trước đây, nó luôn làm cô tổn thương và thấy như có lỗi với Ninh.

Giọng anh chợt thật ảm:

– Em đang nghĩ gì vậy.

Hoài không trả lời. Ninh nâng cằm cô lên và cúi xuống thật gần. Trong tích tắc, Hoài nghe tim dồn dập các mạch máu đứng cứng. Cô nghe Ninh thì thầm bên tai.

– Anh yêu em ...

Rồi môi anh đậu nhẹ lên môi Hoài. Thảng thốt sợ hãi, cô co người lại, mắt nhắm nghiền thụ động:

Buổi chiều, khoảng vườn nhỏ của nhà Ninh đang ở im ắng đến mức Hoài nghe như cả tiếng đập của tim mình. Tuy ngồi kế và được Ninh ôm bằng cả vòng tay. Hoài vẫn có cảm giác chéch choáng muốn ngã. Cô phải bấu lấy tay anh và nhận ra mình đang choáng.

Thật dịu dàng và cũng thật khơi gợi, lời cuốn Ninh giữ mãi môi Hoài không rời. Anh mạn mạn đặt lên môi cô những lần thắm đầy bão táp của nụ hôn khiến Hoài quay cuồng, cuồng quýt. Cô quên tất cả để biết mình hạnh phúc không hề chiêm bao.

Ninh mỉm cười nhìn Hoài bẽn lẽn nụ hôn đầu. Anh bóp nhẹ những ngón tay mềm của cô. Cả hai người ngồi tựa vào nhau mà không nói gì?

Khu vườn chỉ riu rít tiếng chim sẻ trên cao. Hoài biết lũ chim ấy vừa làm chứng cho tình yêu của mình. Bọn sẻ này rồi cũng sẽ bay nhưng tình yêu của cô và Ninh vẫn còn ở lại.

Ninh là người lên tiếng trước. Anh chậm rãi từ tốn như đang kể một câu chuyện.

Nhất định sau này anh sẽ thành lập công ty quảng cáo cho mình. Ngành quảng cáo ở Việt Nam đang trên đà phát triển. Anh tin mình sẽ thành công ở lãnh vực này. Lúc đó em sẽ là bà Giám đốc của anh. Bây giờ việc quan trọng nhất của em là việc học. Những chuyện buồn của gia đình rồi cũng qua, em không thể vì nó mà bị chi phối. Tất cả mọi cuộc ly hôn đều để lại vết hằn trong tim con cái. Anh muốn mình sẽ xóa những vết hằn trong tim nhóc cùng bằng tình yêu của anh.

Quan trọng hơn hết anh muốn em phải tin vào tình yêu của chúng ta chớ đừng nhìn vào sự chia tay của ba mẹ rồi cho rằng tình yêu là thử dễ vỡ nhất.

An Hoài chớp mi:

– Em biết rồi!

Ninh hóm hỉnh:

– Thật không! Vừa rồi anh thấy em không biết gì hết kia mà!

Hoài đỏ mặt đầm bàn tay nhỏ vào ngực anh. Ninh bật cười dòn. Nụ cười anh lướt môi hôn lên tóc cô. Bầy chim sẻ hót niềm vui trên mái nhà. Hạnh phúc trong veo lung linh ánh mắt.

- Hết -

Nguồn: Mây4Phuong
Người đăng: Thanh Vân
Thời gian: 21/02/2010 11:34:03 CH